

การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

โดย
นางสาวจุไรรัตน์ อ่ำพุทธา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF CREATIVE WRITING ABILITY
FOR NINTH GRADE STUDENTS
BY USING LOCAL RESOURCE-BASED LEARNING A CASE STUDY OF
DONCHEDEE SUPHANBURI

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2020

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี
โดย	จุไรรัตน์ อ่ำพุทธา
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติคม คาวิรัตน์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิวัฒน์ บุญสม)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติคม คาวิรัตน์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ ดร.กรัณย์พล วิวรรณมงคล)

61263301 : หลักสูตรและการสอน แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : การเขียนเชิงสร้างสรรค์, แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น, ดอนเจดีย์

นางสาว จุไรรัตน์ อ่ำพุทรา: การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติคม คาวีรัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน 2) พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 3) ศึกษาคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4) ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 27 คน ที่ได้มาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling) โดยการใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม (Sampling Unit) เนื่องจากทุกห้องเรียนมีการจัดนักเรียนลดความสามารถ ทำให้สภาพพื้นฐานทางการเรียนของนักเรียนแต่ละห้องเรียนไม่แตกต่างกัน เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ 1) หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน 2) แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 3) แบบประเมินคุณลักษณะรักความเป็นไทย และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานที่พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก
2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับดีมาก
3. คุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก
4. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด

61263301 : Major (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

Keyword : CREATIVE WRITING, LOCAL RESOURCE, DONCHEDEE

MISS JURAIRAT UMPUTSA : THE DEVELOPMENT OF CREATIVE WRITING ABILITY FOR NINTH GRADE STUDENTS BY USING LOCAL RESOURCE-BASED LEARNING A CASE STUDY OF DONCHEDEE SUPHANBURI THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR KITTIKOM KAVEERAT, Ph.D.

This research aims to 1) Develop local resource-based learning 2) Develop creative writing abilities using local resource-based learning unit for ninth grade students 3) Study the characteristics of patriotism for ninth grade students and 4) Study opinions towards learning management by using local resource-based learning unit for ninth grade students. The sample group in this research was 27 students for ninth grade at Srakrachomsophonpithaya School, Suphanburi. The students were studying in the first semester of the 2020 academic year. Cluster sampling with the classroom as a unit was used to sample students. Every classroom has students with a mix of competencies, making the basic learning conditions of each class was no different. Research tools include 1) Local resource-based learning unit 2) Creative writing ability evaluation form 3) Characteristics of the patriotism evaluation form and 4) The questionnaire of students' opinions on the learning management using local resource-based learning unit, the case study of Don Chedi, Suphanburi. The data was analyzed for mean score and standard deviation.

The results of the research were as follows:

1) The local resource-based learning can develop the creative writing abilities for ninth grade students at a high level.

2) The creative writing ability of students using local resource-based learning unit for ninth grade students was at the excellent.

3) The characteristics of patriotism for ninth grade students are at a high level.

4) The opinions towards learning management using local resource-based learning unit for ninth grade students were at the highest level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอนุเคราะห์และให้คำปรึกษาแนะนำอย่างดียิ่ง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติคม คาวีรัตน์ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิทยานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย รวมทั้งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิวัฒน์ บุญสม ประธานกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.กรัณย์พล วิวรรณมงคล ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ แก้ไขข้อบกพร่อง ให้กระจ่างและข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความถูกต้องและความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งถึงความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูชิต ภูขำนิ อาจารย์ประจำสาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุจิราพร รามศิริ อาจารย์ประจำสาขาวิชาฟิสิกส์ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา และอาจารย์ ดร.ธรรมปพร หงษ์ทอง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือทุกฉบับ ซึ่งส่งผลให้การวิจัยมีความครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ และขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครูและนักเรียนโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่าน ขอขอบคุณพี่ เพื่อนและน้อง นักศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และเป็นกำลังใจตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อชวลี อำพุทรา คุณแม่บุญเอื้อม จินกระจัน ผู้ที่มีพระคุณอันใหญ่ยิ่ง และเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทุกด้านในชีวิตของลูก ผู้เป็นแบบอย่างที่ดีในชีวิตของลูก ดูแลเลี้ยง อบรม สั่งสอน ส่งเสียให้ลูกได้เล่าเรียนจนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาทำให้ลูกมีวิชาความรู้ไว้ประกอบอาชีพที่ดี ขอขอบพระคุณพี่น้องทุกคนในครอบครัวที่ห่วงใยช่วยเหลือรวมทั้งเป็นกำลังใจที่ตีมาโดยตลอด ขอขอบคุณนางสาวชุตินา พันธุ์มาตร และ นางสาวสุภารัตน์ คงวิเชียร เพื่อนที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจเสมอมา

ความสำเร็จและคุณค่าที่ดีของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้แก่ บิดา มารดา และครอบครัวของผู้วิจัย ตลอดจนคณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและคอยให้กำลังใจตลอดระยะเวลาในการทำวิจัยจนสำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี

จุไรรัตน์ อำพุทรา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	8
ประโยชน์ที่จะได้รับ	11
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	12
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียน สระ กระโจมโสมณพิทยา ปีการศึกษา 2561 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	12
แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์	25
แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	39
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น.....	53

แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะรักความเป็นไทย	56
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	65
แนวคิดเกี่ยวกับหน่วยการเรียนรู้.....	76
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	94
ระเบียบวิธีวิจัย	94
แบบแผนการวิจัย.....	96
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	96
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	97
การเก็บรวบรวมข้อมูล	120
การวิเคราะห์ข้อมูล	121
สรุปวิธีการดำเนินงานวิจัย	123
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	125
ตอนที่ 1 ผลคะแนนการพัฒนาหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	126
ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	127
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	129
ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	131
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	136
สรุปผลการวิจัย.....	136
อภิปรายผล.....	138
ข้อเสนอแนะ	141
รายการอ้างอิง	143
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ	152

ภาคผนวก ข การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 159

ภาคผนวก ค การตรวจสอบสมมุติฐานการวิจัย..... 168

ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย 181

ภาคผนวก จ คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาดอนเจดีย์
สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3213

ภาคผนวก ฉ รูปภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้..... 316

ประวัติผู้เขียน..... 323

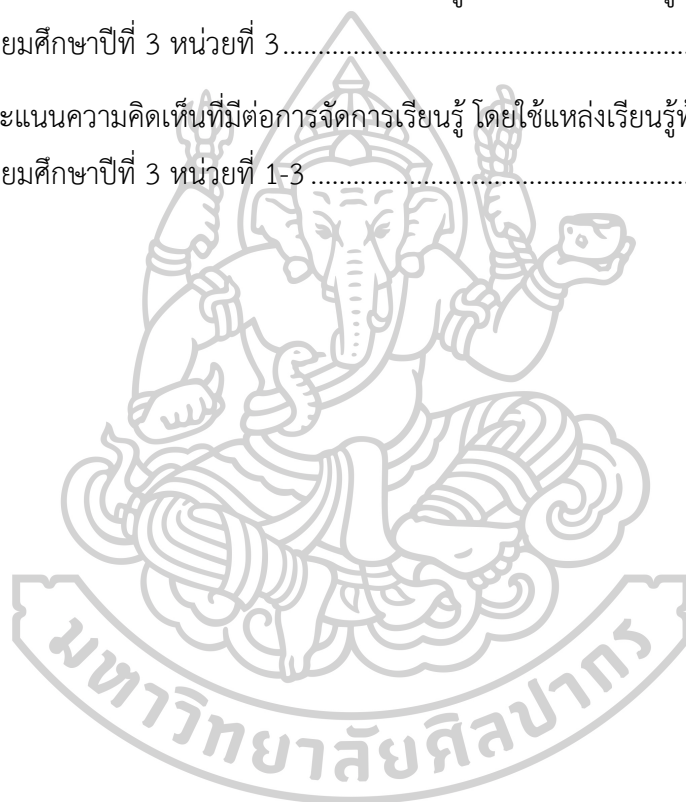

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน	17
ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ท23101	21
ตารางที่ 3 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	68
ตารางที่ 4 แบบแผนการการวิจัย.....	96
ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้.....	98
ตารางที่ 6 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ของแบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	108
ตารางที่ 7 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	110
ตารางที่ 8 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{X}) การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	112
ตารางที่ 9 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{X}) แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย	114
ตารางที่ 10 มาตรฐานค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert).....	117
ตารางที่ 11 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{X}) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	117
ตารางที่ 12 วิธีดำเนินการวิจัย.....	123
ตารางที่ 13 ผลคะแนนการพัฒนาหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	126
ตารางที่ 14 ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	127
ตารางที่ 15 ผลคะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	129
ตารางที่ 16 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1-3	131

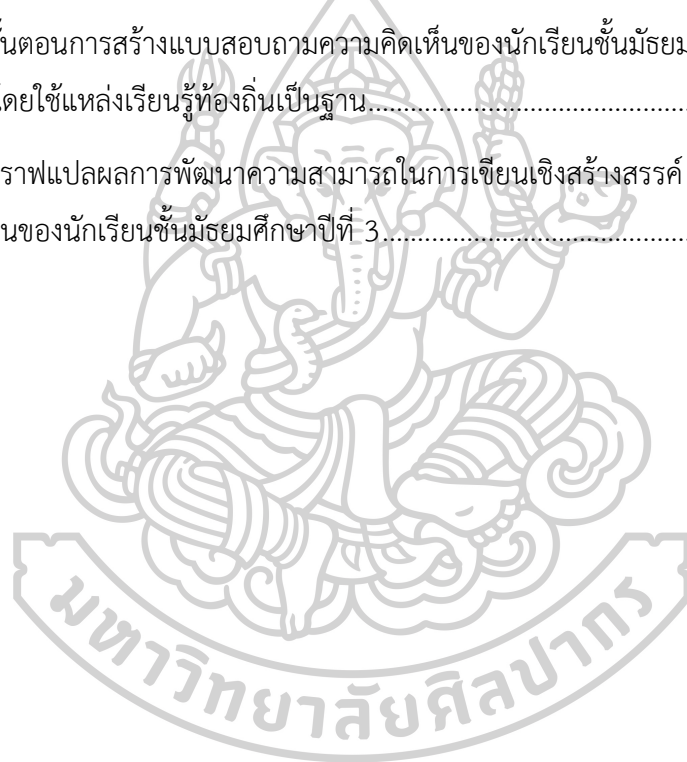
ตารางที่ 17 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ หน่วยที่ 1-3.....	132
ตารางที่ 18 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ หน่วยที่ 1-3	133
ตารางที่ 19 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1-3	134
ตารางที่ 20 ความสอดคล้องของเนื้อหาหน่วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	160
ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์	162
ตารางที่ 22 ค่าดัชนีสอดคล้องของเนื้อหาแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3	166
ตารางที่ 23 ค่าดัชนีสอดคล้องของเนื้อหาแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการ เรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	167
ตารางที่ 24 คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จากแบบประเมินความสามารถการ	169
ตารางที่ 25 คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากแบบประเมินความสามารถการเขียน เชิงสร้างสรรค์ หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2	170
ตารางที่ 26 คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากแบบประเมินความสามารถการเขียน เชิงสร้างสรรค์ หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3	171
ตารางที่ 27 ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	172
ตารางที่ 28 คะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1.....	173
ตารางที่ 29 คะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2.....	174
ตารางที่ 30 คะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3.....	175

ตารางที่ 31 ผลคะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1-3	176
ตารางที่ 32 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1	177
ตารางที่ 33 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 2.....	178
ตารางที่ 34 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 3.....	179
ตารางที่ 35 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1-3	180

สารบัญแผนภูมิ

	หน้า
แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	10
แผนภูมิที่ 2 ขั้นตอนการสร้างหน่วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน.....	109
แผนภูมิที่ 3 การสร้างแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	113
แผนภูมิที่ 4 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย	116
แผนภูมิที่ 5 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน.....	119
แผนภูมิที่ 6 กราฟแสดงผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	128

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษามีความสำคัญสำหรับคนไทยทุกคนเพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันแล้ว ภาษาไทยยังเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ของชาติ เสริมสร้างบุคลิกภาพของคนไทยให้มีความเป็นไทย ความมั่นคงของชาติและเป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษ ได้สร้างไว้เพื่อเป็นเครื่องแสดงว่าชาติไทยเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่และมีวัฒนธรรมมาตั้งแต่โบราณกาล เนื่องจากภาษาไทยมีค่าและสำคัญยิ่งสำหรับคนไทย ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติ ที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป กระทรวงศึกษาธิการ (2551b) ได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กำหนดให้วิชาภาษาไทย อยู่ในกลุ่มวิชาทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ เพื่อที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ทั้งด้านการติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ การแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลิน และการประกอบอาชีพ การเรียนการสอนภาษาไทยจึงมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษา สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นการศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและช่วยอนุรักษ์ภาษาไทยไว้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมสืบไป

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดเนื้อหาสาระออกเป็น 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดูและการพูด สาระหลักการใช้ภาษา สาระวรรณคดี และวรรณกรรม กรมวิชาการ (2544) สาระทั้ง 5 นั้น เป็นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการสื่อสารนั้นการฟังและการพูด หากเราใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ก็สามารถสื่อสารเข้าใจได้ แต่เรื่องการอ่านและการเขียนนั้น ถ้าผู้เขียนขาดความรู้ความเข้าใจ อาจจะทำให้การสื่อสารไม่ตรงตามเจตนาของผู้ส่งสารได้ ดังนั้น การที่จะทำให้นักเรียนเขียนได้ดี จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ เรื่องหลักการใช้ภาษาได้อย่างกระจ่างชัด ถูกต้องและแม่นยำ โดยต้องศึกษาถึงโครงสร้างของหลักภาษาที่ว่าด้วยระเบียบการใช้อักษร การอ่าน การเขียน การใช้คำ ความหมายของคำ และที่มาของภาษา ซึ่งมีวิวัฒนาการไปในลักษณะต่าง ๆ กำชัย ทองหล่อ (2537)

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและมีขั้นตอนที่ต้องใช้ความรู้ความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้เพื่อมาเขียนและถ่ายทอดเป็นตัวอักษร ที่ทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ ดังที่ กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2542) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่มนุษย์นำมาใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร โดยที่ผู้เขียนส่งสารออกไปด้วยการใช้ลายลักษณ์อักษรที่มีความหมาย เพื่อให้

ผู้รับสารอ่านแปลความหมายเกิดความเข้าใจตรงกันกับผู้ส่งสาร การเขียนจึงมีความสำคัญมากที่ต้องนำมาใช้เรียบเรียงความรู้ จากคำบรรยายของครูหรือบัณฑิตต่าง ๆ และการเขียนยังมีความสำคัญตามที่ นฤมล ม่วงไทย (2543) ได้ให้ความสำคัญการเขียนไว้ว่า การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่ง สำหรับทุกคนที่ใช้ในการสื่อสารการเรียนรู้ และการประกอบอาชีพ จำเป็นต้องพัฒนาทักษะการเขียนให้ดี หมั่นฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอรู้จักแสวงหาความรู้ประสบการณ์ให้ทันโลกและเหตุการณ์ การฝึกทักษะการเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ ศาสตร์หมายความว่า ความรู้ที่ฝึกฝนได้ และศิลป์ หมายถึง เทคนิควิธีการของผู้เขียนแต่ละคนที่ทำให้ผู้รับสารเข้าใจงานเขียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทักษะที่จำเป็นได้รับการฝึกฝนและพัฒนาการเขียนนั้น ความคิดเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเขียนมากเพราะจะช่วยทำให้เกิดสิ่งแปลกใหม่ และความคิดที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ความคิดเชิงสร้างสรรค์ ที่จะทำให้ผู้เขียนสามารถเขียนได้หลายรูปแบบ การเขียนที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา เรียกว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพราะการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะช่วยพัฒนาผู้เรียน 2 ด้าน คือ การฝึกทักษะการคิด และพัฒนาสมรรถภาพทางการเขียน ที่ต้องได้รับการกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ และจินตนาการ จนทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นความคิดของตนเอง

เนื่องจากการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนและประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จึงได้กำหนดเรื่องการเขียนไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงศึกษาธิการ (2551a) ส่วนการเขียนเชิงสร้างสรรค์เมื่อพิจารณาจากสาระการเรียนรู้แกนกลางในระดับ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก็จะปรากฏอยู่ในระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 2 การเขียน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ เขียนย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับตัวชี้วัดข้อที่ 2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา ตัวชี้วัดข้อที่ 3 เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 6 เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัดที่ 7 เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็นหรือโต้แย้งจากสื่อต่าง ๆ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2551)

แม้ว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะมีความสำคัญต่อการศึกษา แต่ก็ยังคงไม่ประสบความสำเร็จมากที่ควร ดังที่เห็นได้จากคะแนนผลสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ O-Net ประจำปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่าสาระที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดและน้อยกว่าระดับประเทศ คือ ท 2.1 ค่าเฉลี่ยร้อยละ 44.09 แม้การเขียนเชิงสร้างสรรค์จะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ แต่นักเรียนยังเกิดปัญหาดังกล่าว ปัญหาในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สำคัญ คือ 1) ผู้เรียนขาดทักษะการคิดและไม่กล้าแสดงออก 2) ยากเกินความสามารถ 3) ปัญหาในด้านของการเขียนคำศัพท์ไม่ถูกต้อง 4) การลำดับเหตุการณ์ของเรื่องววน สับสน ประเด็นที่ 1 ปัญหาผู้เรียนขาดทักษะการคิดและไม่กล้าแสดงออก เป็นปัญหาสืบเนื่องมาจากช่วงวัยของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นช่วงวัยรุ่น เชนอายุ ไม่กล้าแสดงออกจึงส่งผลต่อการใช้ความคิดและการแสดงออก ประเด็นที่ 2 ยากเกินความสามารถ เรื่องที่ครูนำมาให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องไกลตัว ยากที่จะเข้าถึงแก่นของเนื้อหาสาระ จึงไม่สามารถถ่ายทอดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ประเด็นที่ 3 ปัญหาในด้านของการเขียนคำศัพท์ไม่ถูกต้อง ปัจจุบันเทคโนโลยีเข้าถึงนักเรียนทุกคน ทำให้การใช้ภาษามีการเปลี่ยนแปลง นักเรียนใช้ภาษาศัพท์วัยรุ่นในโลกออนไลน์ทำให้เกิดความคุ้นเคยส่งผลให้เขียนไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ประเด็นที่ 4 การลำดับเหตุการณ์ของเรื่องววน สับสน เป็นอีกประเด็นที่มีความสำคัญ สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนขาดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ไม่สามารถเชื่อมโยงและถ่ายทอดเรื่องราวความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ ส่งผลให้งานเขียนขาดความสนใจและไม่สามารถสะท้อนความรู้สึก ความคิดใหม่ของผู้เขียนออกมาได้อย่างเต็มความสามารถ จากที่กล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ปัญหาในการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สำคัญ คือ ผู้เรียนขาดทักษะการคิดและไม่กล้าแสดงออก ยากเกินความสามารถ การเขียนคำศัพท์ไม่ถูกต้อง และการลำดับเหตุการณ์ของเรื่องววน สับสน

นอกจากนั้นยังมาจากตัวครูผู้สอน ที่ยังขาดเทคนิคการสอนใหม่ ๆ มากระตุ้นความคิดและการนำเสนอความคิดในงานเขียน ในการจัดการเรียนรู้ครูต้องหมั่นศึกษาเทคนิค วิธีใหม่ ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคิดและจินตนาการ เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดออกมาเป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ การจัดสภาพแวดล้อมหรือการสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ประสบความสำเร็จ เพราะช่วยกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น ความถนัดของเด็กแต่ละระดับโดยคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการ คือ 1. บรรยากาศด้านกายภาพ เช่น มีแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย มีต้นไม้ นานาชนิด สระน้ำ สนามหญ้า สัตว์เลี้ยง เพื่อให้เด็กเรียนรู้ธรรมชาติ 2. บรรยากาศด้านสมอง เช่น มีกิจกรรมการเรียนการสอน หรือ สื่อ นวัตกรรมที่ทำท่ายและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในแบบต่าง ๆ 3. บรรยากาศด้านอารมณ์ ครูเป็นบุคคลสำคัญ เพราะครูเป็นผู้จัดบรรยากาศให้เหมาะสมกับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน เช่น ให้ความไว้วางใจ ให้คำชมเชย ให้นักเรียนมีส่วนร่วมและต้องสนับสนุนความคิดของเด็ก สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2549)

ประเด็น เนื้อหาของเรื่องที่ใช้เขียนที่สอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก็มีความสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องในท้องถิ่นของตนเอง ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นของตนเองจะทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญและคุณค่าของสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว ไม่ว่าจะเป็ นสถานที่ เรื่องเล่า หรือตำนาน ที่บ่งบอกถึงเอกลักษณ์ความโดดเด่นของชุมชนที่อาศัยอยู่ พรรณณรัตน์ ละเอียด (2546) กล่าวถึงเรื่องการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นมาจัดการเรียนการสอน ภาษาไทย ว่าสามารถทำได้หลายรูปแบบด้วยกัน สามารถนำมาใช้พัฒนาได้ทุกทักษะทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และคิด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ จากแหล่งใกล้ตัวไว้ว่า การที่จะทำให้เด็กเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ได้นั้น จะต้องเริ่มต้นจากต้นทุนเป็น ฐานความรู้ที่นักเรียนมีอยู่เชื่อมโยงไปสู่แหล่งการเรียนรู้ใกล้ตัวในโลกกว้างจากแหล่งเรียนรู้ที่ใกล้ตัว เด็กที่สุด คือ แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ฉะนั้นบทบาทสำคัญยิ่งของครู คือ การจัดการเรียนรู้ในโรงเรียน ที่เชื่อมโยงกับท้องถิ่นและเชื่อมโยงสู่ความรู้ที่เป็นสากลซึ่งสอดคล้องกับ ชาตรี สำราญ (2545) กล่าวว่า สิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นซึ่งเป็นวิถีชีวิตเป็นวัฒนธรรมประจำถิ่น เป็นประเพณีเป็นสิ่งของมรดก ฟ้าบ้านที่มีอยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ แต่ละท้องถิ่นก็ไม่เหมือนกัน ซึ่งเยาวชนรุ่นใหม่ต้องเรียนรู้และควร เรียนรู้ และกิจกรรมฝึกพัฒนาทักษะในแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ซึ่งมีกิจกรรมพัฒนาทักษะที่หลากหลายรูปแบบไม่ซ้ำกัน เช่น กิจกรรมเรียงลำดับเหตุการณ์ กิจกรรม กำหนดคำนำ มาเขียนเรื่องกิจกรรมสื่อความด้วยคำใหม่ที่หลากหลาย กิจกรรมแต่งเรื่องใหม่ จากแนวคิดเดิม กิจกรรมต่อยอดการเขียนจากเค้าโครงเรื่องเดิม กิจกรรมเขียนเรื่องตามจินตนาการ ด้วยภาษาและความคิดของนักเรียนอย่างอิสระ

จากแนวคิดและผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสิ่งสำคัญของ การเรียนภาษาไทยทักษะหนึ่งเพราะเป็นทักษะที่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี โดยผู้เขียนจะจินตนาการทางภาษา ใช้ถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ อย่างหลากหลาย โดยสื่ออย่างหนึ่ง ที่ทำให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดออกมาเป็นอย่างดี คือ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ได้แก่ แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้ ในท้องถิ่นตอนเจดีย์ ได้แก่ พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ พระครูอรุณโกวิท และการเลี้ยงโคขุน เพื่อส่งเสริมอาชีพ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

คำถามการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ที่พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสอดคล้องอยู่ในระดับใด
2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน หลังเรียนอยู่ในระดับใด
3. คุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนอยู่ในระดับใด
4. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อศึกษาคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ที่พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสอดคล้องอยู่ในระดับมาก
2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับดีมาก
3. คุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก
4. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรและตัวอย่างมีดังนี้

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวน 100 คน

1.2 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 27 คน ที่ได้มาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling) โดยการใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม (Sampling Unit) เนื่องจากทุกห้องเรียนมีการจัดนักเรียนคละความสามารถ ทำให้สภาพพื้นฐานทางการเรียนของนักเรียนแต่ละห้องเรียนไม่แตกต่างกัน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้

2.1 ตัวแปรต้น (Independent variable) ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.2.2 คุณลักษณะรักความเป็นไทย

2.2.3 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น

เป็นฐาน

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการทดลองวิจัย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัย โดยสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง ทั้งหมด 10 สัปดาห์ รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ทดลอง

เนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัสวิชา ท23101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกระทรวงศึกษาได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 2 การเขียน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ เขียนย่อความและเขียนเรื่องราวในแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่ 2.1 ม.3/2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้อง

ตามระดับภาษา โดยใช้สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง การเขียนข้อความตามสถานการณ์และโอกาสต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 2.1 ม.3/3 เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 2.1 ม.3/6 เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล มาประกอบเป็นหน่วยการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยมีเนื้อหาที่จะสอน 3 หน่วย การเรียนรู้ รวมทั้งหมดจำนวน 30 ชั่วโมง ดังต่อไปนี้

หน่วยที่ 1 พระบรมราชาอนุสรณ์ดอนเจดีย์	จำนวน 10 ชั่วโมง
หน่วยที่ 2 ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท	จำนวน 10 ชั่วโมง
หน่วยที่ 3 โคขุนส่งเสริมอาชีพ	จำนวน 10 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำสำคัญและให้คำจำกัดความเป็นนิยามศัพท์เฉพาะที่พบในงานวิจัยครั้งนี้ดังนี้

1. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง งานเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เขียน ด้วยสำนวนภาษาหรือรูปแบบการเขียนที่เขียนด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง มีรูปแบบการเขียนที่แปลกใหม่ ใช้จินตนาการ ประสบการณ์ ความคิด อารมณ์ เชื่อมโยงถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ มีจุดหมายในการนำเสนอเนื้อหาสาระที่แปลกใหม่ไปจากสิ่งที่มีอยู่เดิม มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับ โดยศึกษาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี 3 แหล่งเรียนรู้ ได้แก่ อนุสรณ์ดอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท และการเลี้ยงโคขุน จากนั้นให้นักเรียนมาสร้างชิ้นงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ผ่านการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล

2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามความคิดที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ น่าสนใจไม่ซ้ำแบบใคร ผู้เขียนสามารถนำความรู้ จินตนาการ สะท้อนความรู้สึก ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มาสร้างผลงานให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร มาใช้ในการสร้างคำ ประโยค บรรยายภาพ แสดงความรู้สึกและความต้องการจากข้อความ รูปภาพ หรือสิ่งของที่กำหนดให้โดยอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ที่แปลกใหม่ไปจากเดิมโดยวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากใบกิจกรรมท้ายหน่วย เป็นแบบประเมินแบบมาตรฐานค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 4 ด้าน คือ ความคิดสร้างสรรค์ เชื่อมโยงความคิด เนื้อหาสาระ การใช้ภาษา

3. แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นดอนเจดีย์ ได้แก่ พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูอรุณโกวิท และโคขุนส่งเสริมอาชีพ

4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด ขั้นที่ 4 ประเมินผล

5. คุณลักษณะรักความเป็นไทย หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกถึงการเห็นคุณค่าของภาษาไทย โดยใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 2 ด้าน คือ คุณลักษณะความเป็นไทย ในด้านการพูด และด้านการเขียน จำนวน 10 ข้อ

6. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยวัดความคิดเห็น โดยใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น วัดการแสดงออกทางความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 3 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ จำนวนทั้งหมด 10 ข้อ

7. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน และวางแผน เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้

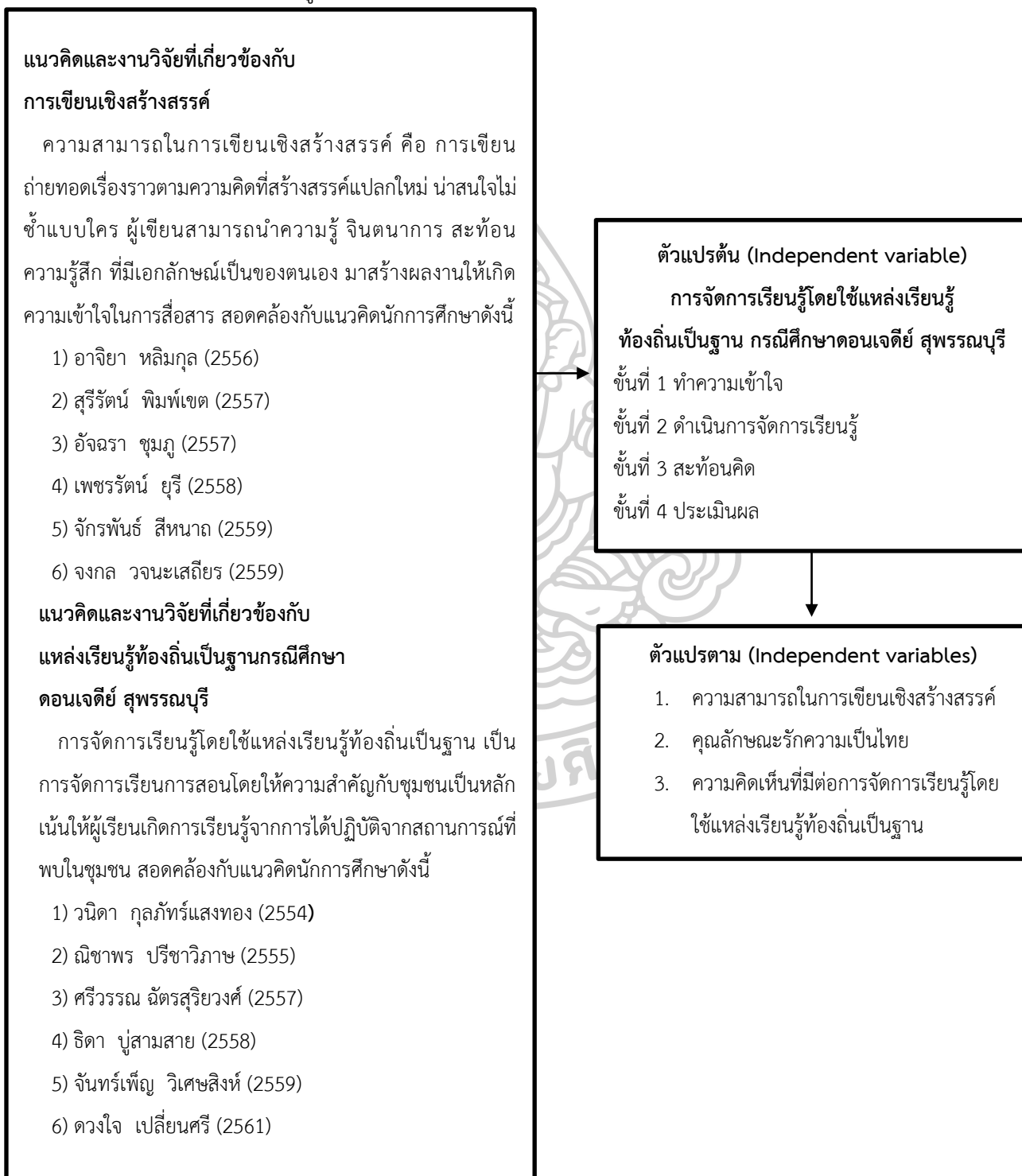
ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามความคิดที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ น่าสนใจไม่ซ้ำแบบใคร ผู้เขียนสามารถนำความรู้ จินตนาการ สะท้อนความรู้สึก ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มาสร้างผลงานให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร มาใช้ในการสร้างคำ ประโยค บรรยายภาพ แสดงความรู้สึกและความต้องการจากข้อความ รูปภาพ

หรือสิ่งของที่กำหนดให้โดยอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ที่แปลกใหม่ไปจากเดิมโดยวัดความสามารถ การประเมินผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นต้องพิจารณาในหลาย ๆ ด้าน และกำหนดเกณฑ์ในการ ประเมินให้ชัดเจนครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน เพื่อประโยชน์ของทั้งผู้เรียนและผู้สอนเอง ในการประเมิน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยนำการวัดการประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ พรทิพย์ ประการแก้ว (2543) และ อาจिया หลิมกุล (2556) มาเป็นแนวทางในการวัดและประเมิน ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ความคิดสร้างสรรค์ 2) เชื่อมโยง ความคิด 3) เนื้อหาสาระ 4) การใช้ภาษา โดยในแต่ละด้านมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยให้ ความสำคัญกับชุมชนเป็นหลัก เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการได้ปฏิบัติจากสถานการณ์ที่พบ ในชุมชน เช่น แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญา ท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่ง การเรียนรู้ ดิษยุทธิ์ บัวจุม อังศินันท์ อินทรกำแหงและพรธณี บุญประกอบ (2557) กล่าวว่า รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ที่ใช้ชุมชนเป็นฐาน ประกอบไปด้วย 7 ขั้นตอนได้แก่ 1. ศึกษาศักยภาพของผู้เรียน 2. กระตุ้นบุคคลในชุมชนและบุคลากรในโรงเรียนตระหนักและมีอำนาจในการจัดการศึกษาร่วมกัน 3. ศึกษาความต้องการพัฒนาด้านอาชีพในท้องถิ่นของนักเรียน 4. พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น 5. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง 6. จัดโครงการเสริมการเรียนรู้ 7. ประเมินผลการ เรียนรู้ตามสภาพจริง สอดคล้องกับ ศรีวรรณ ฉัตรสุริยวงศ์ (2557) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ ชุมชนเป็นฐาน ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ (PSAR) มีขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 เตรียมความพร้อม ขั้นที่ 2 กลยุทธ์การเรียนรู้ ขั้นที่ 3 สู่ผลสะท้อนคิด ขั้นที่ 4 ประเมินประสิทธิผล สอดคล้องกับ ประยูร บุญใช้ และภูมิพงศ์ จอมหงส์พิพัฒน์ (2558) กล่าวว่า รูปแบบการจักระบวนการการเรียนรู้แบบ บูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐาน ซึ่งกระบวนการของรูปแบบ ประกอบด้วย 7 ขั้นตอนนี้ 1. ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร 2. วิเคราะห์แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น 3. กำหนดรูปแบบ วิธีการ บูรณาการ 4. ออกแบบหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐาน 5. ออกแบบการ จัดการเรียนรู้ 6. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ 7. ประเมินผลการเรียนรู้ สอดคล้องกับ จงกลณี ภัทรกังวาน (2561) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน สามารถแบ่ง ออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นปฏิบัติการ 3. ขั้นสะท้อนคิด 4. ขั้นนำผลสู่ชุมชน สอดคล้องกับ Bedri (2017) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นเตรียมการและวางแผน 2. ขั้นดำเนินการ 3. ขั้นประเมินผล 4. ขั้นสรุปผล

จากการศึกษาความหมาย และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน จากแนวคิดนักการศึกษาขั้นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานเพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ทำความ

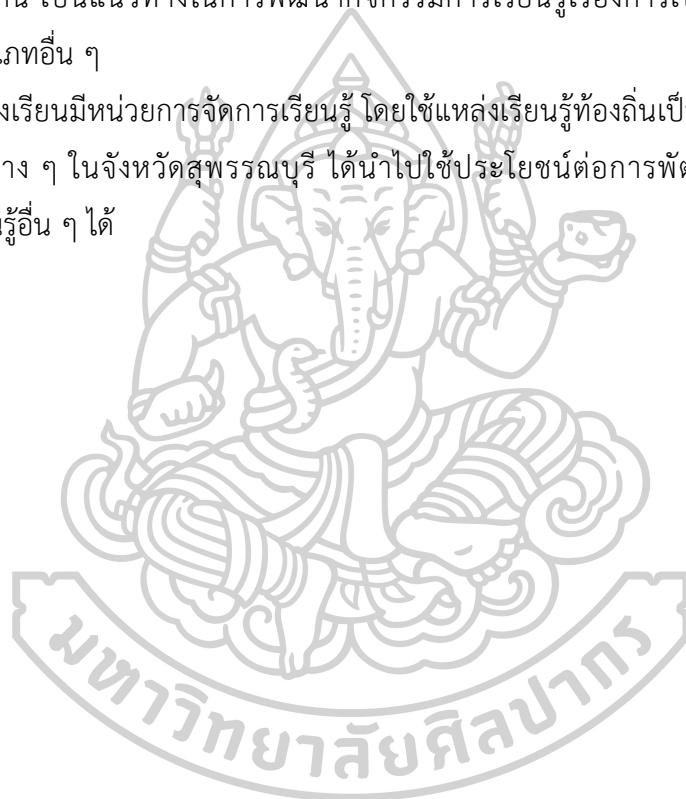
เข้าใจ ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด ขั้นที่ 4 ประเมินผล เป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ที่ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอกรอบแนวคิดการวิจัยดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. นักเรียนได้รับการพัฒนาด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์เพื่อนุรักษ์ท้องถิ่น ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี
2. นักเรียนมีการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ รักความเป็นไทยในการอนุรักษ์ท้องถิ่น ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี มาใช้สามารถส่งเสริมให้นักเรียนรักความเป็นไทยและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ดอนเจดีย์อย่างแพร่หลาย
3. ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์และการเขียนประเภทอื่น ๆ
4. โรงเรียนมีหน่วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ใช้เป็นแบบอย่างแก่โรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดสุพรรณบุรี ได้นำไปใช้ประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน สาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ผู้วิจัย ได้ศึกษาวรรณกรรม เอกสาร ตำรา แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยเสนอเนื้อหาสาระตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียน สระกระโจมโสภณพิทยา ปีการศึกษา 2561 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
3. แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี
4. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
5. แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะรักความเป็นไทย
6. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน
7. แนวคิดเกี่ยวกับหน่วยการจัดการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียน สระกระโจมโสภณพิทยา ปีการศึกษา 2561 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดทำขึ้นสำหรับจัดการเรียน การสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนา ตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และมีสาระการเรียนรู้ เป็นตัวกำหนดองค์ความรู้ ที่เป็นเนื้อหาสาระ ครอบคลุมการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้ง 12 ปี ซึ่งมีองค์ประกอบตามทฤษฎีของหลักสูตร ดังองค์ประกอบ ต่อไปนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2551b)

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐาน ของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่าง เสมอภาค และมีคุณภาพ

3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

การพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2551a)

1. **ความสามารถในการสื่อสาร** เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง สังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้
กระทรวงศึกษาธิการ (2551b)

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551a) ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถ ประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็น เครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาการบวนการคิดวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคง ทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสาน ให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กระทรวงศึกษาธิการ (2551a) อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะ ได้ถูกต้อง เข้าใจความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย จับใจความสำคัญและรายละเอียดของ สิ่งที่อ่าน แสดงความคิดเห็นและข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และเขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด ย่อความ เขียนรายงานจากสิ่งที่อ่านได้ วิเคราะห์ วิวิจารณ์ อย่างมีเหตุผล ลำดับความอย่างมีขั้นตอน และความเป็นไปได้ของเรื่องที่อ่าน รวมทั้งประเมินความถูกต้องของข้อมูลที่ใช้สนับสนุนจากเรื่อง ที่อ่าน

เขียนสื่อสารด้วยลายมือที่อ่านง่ายชัดเจน ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องเหมาะสมตามระดับภาษาเขียน คำขวัญ คำคม คำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ โฆษณา คติพจน์ สุนทรพจน์ ชิวประวัติ อัตชีวประวัติและ ประสบการณ์ต่าง ๆ เขียนย่อความ จดหมายกิจธุระ แบบกรอกสมัครงาน เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ความคิดหรือโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ตลอดจนเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าและเขียน โคร่งงาน

พูดแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิวิจารณ์ ประเมินสิ่งที่ได้จากการฟังและดู นำข้อคิด ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พูดรายงานเรื่องหรือประเด็นที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ มีศิลปะในการพูด พูดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และพูดโน้มน้าวอย่างมีเหตุผล น่าเชื่อถือ รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

เข้าใจและใช้คำราชาศัพท์ คำบาลีสันสกฤต คำภาษาต่างประเทศอื่น ๆ คำทับศัพท์ และศัพท์ บัญญัติในภาษาไทย วิเคราะห์ความแตกต่างในภาษาพูด ภาษาเขียน โครงสร้างของประโยครวม ประโยคซ้อน ลักษณะภาษาที่เป็นทางการ กึ่งทางการและไม่เป็นทางการ และแต่งบทร้อยกรอง ประเภทกลอนสุภาพ กาพย์ และโคลงสี่สุภาพ

สรุปเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน วิเคราะห์ตัวละครสำคัญ วิถีชีวิตไทย และคุณค่าที่ได้รับจากวรรณคดีวรรณกรรมและบทอาขยาน พร้อมทั้งสรุปความรู้ข้อคิดเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

**สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2551b)**

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

ในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 2 การเขียน กระทรวงศึกษาธิการ (2551b)

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.3	1. คัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัด	1. การคัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา	2. การเขียนข้อความตามสถานการณ์และโอกาสต่าง ๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - คำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ - คำขวัญ - คำคม - โฆษณา - คติพจน์ - สุนทรพจน์
	3. เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ	3. การเขียนอัตชีวประวัติหรือชีวประวัติ
	4. เขียนย่อความ	4. การเขียนย่อความจากสื่อต่าง ๆ เช่น นิทานประวัติ ตำนาน สารคดีทางวิชาการ พระราชดำรัส พระบรมราโชวาท จดหมายราชการ
	5. เขียนจดหมายกิจธุระ	5. การเขียนจดหมายกิจธุระ <ul style="list-style-type: none"> - จดหมายเชิญวิทยากร - จดหมายขอความอนุเคราะห์ - จดหมายแสดงความขอบคุณ
	6. เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล	6. การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผลและโต้แย้งในเรื่องต่าง ๆ
	7. เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็น หรือโต้แย้งในเรื่องต่าง ๆ	7. การเขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ความคิดเห็น หรือโต้แย้งจากสื่อต่าง ๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - บทโฆษณา - บทความทางวิชาการ

ตารางที่ 1 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.3	8. กรอกรูปแบบสมัครงานพร้อมเขียนบรรยายเกี่ยวกับความรู้และทักษะของตนเองที่เหมาะสมกับงาน	8. การกรอกรูปแบบสมัครงาน
	9. เขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า และโครงการ	9. การเขียนรายงาน ได้แก่ - การเขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า - การเขียนรายงานโครงการ
	10. มีมารยาทในการเขียน	10. มารยาทในการเขียน

หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551b) หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2561 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยามุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควร แก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา พุทธศักราช 2561

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ท21101	ภาษาไทยพื้นฐาน 1	3 ชั่วโมง/สัปดาห์	1.5	หน่วยกิต
ท21102	ภาษาไทยพื้นฐาน 2	3 ชั่วโมง/สัปดาห์	1.5	หน่วยกิต

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ท22101	ภาษาไทยพื้นฐาน 3	3 ชั่วโมง/สัปดาห์	1.5	หน่วยกิต
ท22102	ภาษาไทยพื้นฐาน 4	3 ชั่วโมง/สัปดาห์	1.5	หน่วยกิต

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ท23101	ภาษาไทยพื้นฐาน 5	3 ชั่วโมง/สัปดาห์	1.5	หน่วยกิต
ท23102	ภาษาไทยพื้นฐาน 6	3 ชั่วโมง/สัปดาห์	1.5	หน่วยกิต

โดยสรุปหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2561 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาครบถ้วนจากสาระต่าง ๆ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง ดู พูด หลักภาษาและวรรณคดีไทย ซึ่งกำหนดให้นักเรียนได้เรียนในรายวิชาพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 9 หน่วยกิต (360 ชั่วโมง) ใน 3 ปี โดยกำหนดให้เรียนให้เรียนรายวิชาภาษาไทย ภาคเรียนละ 1 รายวิชา ๆ 1.5 หน่วยกิต (60 ชั่วโมง)

คำอธิบายรายวิชา

รหัสวิชา ท23101 รายวิชาภาษาไทย 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 เวลาเรียน 60 ชั่วโมง จำนวน 1.5 หน่วยกิต

ฝึกทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด การวิเคราะห์และประเมินค่าวรรณคดี และวรรณกรรม โดยศึกษาเกี่ยวกับการอ่านออกเสียง การอ่านจับใจความ การอ่านตามความสนใจ ฝึกทักษะการคัดลายมือ การเขียนข้อความตามสถานการณ์และโอกาสต่าง ๆ เขียนอัตชีวประวัติหรือชีวประวัติ เขียนย่อความ การเขียนจดหมายกิจธุระ เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้ง เขียนวิเคราะห์วิจารณ์ และแสดงความรู้ความคิดเห็น หรือโต้แย้งจากสื่อต่าง ๆ กรอกแบบสมัครงาน เขียนรายงาน โดยแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ ด้วยโวหารต่าง ๆ ฝึกทักษะการพูดแสดงความคิดเห็นและการประเมินเรื่องจากการฟังและการดู พูดวิเคราะห์วิจารณ์จากเรื่องที่ฟังและดู พูดรายงานการศึกษาค้นคว้า พูดในโอกาสต่าง ๆ พูดโน้มน้าว และศึกษาเกี่ยวกับคำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย โครงสร้างประโยคซับซ้อน ระดับภาษา คำทับศัพท์และศัพท์บัญญัติ คำศัพท์ทางวิชาการและวิชาชีพ การแต่งบทร้อยกรองประเภทโคลงสี่สุภาพ

โดยใช้กระบวนการอ่านเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต กระบวนการเขียนเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ กระบวนการฟัง การดู และการพูด สามารถเลือกฟังและดู และพูดแสดงความรู้ความเข้าใจอย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา พลังภาษา และมีนิสัยรักการอ่าน การเขียน มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด

ตัวชี้วัด

ท 1.1 ม.3/1 ม.3/2 ม.3/3 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/6 ม.3/7 ม.3/8 ม.3/9 ม.3/10

ท 2.1 ม.3/1 ม.3/2 ม.3/3 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/6 ม.3/7 ม.3/8 ม.3/9 ม.3/10

ท 3.1 ม.3/1 ม.3/2 ม.3/3 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/6

ท 4.1 ม.3/1 ม.3/2 ม.3/3 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/6

รวม 32 ตัวชี้วัด

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ท23101

ภาคเรียนที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เวลา 60 ชั่วโมง จำนวน 1.5 หน่วยกิต

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ - การเขียนโฆษณา	ท.2.1 ม.3/2	เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำ ได้ถูกต้องตามระดับภาษา	10	10
2	ชีวประวัติ พระครูโสภณอรธโกวิท - การเขียนชีวประวัติ	ท.2.1 ม.3/3	เขียนชีวประวัติหรือ อัตชีวประวัติโดยเล่า เหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ	10	10
3	โคขุนส่งเสริมอาชีพ - การเขียนอธิบาย - การเขียนชี้แจง - การเขียนแสดงความคิดเห็น - การเขียนโต้แย้งอย่างมีเหตุผล	ท.2.1 ม.3/6	เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดง ความคิดเห็น และโต้แย้ง อย่างมีเหตุผล	10	10
สอบกลางภาค					20
4	การอ่านวินิจฉัยสาร - การอ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว - การอ่านออกเสียงบทร้อยกรอง - การอ่านจับใจความ - คำที่มีความหมายโดยตรงและ ความหมายโดยนัย - เขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด - บันทึกย่อความ - การเขียนรายงาน - วิเคราะห์ วิจารณ์ และประเมิน เรื่องที่อ่าน วิจารณ์ความ สมเหตุสมผล	ท 1.1 ม.3/1 ม.3/2 ม.3/3 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/6 ม.3/7 ม.3/8 ม.3/9 ม.9/10	การอ่านออกเสียงบทร้อย แก้วและบทร้อยกรอง ผู้เรียน ต้องรู้หลักการอ่าน จึงจะ สามารถอ่านได้ถูกต้อง เหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน การ อ่านจับใจความจากสื่อต่าง ๆ ต้องระบุความแตกต่างของคำ ที่มีความหมายโดยตรงและ ความหมายโดยนัย ระบุ ใจความสำคัญแลรายละเอียด ของข้อมูลที่สนับสนุนจาก เรื่อง แล้วเขียนกรอบแนวคิด	8	10

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ท23101 (ต่อ)

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
	<ul style="list-style-type: none"> - วิเคราะห์เพื่อแสดงความคิดเห็นโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่อง - ดีความและประเมินคุณค่าแนวคิดที่ได้จากงานเขียน - มารยาทในการอ่าน 		<p>ฝึกความคิด บันทึกย่อความ และรายงาน วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และประเมินเรื่องที่อ่าน วิวิจารณ์ความสมเหตุสมผล การลำดับความและความ เป็นไปได้ของเรื่อง วิเคราะห์ เพื่อแสดงความคิดเห็นโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่อง ดีความและ ประเมินคุณค่า แนวคิดที่ได้ จากงานเขียนอย่างหลากหลาย เพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิต และมีมารยาทในการอ่าน</p>		
5	การเขียนเพื่อการสื่อสาร <ul style="list-style-type: none"> - การคัดลายมือ - เขียนจดหมายกิจธุระ - เขียนรายงานแสดงการศึกษา ค้นคว้า - เขียนโครงงาน - กรอกแบบสมัครงาน - มารยาทในการเขียน 	ท 2.1 ม.3/1 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/7 ม.3/9 ม.3/8 ม.3/10	<p>การคัดลายมือที่ถูกต้อง จะต้องคัดลายมือตัวบรรจง ครึ่งบรรทัดตามรูปแบบ การเขียนตัวอักษรไทย เขียนย่อความ เขียนจดหมาย กิจธุระ เขียนรายงานแสดง การศึกษาค้นคว้า และ โครงงาน เป็นการเขียน เพื่อการสื่อสารที่ต้องคำนึงถึง รูปแบบ และวิธีการเขียนที่ ถูกต้อง กรอกแบบสมัครงาน พร้อมเขียนบรรยายเกี่ยวกับ ความรู้และทักษะของตนเอง ที่เหมาะสมกับงาน และมี มารยาทในการเขียน</p>	8	10

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ท23101 (ต่อ)

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
6	การพูดเรื่องจากสื่อที่ฟังและดู - การพูดแสดงความคิดเห็นและ ประเมินเรื่องจากการฟังและดู - พุดรายงานเรื่องหรือประเด็นที่ ศึกษาค้นคว้า - การพูดในโอกาสต่าง ๆ - การพูดโน้มน้าว - มารยาทในการพูด	ท 3.1 ม.3/1 ม.3/2 ม.3/3 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/6	การพูดแสดงความคิดเห็นและ ประเมินเรื่องจากการฟังและดู จะต้องอาศัยการวิเคราะห์ วิจาร์ณ เพื่อให้สามารถ นำข้อคิดที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ ในการดำเนินชีวิต และพูด รายงานเรื่องหรือประเด็นที่ ศึกษาค้นคว้าได้ การพูดใน โอกาสต่าง ๆ และการพูด โน้มน้าว ต้องพูดให้ตรงตาม วัตถุประสงค์และนำเสนอ หลักฐานตามลำดับเนื้อหา อย่างมีเหตุผลและน่าเชื่อถือ มีมารยาทในการพูด	8	5
7	การใช้คำในภาษาไทย - จำแนกและใช้คำภาษา ต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย - ประโยคซับซ้อน - คำทับศัพท์และศัพท์บัญญัติ - คำศัพท์ทางวิชาการและวิชาชีพ - การแต่งบทร้อยกรองประเภท โคลงสี่สุภาพ	ท 4.1 ม.3/1 ม.3/2 ม.3/3 ม.3/4 ม.3/5 ม.3/6	การศึกษาเรื่องการใช้คำใน ภาษาไทย จะช่วยให้จำแนก และใช้คำภาษา ต่างประเทศ ที่ใช้ในภาษาไทย สามารถ วิเคราะห์โครงสร้างประโยค ซับซ้อน เพื่อสร้างประโยค ที่สละสลวย วิเคราะห์ระดับ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารได้สื่อ ความหมายได้ชัดเจน ใช้คำทับ ศัพท์และศัพท์บัญญัติได้อย่าง ถูกต้อง และสามารถอธิบาย	6	5

ตารางที่ 2 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ท23101 (ต่อ)

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
			ความหมายของคำศัพท์ ทางวิชาการและวิชาชีพ การแต่งบทร้อยกรองประเภท โคลงสี่สุภาพ จะต้องแต่งให้ ถูกต้องตามลักษณะบังคับ และเลือกสรรถ้อยคำภาษา ที่มีความหมายลึกซึ้ง กินใจ และมีความไพเราะ		
สอบปลายภาค					20
รวม				60	100

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยาสภา พุทธศักราช 2561 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยจึงได้นำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-3 พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท และโคขุนสงเสริมอาชีพ ทั้งหมด 3 หน่วย ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับตัวชี้วัดข้อที่ 2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา ตัวชี้วัดข้อที่ 3 เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 6 เขียนอธิบายชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นการถ่ายทอดความคิดและจินตนาการที่แปลกใหม่ของผู้เขียน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

2.1 การเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.1.1 ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นกระบวนการเขียนที่สะท้อนความคิดและจินตนาการแปลกใหม่ของผู้เขียน และได้มีผู้เชี่ยวชาญและนักศึกษามากท่านได้ให้ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

ถวัลย์ มาศจรัส (2545) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า เป็นงานเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนที่เขียนด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเองหรือมีรูปแบบการเขียนที่เขียนด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเองหรือมีรูปแบบการเขียนที่มีรูปแบบแปลกใหม่ มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2547) ได้ให้ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่าเป็นการเขียนเชิงลักษณะของการคิดริเริ่ม โดยผู้เขียนต้องใช้จินตนาการและประสบการณ์ของตนเองมาเชื่อมโยงความคิดในการเขียน เกศินี จุฑาวิจิตร (2552) อธิบายการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอเนื้อหาสาระ หรือรูปแบบที่แปลกใหม่ แตกต่างไปจากสิ่งที่มีอยู่หรือเป็นอยู่เดิม อีกทั้งไม่มีลักษณะที่เป็นสูตรสำเร็จ จักรพันธ์ สีหานาด (2559) ได้กล่าวถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่มีลักษณะริเริ่ม อาศัยความรู้ ประสบการณ์และจินตนาการอย่างมีศิลปะ เชื่อมโยงความคิด อารมณ์ ความรู้สึกเป็นตัวหนังสืออย่างมีจุดหมาย และ จงกล วจนะเสถียร (2559) ได้กล่าวถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์คือการถ่ายทอดอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ผ่านภาษาและตัวอักษรโดยใช้เขียนผนวกกับ จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ร่วมกับประสบการณ์ของผู้เขียน เพื่อสร้างสรรค์ ผลงานการเขียนที่มีความแปลกใหม่ผ่านการถ่ายทอดเรื่องราวด้วยสำนวนภาษาของตนเอง โดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมเพื่อเป็นสื่อกลางในการสื่อสารไปยังผู้รับสารได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง งานเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ของผู้เขียน ด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเองหรือมีรูปแบบแปลกใหม่ ผู้เขียนใช้จินตนาการ ประสบการณ์เชื่อมโยง ความคิด อารมณ์ ออกมาเป็นตัวหนังสืออย่างมีจุดหมายในการนำเสนอเนื้อหาสาระหรือรูปแบบที่แปลกใหม่ไปจากสิ่งที่มีอยู่เดิม มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง งานเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เขียน ด้วยสำนวนภาษาหรือรูปแบบการเขียน ที่เขียนด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง มีรูปแบบการเขียนที่แปลกใหม่ ใช้จินตนาการ ประสบการณ์ ความคิด อารมณ์ เชื่อมโยงถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ มีจุดหมายในการนำเสนอเนื้อหาสาระที่แปลกใหม่ไปจากสิ่งที่มีอยู่เดิม มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับ

2.1.2 ความมุ่งหมายและความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นงานเขียนที่มีความแตกต่างจากการเขียนทั่วไปเนื่องจากต้องใช้ความคิดและจินตนาการในการนำเสนอเรื่องราวและรูปแบบที่แปลกใหม่ ดังนั้นการเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงมีความสำคัญและจำเป็นต่อผู้เขียนอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

กรณีการ์ พวงเกษม (2533) กล่าวถึงความมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้รู้จักระบายความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาในทางสร้างสรรค์และเข้าใจแนวคิดผู้อื่น
2. เพื่อให้เข้าใจ เห็นคุณค่า และชื่นชมศิลปะ วรรณคดี ดนตรีตลอดจนกิจกรรมทางวัฒนธรรม สามารถเข้าร่วมกิจกรรมนั้นได้
3. เพื่อให้มีความสามารถในการปรับตัวทางอารมณ์และสังคม
4. ครูช่วยส่งเสริมการสังเกตการสร้าง เรื่อง การเขียนที่ชัดเจน เป็นรายบุคคล
5. เด็กได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ จากสิ่งที่ครูให้ในกิจกรรมการเรียนการสอน
6. ประสบการณ์ที่ได้จากการอภิปรายร่วมกัน จะช่วยพัฒนาทักษะในการเขียนได้มากกว่าการเขียนเพียงอย่างเดียว

ถวัลย์ มาศจรัส (2546) ได้อธิบายความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ต่อชีวิตบุคคลและสังคมโดยสรุปดังนี้

1. ความสำคัญต่อชีวิต เกิดภูมิปัญญาด้านสำนวนภาษาใหม่ ๆ สำหรับการติดต่อสื่อสารได้ทันโลก เกิดอาชีพใหม่ ๆ จากการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ เช่น นักเขียน โฆษก พิธีกร
2. ความสำคัญต่อบุคคลพัฒนาสมองซีกขวาในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ทำให้เกิดภูมิปัญญา (Wisdom) ด้านต่าง ๆ ด้วยตนเอง อาทิ ภูมิปัญญาด้านภาษา ภูมิปัญญาด้านเหตุผลภูมิปัญญาด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม
3. ความสำคัญต่อสังคม เกิดรูปแบบใหม่ในการติดต่อสื่อสารของคนในสังคมและระหว่างสังคมต่อสังคม เกิดวัฒนธรรมและอารยธรรมใหม่ของการติดต่อสื่อสาร เป็นการจุดประกาย

ความคิดให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ ในสังคม ที่มาจากความคิด ความฝัน และจินตนาการผ่านการนำเสนอในรูปแบบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ศิวกานต์ ปทุมสูติ (2548) อธิบายความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สรุปได้ดังนี้ 1) คุณค่าด้านการประเทืองอารมณ์ 2) คุณค่าด้านการพัฒนาสติปัญญา 3) คุณค่าด้านความจรรโลงใจและยกระดับจิตสำนึก

เกศินี จุฑาวิจิตร (2552) อธิบายความสำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีคุณค่าในการยกระดับความคิดและประเทืองสติปัญญาเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้มองเห็นทางเลือกที่หลากหลาย และจุดประกายให้ผู้อ่านเป้าหมาย รู้สึกถึงการสั่นคลอนทางความคิดหรือถึงขั้นรื้อถอนสิ่งที่เป็นความคิดและความเชื่อเดิม ๆ ออกไป

มหิตล, มหาวิทยาลัย, and สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ (2552) อธิบายความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่างานเขียนสร้างสรรค์มีคุณค่าต่อผู้อ่านในด้านความคิดริเริ่ม ทั้งในแง่ของการมองเห็น ความคิดริเริ่มของผู้เขียนและการสร้างแรงบันดาลใจ

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความมุ่งหมายและความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ 1. เพื่อระบายความรู้สึกนึกคิดของตนเองมาในแนวทางสร้างสรรค์และเข้าใจแนวคิดของผู้อื่น 2. เข้าใจเห็นคุณค่า ชื่นชมศิลปะ วรรณคดี ตลอดจนกิจกรรมทางวัฒนธรรม 3. สามารถปรับตัวทางอารมณ์และสังคม 4. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในเรื่องการเขียน 5. นักเรียนได้ประสบการณ์และได้ร่วมอภิปรายจากงานเขียนของเพื่อนในชั้นเรียน 6. เกิดภูมิปัญญาด้านภาษาในสำนวนใหม่ ๆ สำหรับการติดต่อสื่อสารให้ทันโลก และเกิดอาชีพใหม่ ๆ จากการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ 7. ยกระดับความคิด ประเทืองสติปัญญาเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้มองเห็นทางเลือกที่หลากหลาย

2.1.3 ประเภทของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์สามารถจำแนกได้หลายประเภท โดยมีผู้จำแนกประเภทการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2525) ได้แบ่งประเภทของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 6 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ในรูปแบบ หมายถึง การเขียนที่ใช้รูปแบบในการเขียนแปลกใหม่หรือนำรูปแบบนั้นมาดัดแปลงให้เกิดรูปแบบในการเขียนใหม่
2. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ในเนื้อหา หมายถึง การเขียนที่เสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ อาจทำในรูปแบบเดิมแต่เนื้อหาแนวใหม่ หรือแนวใหม่ทั้งแบบและเนื้อหาพร้อมกันไป
3. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ในแนวคิด หมายถึง การเขียนที่ใช้ข้อคิดหรือแนวคิดที่แปลกใหม่และเป็นประโยชน์ต่อสังคม

4. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ในกลวิธีหมายถึง การสรรหาวิธีการต่าง ๆ แปลก ๆ มาใช้ในการเขียนของตน เพื่อสร้างความสนใจ ประทับใจ

5. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ในสำนวนโวหารและถ้อยคำ หมายถึง การเขียนที่ให้ความแปลกใหม่ ให้ประโยชน์ในด้านสำนวนโวหารและถ้อยคำทำให้มีสำนวนโวหารและถ้อยคำใช้ในภาษามากขึ้นและมีความหมายแปลก ๆ กว่าที่เคยใช้กันมา

6. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ในจินตนาการ หมายถึง การเขียนที่ใช้ความคิดในด้านจินตนาการ คือ เมื่ออ่านงานเขียนแล้วเกิดความคิดจินตนาการต่อเนื่องทางสร้างสรรค์ มีความคิดที่จะนำแนวคิดที่ผู้เขียนเสนอไปปฏิบัติ หรือลองปฏิบัติ

ประกาศรี สีสหอำไพ (2531) ได้กล่าวถึงประเภทของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 2 ประเภท คือ

1. ร้อยแก้ว คือการเรียงคำ สื่อความหมายไม่ต้องยึดถือบัญญัติฉันทลักษณ์ ความหมายโดยทั่วไป หมายถึงการเขียนสารคดีและบันเทิงคดี เช่น นิทาน บทละครพูด เรื่องสั้น นวนิยายความหมายเฉพาะในเชิงวรรณศิลป์หรือศิลปะในการแต่งหนังสือหมายถึง การเลือกสรร ถ้อยคำ สำนวนโวหารมาเรียงร้อยให้เกิดภาพพจน์ ทำให้ผู้อ่านได้รับมโนคติหรือจินตนาการเด่นชัด ใช้สำนวนภาษาและดำเนินเรื่องสร้างความเพลิดเพลินจรโลงใจมีความงามของถ้อยคำที่เรียงร้อย วิจิตรบรรจง ร้อยแก้วเชิงวรรณศิลป์ จึงเป็นศิลปะที่สะท้อนความสะท้อนอารมณ์โดยใช้ภาษาที่ไพเราะสละสลวยในลีลาการแต่งและสำนวนโวหาร มีความงามในรูป (form) งามในเรื่อง (material) และงามในท่วงทำนองการเขียน (style)

2. ร้อยกรอง คือคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ได้แก่ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย ลิลิต ใช้เรียกรวมกรรมประเภทที่มีลักษณะบังคับ ในการแต่งหรือมีการกำหนดคณะ ใช้จินตนาการสร้างสรรค์ขึ้นมาตามลักษณะบังคับในการแต่งหรือมีการกำหนดคณะ ใช้จินตนาการการสร้างสรรค์ขึ้นมาตามลักษณะคำประพันธ์ที่บัญญัติไว้ในคำประพันธ์แต่ละชนิด ผู้อ่านร้อยกรอง ซึ่งเป็นผลงานของจินตกวีจะมีความเพลิดเพลิน สบายใจในท่วงทำนองคำประพันธ์ได้รับรสของโวหารที่แปลกตลอดจนได้ทราบความคิดเห็นและอารมณ์สะท้อนใจต่าง ๆ ที่ผู้ประพันธ์เรียงร้อยกลั่นกรองออกมาอย่างประณีตบรรจงไพเราะด้วยการส่งสัมผัสตามจังหวะวรรคตอนที่กำหนดบังคับในลักษณะคำประพันธ์นั้น

วรรณ โสมประยูร (2537) ได้กล่าวถึงประเภทของการเขียนที่แบ่งตามลักษณะและจุดมุ่งหมายไว้หลายประเภท เช่น การเขียนบรรยายสิ่งที่พบเห็น การเขียนเล่าประสบการณ์ การเขียนแสดงความต้องการการเขียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก อย่างมีวิจารณ์ญาณ

ตัวอย่างเช่น

1. การเขียนบรรยาย เป็นการเขียนเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ต่อเนื่องกันตามลำดับอาจเริ่มต้นโดยการบรรยายภาพ โดยเขียนประโยคสั้น ๆ ใต้ภาพแล้วค่อย ๆ เพิ่มความยาวของประโยค การเขียนเรียงประโยคให้มีเนื้อความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน ในหนึ่งย่อหน้า ทำให้ผู้อ่านสนใจไม่เกิดความสงสัยและเกิดความสับสน

2. การเขียนแสดงความคิดเห็น หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การแสดงทัศนะ เป็นความคิดเห็นที่ประกอบด้วยเหตุผล เป็นการเขียนแสดงความรู้สึกนึกคิด แสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อสังเกต ทั้งนี้อาจเสนอแนวทางปฏิบัติด้วย

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2543) ได้จำแนกประเภทการเขียนเชิงสร้างสรรค์ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1) การเขียนขยายความ 2) การเขียนพรรณนา 3) การเขียนอุปมาอุปไมย 4) การเขียนคำคม 5) การเขียนคำขวัญ 6) การเขียนลักษณะพิเศษ 7) การเขียนเชิงกวีนิพนธ์ 8) การเขียนเรื่องสั้น 9) การเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็ก 10) การเขียนนวนิยาย 11) การเขียนบทละคร

ถวัลย์ มาศจรัส (2546) ได้แบ่งประเภทการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1) ประเภทความเรียง ได้แก่ความเรียง บทความ เรื่องเล่า จดหมาย บันทึก
2) ประเภทบันเทิงคดี ได้แก่นิทาน หนังสือเด็กเรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน นวนิยาย
3) ประเภทสารคดี ได้แก่ สารคดีบุคคล สารคดีโอกาสพิเศษ สารคดีประวัติศาสตร์ สารคดีท่องเที่ยว สารคดีแนะนำวิธีทำสารคดีเด็ก สารคดีสตรี สารคดีเกี่ยวกับสัตว์ สารคดีความทรงจำ สารคดีจดหมายเหตุ

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า ประเภทของการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1. ร้อยแก้ว ได้แก่ นิทาน บทละครพูด เรื่องสั้น นวนิยาย การเขียนเรื่อง ที่พบเห็น การเขียนเล่าประสบการณ์ การเขียนแสดงความคิดเห็น การบรรยายภาพ การเขียนแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น การเขียนขยายความ บทความ เรื่องเล่า จดหมาย บันทึก เรื่องสั้น 2. ร้อยกรอง ได้แก่ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย ลิลิต การเขียนอุปมาอุปไมย 3. ร้อยแก้วหรือร้อยกรอง หนังสือเด็ก วรรณกรรมเยาวชน นวนิยาย การเขียนพรรณนา

2.1.4 ลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ที่จะสามารถจุดประกายความคิดริเริ่มและจินตนาการให้ผู้อ่านได้นั้นต้องมีความชัดเจนของเนื้อหาการเขียนที่มีลักษณะที่สร้างสรรค์ ซึ่งได้มีผู้อธิบายลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

เกศินี จุฑาวิจิตร (2552) อธิบายลักษณะทั่วไปของงานเขียนสร้างสรรค์ออกเป็น 7 ประการสรุปได้ดังนี้ 1) ความใหม่แปลกและแตกต่าง 2) สุนทรียภาพที่ลงตัว 3) การผสมผสานอย่างเหมาะสมระหว่างเนื้อหากับรูปแบบ 4) การแสดงอัตลักษณ์ของผู้เขียน 5) การเปิดโอกาสแห่งการตีความที่หลากหลาย 6) ความสามารถในการสั่นคลอน หรือรื้อถอนอคติ 7) การสร้างจิตสำนึกต่อสังคม

พงษ์จันทร์ คล้ายสุบรรณ (2522) ได้สรุปลักษณะสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 3 ลักษณะ คือ

1. มีจินตนาการผู้เขียนต้องใช้จินตนาการหรือความคิด ให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายตามผู้เขียน
2. สำนวนภาษาดีผู้เขียนต้องเลือกสรรถ้อยคำมาเรียบเรียงให้เกิดความไพเราะ สละสลวยมีความหมายตามที่ต้องการ
3. มีคุณค่าทางด้านจิตใจและสติปัญญาผู้อ่านอ่านแล้วมีความคิดความรู้สึกที่ดีและมองโลกในแง่ดี

ประภาศรี สีหอำไพ (2531) ได้กล่าวถึงลักษณะทั่วไปของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า

1. มีแนวคิดเป็นจิตวิสัย ผู้เขียนมีความคิด ความเห็น จินตนาการของตนเองแล้วจึงเขียนงานประพันธ์ขึ้น
2. มีความแปลกใหม่และมีความสามารถในการแสดงออก
3. โดยทั่วไปไม่ได้เป็นความเรียงประเภทร้อยแก้วเสมอไป
4. ไม่ยึดติดกับฉันทลักษณ์แบบแผนที่กำหนด

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ 3 ประการ ดังนี้

1. มีจินตนาการผู้เขียนต้องใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึงเขียนให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายตามผู้เขียน โดยผู้เขียนจะต้องสร้างภาพให้แจ่มชัดในความรู้สึกก่อนเสมอ จากนั้นจึงจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียนให้ครบถ้วนเป็นเรื่องราว
2. สำนวนภาษาดี ผู้เขียนต้องเลือกเฟ้นถ้อยคำนำมาเรียบเรียงให้ไพเราะสละสลวย และมีความหมายตามที่ต้องการ
3. มีคุณค่าทางด้านจิตใจและสติปัญญาผู้อ่าน อ่านแล้วมีความรู้สึกที่จรรโลง ความดีงามและมองโลกในแง่ดี

นพดล จันทร์เพ็ญ (2542) อธิบายถึง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า สิ่งสำคัญที่ทำให้งานเขียนเชิงสร้างสรรค์สำเร็จ และมีคุณค่าประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 3 ประการคือ 1) ความคิด 2) การถ่ายทอดความคิด 3) การใช้ภาษาที่เหมาะสม

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า ลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ มีความแปลกใหม่แตกต่างไปจากเดิมให้ผู้อื่นคล้อยตาม สุนทรียภาพที่ลงตัว ผสมผสานอย่างเหมาะสมระหว่างเนื้อหากับรูปแบบ แสดงอัตลักษณ์ของผู้เขียน เปิดโอกาสแห่งการตีความที่หลากหลาย ไม่มีมิติ สร้างจิตสำนึกที่ดีต่อสังคม ไม่ยึดติดกับฉันทลักษณ์และสำนวนภาษาดี

2.1.5 แนวทางการจัดการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ครูถือเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ อีกทั้งยังมีบทบาทในด้านการพัฒนาการใช้ถ้อยคำภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม การเขียนเชิงสร้างสรรค์ จึงถือเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาทางด้านความคิด จินตนาการและการเขียนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน ผู้สอนจึงควรมีหลักเกณฑ์และแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับ เนื้อหาและวัตถุประสงค์ดังที่มีผู้กล่าวไว้ดังนี้

บันลือ พฤกษ์วัน (2535) ได้กล่าวถึง แนวทางส่งเสริมการเขียนอย่างสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ Strickland Ruth G.ว่า

1. ครูต้องสร้างบรรยากาศโดยเป็นผู้ที่รักเมตตา มีความสัมพันธ์กับเด็กผู้เรียนอย่างใกล้ชิดเข้าใจและให้ความเห็นอกเห็นใจเด็กของตนโดยให้กำลังใจ ยกย่องชมเชยให้มากและงดเว้นการตำหนิ
2. ให้ความอิสระในการทำงานแก่เด็กที่จะทำจะคิด และรู้จักใช้การยืดหยุ่นทั้งการใช้เวลาและระเบียบหรือรูปแบบที่มักเคยกำหนดงานให้น้อยลง ควรให้อิสระแก่ผู้เรียน
3. ส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงจากการศึกษาสภาพแวดล้อมและให้ได้มีวัสดุการอ่าน หนังสือเด็กหลายประเภทให้เลือกอ่านอย่างอิสระเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของเด็ก
4. การเพิ่มพูนประสบการณ์ โดยการประดิษฐ์วัสดุ ควรมีโอกาสให้เด็กแลกเปลี่ยนโดยการนำเสนอ อภิปรายและสรุปด้วยตนเองทุกครั้ง
5. ส่งเสริมการกล้าแสดงออก ไม่ทำให้นักเรียนรู้สึกกลัว กระตุ้น ชี้แนะให้เกิดความอยากรู้ โดยครูต้องเป็นผู้ให้ความสนใจในการแสดงออกของนักเรียน

สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย (2536) ที่กล่าวว่า ครูควรจะสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองไม่ทำให้เด็ก หรือคับข้องใจสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนกับครู ส่งเสริมให้เด็กกล้าทำกล้าคิด กล้าแสดงออก เป็นตัวของตัวเองพยายามสร้างประสบการณ์ด้วยสื่อการสอนให้เด็กรู้และเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เพราะเป็นปัจจัยที่เอื้อต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2536) เสนอหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเชิงสร้างสรรค์ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแต่ละระดับชั้น มีจุดมุ่งหมายอย่างไร เพื่อนำไปออกแบบกิจกรรมในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และตอนสนองวัตถุประสงค์

2. การจัดกิจกรรมในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ควรมีการบูรณาการกับวิชาอื่น ๆ
3. กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้จัดลำดับความยากง่ายสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียน
4. สื่อการสอนจูงใจนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และรักในการเขียน
5. ให้ผู้เขียนสามารถเขียนงานของตนเองได้อย่างอิสระโดยใช้จินตนาการในการแสดงความรู้สึก

วรรณิ โสมประยูร (2539) ได้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรม โดยกล่าวว่า ในการสอนพัฒนาการเขียน ครูควรคำนึงถึงแนวทางในการจัดกิจกรรม ซึ่งสรุปได้ดังนี้ ครูต้องวางแผน โดยจัดทำแผนการสอนระดับ บทเรียน เตรียมความพร้อมสำหรับบทเรียนใหม่ด้วยการ นำประสบการณ์เดิมมาเป็นพื้นฐานเพื่อถ่ายทอดให้เกิดความรู้ใหม่ การสอนให้นักเรียนเข้าใจ ความหมายของคำและประโยค โดยครูใช้ของจริง ของจำลองภาพและสถานการณ์ การสร้าง บรรยากาศในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เอื้อให้นักเรียนได้ถ่ายทอดความคิดสร้างสรรค์ออกมา การให้นักเรียนได้ฝึกจากง่ายไปหายาก โดยใช้สิ่งเร้าและแรงบันดาลใจ ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจ มีกำลังใจที่จะเรียน

เสรี วงษ์มณฑา (2544) กล่าวว่า การเป็นนักเขียนนั้นจะต้องรู้จักที่จะสำรวจ ค้นคว้า หาทางออกที่จะแสดงออก ต้องรู้ความกลัวความประหม่า และต้องไม่ให้ผู้ใดมาเขียน กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เอาไว้จนกลายเป็นทางตันในการสร้างสรรค์งานเขียน เพราะกฎเกณฑ์นั้นจะบังคับ ทำให้เขียนสร้างสรรค์ไม่ได้

จกมล วจนะเสถียร (2559) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ได้ผลนั้น ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมที่น่าสนใจเพื่อกระตุ้นและส่งเสริมด้านความคิด จินตนาการควบคู่กับการจัดสภาพแวดล้อมให้มีบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการแสดงความคิด เพื่อให้ นักเรียนสามารถถ่ายทอดเรื่องราวที่สร้างสรรค์เชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเอง โดยการใช้ การเขียนนี้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดที่แปลกใหม่โดยไม่จำกัดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่าง บุคคลและยอมรับในความคิดที่แปลกใหม่ ของผู้เรียน ไม่เคร่งครัดหรือสร้างข้อจำกัดในการเขียนนี้เป็นกฎเกณฑ์ที่อาจจะปิดกั้นความคิดและ จินตนาการการสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้

เพชรรัตน์ ยุรี (2558) การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ครูจะต้องสร้างบรรยากาศในการ จัดกิจกรรมการเรียน การสอนให้หลากหลาย จัดลำดับความยากง่ายให้เหมาะสมกับผู้เรียน กระตุ้นให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยมีสื่อในการเรียน เรื่องที่เขียนเป็นเรื่องใกล้ตัว เอาใจใส่ ให้ความสำคัญ กับผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกได้อย่างอิสระ ปลูกฝังให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของ

การเขียน สร้างบรรยากาศให้น่าสนใจไม่ตึงเครียด สอนการเขียนหลากหลายแบบ มีการประเมินงานเขียนทั้งของ ตนเองและเพื่อน

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ ครูต้องสร้างบรรยากาศโดยเป็นผู้ที่มีความรัก ความเมตตา มีความเห็นอกเห็นใจเด็กโดยการให้กำลังใจ เป็นกันเอง สอนจากเรื่องง่ายไปหาเรื่องที่ยาก ใช้สื่อจูงใจเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่และรักในการเขียน ให้อิสระในการทำงานแก่เด็กที่จะทำการคิด รู้จักยืดหยุ่นเรื่องเวลา ระเบียบหรือรูปแบบให้น้อยลง ส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์จากการศึกษาสภาพแวดล้อม เพิ่มพูนประสบการณ์ของเด็ก กระตุ้นให้อยากรู้ สร้างความแปลกใหม่ ส่งเสริมการกล้าแสดงออก และควรให้โอกาสมีการแลกเปลี่ยนโดยการเล่า อภิปรายร่วมกัน

2.2 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.2.1 ความหมายของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามความคิดจินตนาการที่สร้างสรรค์แปลกใหม่เพื่อให้เกิดความเข้าใจในในการสื่อสารผ่านตัวอักษรระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ดังที่ได้มีผู้กล่าวถึงพฤติกรรมที่มีต่อการเขียนและความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2533) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนเกี่ยวกับการเขียนไว้ว่า เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียน ผู้เรียนจะต้องมีพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. เมื่อกำหนดคำให้นักเรียนสามารถสร้างคำหรือประโยคที่แปลกใหม่จากคำได้
2. นักเรียนเขียนเรื่องราวจากประโยคที่กำหนดได้
3. นักเรียนเขียนบรรยายภาพได้
4. เมื่อกำหนดภาพมาให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องเกี่ยวกับ ภาพได้
5. ให้ภาพ ชื่อเรื่อง ข้อความยาว 2-3 ประโยค นักเรียนเขียนเรื่องต่อให้จบได้
6. นักเรียนเขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับ ภาพได้
7. ให้ภาพมาแล้ว นักเรียนเขียนแสดงความต้องการจากภาพได้

นิจ จันทรมล (2535) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. การเขียนเรื่องราว เมื่อกำหนดคำข้อความประโยค ภาพ นิทาน หรือสิ่งของให้แล้วนักเรียนสามารถนำมาเขียนเรื่องราวได้

2. การเขียนแสดงความรู้สึกตามความต้องการและจินตนาการเมื่อกำหนดคำ ข้อความ ประโยค ภาพ ชื่อเรื่องมาให้แล้ว นักเรียนสามารถเขียนแสดงความรู้สึกนึกคิดความต้องการและจินตนาการเกี่ยวกับ สิ่งที่กำหนดให้

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ไว้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการเขียนที่ผู้เรียนสามารถสร้างคำประโยค บรรยายภาพ แสดงความรู้สึกและความต้องการจากข้อความรูปภาพ หรือสิ่งของที่กำหนดให้โดยอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ที่แปลกใหม่แหวกแนวไป

จกมล วจนะเสถียร (2559) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องราวในรูปแบบความเรียง อันเป็นเครื่องสะท้อนความคิดความรู้สึกที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง สร้างเป็นผลงานการเขียนที่มีความน่าสนใจ แปลกใหม่และไม่ซ้ำแบบใคร โดยผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ ความรู้ จินตนาการมาใช้ในการเขียนเล่าเรื่องจากคำ ภาพ หัวข้อที่กำหนดได้ในแบบของตนเอง

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือการเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามความคิดที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ น่าสนใจไม่ซ้ำแบบใคร ผู้เขียนสามารถนำความรู้ จินตนาการ สะท้อนความรู้สึก ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มาสร้างผลงานให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร มาใช้ในการสร้างคำ ประโยค บรรยายภาพ แสดงความรู้สึกและความต้องการจากข้อความ รูปภาพ หรือสิ่งของที่กำหนดให้โดยอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ที่แปลกใหม่ไปจากเดิม โดยวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากใบกิจกรรมท้ายหน่วย

2.3 การวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นงานที่เกิดจากจินตนาการที่แปลกใหม่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตนเองโดยอาศัยประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล ดังนั้น การวัดและประเมินผลจำเป็นต้องดูการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จึงควรกำหนดหลักเกณฑ์การให้คะแนนที่เที่ยงตรงครอบคลุมทุกด้าน ซึ่งได้มีผู้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลไว้ดังนี้

ประภาศรี สีอำไพ (2531) ได้กล่าวถึงการพิจารณาคุณภาพของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่าการพิจารณาคุณภาพของการเขียนแบบสร้างสรรค์ อาจพิจารณาลักษณะของท่วงทำนองเขียนอย่างกว้าง ๆ คือ

1. ข้อความมีความชัดเจน ทั้งถ้อยคำและประโยค
2. เน้นจินตนาการและภาพพจน์ที่แสดงออกมามากกว่าสาระหรือข้อเท็จจริง
3. มีความหมายตรงประเด็นจากเรื่องที่กำหนด
4. มีความไพเราะในเนื้อหา
5. แสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน
6. มีรส สนุกเพลิดเพลิน ชวนให้ติดตามอ่านในงานเขียน
7. ให้โลกทัศน์กว้างขวาง มีความสมเหตุผล

8. ใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับเรื่องที่น่าเสนอ

9. รูปแบบการเขียน สำนวนโวหาร ความคิดของผู้เขียน มีความเป็นตัวของตัวเองแปลกใหม่ น่าติดตาม

10. ทำให้ผู้อ่านได้คิด

พรทิพย์ ประการแก้ว (2543) อธิบายการตรวจให้คะแนนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ 5 หัวข้อดังนี้

1. ความคิดสร้างสรรค์ 5 ส่วนพิจารณาจากการเสนอแนวคิดได้แปลกใหม่มีความคิดริเริ่มและคิดได้อย่างคล่องแคล่วหลากหลาย

2. การเชื่อมโยงความคิด 2 ส่วน พิจารณาจากการจัดลำดับความคิดได้อย่างสอดคล้องต่อเนื่องและมีใจความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

3. เนื้อหาสาระ 1 ส่วน พิจารณาจากเนื้อหาสาระใจความสมบูรณ์และเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับกับชื่อเรื่องอย่างชัดเจน

4. การใช้ภาษา 1 ส่วน พิจารณาจากการใช้คำและสำนวนได้ถูกต้องเหมาะสมสื่อความหมายได้ชัดเจนและเรียบเรียงประโยคได้ถูกต้อง

5. กลไกประกอบการเขียน 1 ส่วน พิจารณาจากเนื้อหามีความยาว 10-15 บรรทัดมีความสะอาดเรียบร้อยตลอดทั้งเรื่อง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) กล่าวถึงเกณฑ์การตรวจพิจารณาเพื่อประเมินงานเขียนว่า มักจะประกอบด้วยเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์โครงสร้าง

2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ สำนวน วาสนาได้ถูกต้องเหมาะสม ชัดเจน และกระชับได้ใจความหรือไม่

3. มีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ

5. การใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมที่เหมาะสม

6. การนำ เข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ

7. การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์กัน

กรมวิชาการ (2545) ได้กล่าวถึงลักษณะการพิจารณาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 4 ประการคือ

1. ให้ความคิดแปลกใหม่ หมายถึง ความคิดที่ไม่ซ้ำแบบหรือไม่ลอกเลียนผู้อื่นมาเป็นความคิดที่ผู้เขียนคิดขึ้นเองหรือดัดแปลงมาอย่างแยกคางด้วยภูมิปัญญาของตนเอง

2. การใช้ภาษาคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ต้องเป็นการใช้ภาษาไทยที่ไม่ผิดแปลกไปจากระเบียบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน

3. สามารถเร้าความรู้สึกของผู้รับสาร อาจเป็นความขบขัน ความเศร้า ความปิติยินดี ความพิศวง เป็นต้น อย่างไรก็ดีอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกันได้

4. เป็นประโยชน์ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม เช่น ให้ข้อคิดที่เป็นคติในการดำรงชีวิต ชี้ให้เห็นคุณโทษของการกระทำบางอย่าง

ถวัลย์ มาศจรัส (2546) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการตัดสินการเขียนเรื่องไว้ดังนี้

1. ความชัดเจน ได้แก่ความแจ่มชัดทางภาษาเขียนที่กระชับ ไม่คลุมเครือ
2. ความกระชับของถ้อยคำ ได้แก่ การใช้ถ้อยคำที่ตรงความหมาย
3. คำ มีอำนาจสามารถสะกดให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ร่วมไปกับลีลาการเขียนในแต่ละบท ในแต่ละตอนอย่างต่อเนื่อง

4. มีแนวคิดใหม่ในท่วงทำนองการเขียนแต่ละครั้ง มีการถ่ายทอดความคิดแปลกใหม่ที่มีคุณค่าอยู่เสมอ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกที่ไม่จำเจ

5. มีความงดงามและสละสลวยคือการเลือกใช้คำการใช้ประโยคที่เป็นเอกภาพเดียวกันอ่านแล้วไม่สะดุดถ้อยคำ สละสลวย

อัจฉรา ชุมภู (2557) เกณฑ์การประเมินผลประเมินผล การเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าควรประกอบด้วยประเด็นสำคัญต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่แสดงออกมีแก่นสารเป็นประโยชน์หรือให้ข้อคิดมากน้อยเพียงไร
2. วิธีการให้แง่คิดทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้แจ่มชัดมากน้อยเพียงไร
3. ภาษาที่ใช้สละสลวย สื่อความหมายได้แจ่มชัดมากน้อยเพียงไร
4. ความประณีตในการนำเสนอดีเพียงไร

อาจিয়া หลิมกุล (2556) กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 5 หัวข้อ

1. ความคิดสร้างสรรค์
2. การเชื่อมโยงความคิด
3. เนื้อหาสาระ
4. การใช้ภาษา
5. กลไกประกอบการเขียน

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี สรุปได้ การประเมินผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นต้องพิจารณาในหลาย ๆ ด้าน และกำหนดเกณฑ์ในการประเมินให้ชัดเจนครอบคลุมในทุก ๆ ด้านเพื่อประโยชน์ของทั้งผู้เรียนและผู้สอนเอง ในการประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ผู้วิจัย

นำการวัดการประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของพรทิพย์ ประการแก้ว และ อาจিয়া หลิมกุล มาเป็นแนวทางในการวัดและประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ความคิดสร้างสรรค์ 2) เชื่อมโยงความคิด 3) เนื้อหาสาระ 4) การใช้ภาษา โดยในแต่ละด้านมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อาจিয়া หลิมกุล (2556) ศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ พบว่า 1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ก่อนเรียน และความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน เมื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติทดสอบค่า (test) พบว่าความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พิจารณาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์บนเชิงคติพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนนิทานมากที่สุดและมีความสามารถด้านการเชื่อมโยงความคิดมากที่สุด 2. ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้านเห็นด้วยมาก

สุรรัตน์ พิมพ์เขต (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า 1. ผลการออกแบบตารางวิเคราะห์แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีดังนี้ 1) ความคิดคล้องแคล่ว 2) ความคิดยืดหยุ่น 3) ความคิดละเอียดลออ 4) ความคิดริเริ่มและ 5) ความคิดรวบยอด 4 ลักษณะจากการอ่านข้อความข่าวบทความสถานการณ์สมมติหรือการดูรูปภาพต่าง ๆ เกณฑ์การประเมินที่มีความสอดคล้องกับความคิดสร้างสรรค์ในแต่ละลักษณะ แต่ละชุดก็จะแบ่งระดับคุณภาพของเกณฑ์การประเมินออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้ ผ่าน (ระดับ 1) พอใช้ (ระดับ 2) ดี (ระดับ 3) และดีมาก (ระดับ 4) 2. ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พัฒนาขึ้นจำนวนทั้งหมด 10 เรื่อง ได้แก่ แบบฝึกการเขียนแสดงความรู้สึก แบบฝึกการเขียนแสดงความคิดเห็นแบบฝึกการเขียนบรรยายภาพ แบบฝึกการเขียนเรียงความ แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการ แบบฝึกการเขียนคำขวัญ แบบฝึกการเขียนนิทาน แบบฝึกการเขียนคำอวยพร แบบฝึกการเขียนโน้มน้าวใจ และแบบฝึกการเขียนสรุปความ ในรูปร่างภาพแต่ละเรื่องประกอบด้วยแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 5 ชุด คือ ความคิดคล้องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น ความคิดละเอียดลออ ความคิดริเริ่มและความคิดรวบยอด 4 ลักษณะ โดยองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แต่ละชุด

ประกอบด้วยเอกสาร 3 ส่วน ดังนี้ 1) คำแนะนำ 2) แบบฝึกและ 3) การวัดผลประเมินผล 3. ผลการประเมินแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการประเมินแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของผู้เชี่ยวชาญพบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นต่อคุณภาพของแบบฝึก 10 เรื่อง อยู่ในระดับดีมาก โดยแบบฝึกการเขียนแสดงความคิดเห็น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่หลากหลายเกี่ยวกับแบบฝึกหัดแต่ละชุด และมีความคิดเห็นเป็นไปในแนวทางเดียวกันว่าแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบฝึกที่มีแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนได้ดีจะช่วยเสริมสร้างให้นักเรียนมีความสามารถในการคิดและการสื่อสารเนื้อหาและกิจกรรมในแบบฝึกมีความน่าสนใจมีภาพประกอบชัดเจนถูกต้องและเหมาะสมกับนักเรียนการกำหนดเกณฑ์การประเมินมีความชัดเจนสอดคล้องกับจุดประสงค์และลักษณะ ของความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้นักเรียนสามารถนำทักษะการเขียนที่ได้ฝึกฝนไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน กล่าวโดยสรุปแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้เป็นการเรียนการสอนที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้

อัจฉรา ชุมภู (2557) ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แบบฝึกคิดและเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลเถิน (ท่านางอุปถัมภ์) พบว่า 1. แบบฝึกคิดและเขียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลเถิน (ท่านางอุปถัมภ์) มีค่าเท่ากับ 81.68/ 82.48 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2. นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกคิดและเขียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพชรรัตน์ ยุรี (2558) ศึกษาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC พบว่า 1. ความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ 2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ในภาพรวมพบว่านักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนเห็นด้วยในระดับมากทุกด้านคือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านบรรยากาศการเรียนรู้

จักรพันธ์ สีหานาถ (2559) ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิด พบว่า 1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียน (post-test) ของกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิดและกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน (pre-test) และเมื่อพิจารณาผลคะแนนจากการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธี พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม 2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้พบว่าเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการเสริมศักยภาพการเรียนรู้ผ่านเทคนิคการใช้คำถามแบบกระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิดและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติไม่แตกต่างกัน แต่หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุม

จกมล วจนะเสถียร (2559) ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ พบว่า 1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ 2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากโดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.17

แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

มาตรา 22 ได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่านักเรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง และถือว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุด ฉะนั้น ผู้สอนและผู้จัดการศึกษาต้องเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นผู้ชี้แนะ ผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนนักเรียนในการแสวงหาความรู้จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่นักเรียน เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้สร้างสรรค์ความรู้ของตน และมาตรา 25 ระบุว่ารัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานและการจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์กีฬาและนันทนาการแหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้的其他

การเพิ่มศักยภาพของนักเรียนในปัจจุบันให้สูงขึ้น เพื่อจะดำรงชีวิตอย่างมีความสุขในฐานะพลเมืองไทยและพลโลกนั้น การเรียนรู้คู่ขนานระหว่างความรู้สากลและความรู้ท้องถิ่น เพราะความรู้ท้องถิ่นนั้นเป็นระบบความรู้ที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยผ่านมิติสัมพันธ์การสั่งสมและถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ความเชื่อมโยงธรรมชาติและเทคโนโลยีพื้นบ้าน กระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนจึงจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงโดยการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต สอดคล้องชีวิตทุกรูปแบบ ส่งเสริมให้นักเรียนใช้แหล่งเรียนรู้อย่างคุ้มค่าเพื่อศึกษาค้นคว้าได้ในบางโอกาสและมีโอกาสใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นและแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนให้มากที่สุด

3.1 ความหมายของแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น

แหล่งเรียนรู้ อาจเรียกว่าแหล่งวิชาการ แหล่งวิทยากร หรือแหล่งทรัพยากร ซึ่งตรงกับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Community Resource หรือ Resources นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้หลายอย่างมีแต่ความหมายคล้ายคลึงกันเป็นส่วนมากได้ให้ความหมาย คำว่า แหล่งเรียนรู้ ไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้กล่าวถึงแหล่งเรียนรู้ในชุมชนและธรรมชาติชุมชนและธรรมชาติเป็นชุมทรัพย์มหาศาล สามารถเรียนรู้จากชุมชนในเรื่องต่าง ๆ มากมาย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคนต่าง ๆ ในชุมชน ประวัติ ประเพณี พิธีกรรมของชุมชนแหล่งเรียนรู้ทางศาสนา วัฒนธรรม งานอาชีพ

กรมวิชาการ (2545) ได้นิยามความหมายของแหล่งเรียนรู้ว่าหมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ และประสบการณ์ที่สนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนรู้แสวงหาความรู้และเรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัยอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ ช่วยขยายแนวความคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กว้างขวางขึ้น แหล่งเรียนรู้กระตุ้นให้เกิดการพัฒนากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544) ได้กำหนดความหมายของการเรียนรู้ว่า หมายถึง “แหล่ง” หรือ “ที่รวม” ซึ่งอาจเป็นสถานที่ หรือศูนย์รวมที่ประกอบด้วย ข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ และกิจกรรมที่มีกระบวนการเรียนรู้ หรือกระบวนการเรียนการสอนที่มีรูปแบบแตกต่างไปจากกระบวนการเรียนการสอนที่มีครูเป็นผู้สอนหรือศูนย์กลางการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ที่มีกำหนดเวลายืดหยุ่นสอดคล้องกับความต้องการและความพร้อมของนักเรียน

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2542) ได้ให้ความหมายแหล่งเรียนรู้ในชุมชนไว้ว่า หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่เป็นสถานที่สำคัญต่อการศึกษา เช่น ห้องสมุด ศูนย์การเรียนรู้ สถานประกอบการ สำนักงานชุมชน โรงงาน สถานที่ทางประวัติศาสตร์ วัด พิพิธภัณฑ

นิพนธ์ ศุขปรีดี (2548) ได้ให้ความหมายว่า แหล่งเรียนรู้ในชุมชน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในชุมชน ซึ่งครูหรือนักเรียนนำมาใช้ประโยชน์ทางการศึกษาได้ เช่น พิพิธภัณฑ์ สถานที่ราชการ โบราณสถาน โรงพยาบาล แม่น้ำ ลำธาร โรงงาน และบุคคลที่โรงเรียนอาจเชิญมาเป็นวิทยากร หรือวิทยากรที่โรงเรียนออกไปสัมภาษณ์เยี่ยมเยียน เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น บุรุษไปรษณีย์ ตำรวจ ชาวสวน ชาวนา พ่อค้า หรือเจ้าหน้าที่ของทางราชการ เป็นต้น

คำริ บุญชู (2548) กล่าวว่า แหล่งเรียนรู้ หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร ความรู้ และประสบการณ์ทั้งหลายที่สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากการได้คิดเอง ปฏิบัติเองและสร้างความรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัยและต่อเนื่องจนเกิดกระบวนการเรียนรู้และสุดท้ายก็จะเป็นผู้คนแห่งการเรียนรู้

นฤมล ต้นธสุเรศรัฐ (2533) กล่าวว่า แหล่งชุมชน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวสามารถกระทบด้วยประสาทสัมผัสทางตา ทางจมูก ทางหู ลิ้น กาย ใจ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวช่วยให้เป็นคนทันโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง

รจนา เฉลิมชัย (2546) กล่าวถึงแหล่งเรียนรู้ชุมชน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่แวดล้อมตัวของคนในชุมชน ไม่ว่าจะเป็นบุคคล วัสดุอุปกรณ์ ที่สถานที่ ซึ่งครูสามารถนำมาประยุกต์ใช้ทำเป็นสื่อการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

Nichols (1971) นิยามความหมาย ของแหล่งเรียนรู้ในชุมชนไว้ว่า แหล่งเรียนรู้ในชุมชนสำหรับโรงเรียนนั้นประกอบด้วย ประชาชน สถานที่ สิ่งต่าง ๆ และกิจกรรมทั้งหลายที่ นำมาใช้ในการศึกษาของนักเรียนเพื่อให้มีคุณลักษณะเป็นพลเมืองที่ดี

Olsen (1992) ให้นิยามแหล่งเรียนรู้ในชุมชน หมายถึง ทรัพยากรที่ประกอบด้วยสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา รวมทั้งประสบการณ์ซึ่งอาจได้รับจากชุมชนใดชุมชนหนึ่ง หรือหลายชุมชนที่แวดล้อมโรงเรียน ส่วนประกอบดังกล่าว ได้แก่ ประชากร ธรรมชาติ ไร่ นา โรงงานอุตสาหกรรม กลุ่มชุมชน องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ตลอดจนโครงสร้างและกระบวนการของสังคมและแนวโน้มแห่งการเปลี่ยนแปลงของสังคม

Good (1973) กล่าวว่า แหล่งเรียนรู้ในชุมชน หมายถึง สถาบัน องค์กรต่าง ๆ บุคคลที่มีความสามารถในท้องถิ่น รวมทั้งวัสดุสิ่งของที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น หมายถึง แหล่งเรียนความรู้ในชุมชน หรือแหล่งวิทยากรในชุมชน หรือแหล่งทรัพยากรในชุมชน ต่างก็มีความหมายเหมือนกันเพียงแต่ใช้ชื่อเรียกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้คำว่าแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้

3.2 ความสำคัญของแหล่งเรียนรู้

กึ่งแก้ว อารีรักษ์ และคณะ (2548) ให้ความสำคัญของการศึกษาโดยใช้แหล่งเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อที่หลากหลาย
2. ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ให้ลึกซึ้งขึ้น โดยใช้เวลาในการรวบรวมข้อมูลสะท้อนความคิดเห็นจากแหล่งการเรียนรู้
3. กระตุ้นมุ่งเน้นลึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งผลักดันให้นักเรียนแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพิ่มมากขึ้น สามารถสร้างผลผลิตในการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสูงขึ้น
4. เสริมสร้างการเรียนรู้ จนเกิดทักษะการแสวงหาข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยการสร้าง ความตระหนักเชิงมโนทัศน์เกี่ยวกับธรรมชาติและ ความแตกต่างของข้อมูล
5. แหล่งการเรียนรู้เสริมสร้างการพัฒนาการคิด เช่น การแก้ปัญหา การให้เหตุผล และการ ประเมินอย่างมีวิจารณญาณ โดยอาศัยกระบวนการวิจัยอิสระ
6. เปลี่ยนเจตคติของครูและนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. พัฒนาทักษะการวิจัยและความเชื่อมั่นในตนเองในการค้นหาข้อมูล
8. เพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านวิชาการ ในด้านเนื้อหา เจตคติ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณโดย อาศัยแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายในการเรียนรู้

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2542) ได้ให้ความสำคัญกับแหล่งเรียนรู้ที่ หลากหลาย ซึ่งจะทำให้นักเรียนรักการเรียนรู้และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองแหล่งเรียนรู้ มีความสำคัญ คือ

1. เป็นแหล่งการศึกษาตามอัธยาศัย
2. เป็นแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต
3. เป็นแหล่งปลูกฝังนิสัยรักการอ่านการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง
4. เป็นแหล่งเสริมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ
5. เป็นแหล่งเสริมความรู้ความคิดวิหยาการและประสบการณ์

นอกจากนี้ยังมีนิกการศึกษาหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของแหล่ง เรียนรู้ไว้ดังนี้

สาวิตรี ซาดา (2542) กล่าวว่าไว้ว่า แหล่งความรู้มีความสำคัญ คือ เป็นสถานที่ที่ประชาชนใน หมู่บ้านได้ร่วมแรง ร่วมคิด ร่วมทำ โดยได้มีการบริจาคทรัพย์สินของ ร่วมมือเสียสละกำลังกายในการ จัดสร้างอาคารสถานที่ขึ้นมา สำหรับเป็นสถานที่ให้ความรู้ ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ แก่ประชาชนโดยมีสื่อ ประเภทสิ่งพิมพ์และอาจมีสื่อเทคโนโลยีวิทยุโทรทัศน์ของจริงของจำลองการแสดงการสาธิต ต่าง ๆ ไว้บริการ สื่อบางส่วนได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานของราชการและเอกชนต่าง ๆ และสื่อ

อีกบางส่วนได้รับการบริจาคจากประชาชนทั่วไป ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนในหมู่บ้านได้มีโอกาสฝึกอ่านเขียน ได้ปรึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

ประเวศ วะสี (2536) กล่าวว่าท้องถิ่นมีแหล่งการเรียนรู้ และผู้รู้ด้านต่าง ๆ มากมายมากกว่าที่ครูสอนท่องหนังสือ ถ้าเปิดโรงเรียนสู่ท้องถิ่นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากครูในท้องถิ่น จะมีครูมากมายหลากหลายเป็นครูที่รู้จริง ทำจริงจะทำให้การเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติจริง การเรียนสนุกไม่น่าเบื่อ ที่สำคัญเป็นการปรับระบบที่มีคุณค่าเดิมการศึกษามองข้ามคุณค่าเหล่านี้ เมื่อผู้รู้ในท้องถิ่นเหล่านี้เป็นครูได้จะเป็นการยกระดับคุณค่าศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจของท้องถิ่น

นฤมล ตันธสุเรศรัฐ (2533) กล่าวว่าไว้ว่า แหล่งความรู้หรือวิทยาการในชุมชนมีความสำคัญคือ

1. เป็นแหล่งการศึกษาตลอดชีวิตที่ประชาชนจะมีปฏิสัมพันธ์เพื่อหาความรู้ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองตลอดเวลา โดยไม่จำกัดเพศและวัย
2. เป็นแหล่งที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนการศึกษาในระบบ
3. เป็นแหล่งที่ประชาชนจะเข้าไปปฏิสัมพันธ์เพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรงหรือลงมือปฏิบัติจริงได้ เช่น การแก้เครื่องยนต์ การประดิษฐ์เครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ การทำอาหาร ขนม หรือดอกไม้ประดิษฐ์ เป็นต้น
4. เป็นแหล่งที่ประชาชนจะเข้าไปปฏิสัมพันธ์เพื่อหาความรู้จากแหล่งกำเนิดได้ การเข้าไปศึกษาโบราณสถาน โบราณวัตถุหรือศาสนสถาน การศึกษาพันธุ์ไม้หรือการศึกษาพันธุ์สัตว์สภาพชีวิตเป็นอยู่ธรรมชาติของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ถึงแหล่งที่อยู่อาศัยในป่า
5. เป็นแหล่งที่ประชาชนจะเข้าไปปฏิสัมพันธ์เพื่อให้ได้ความรู้เกี่ยวกับวิทยาการใหม่ที่มีการคิดค้นขึ้นและยังไม่มีของจริงให้เห็น เช่น การศึกษาถึงประดิษฐ์กรรมชิ้นใหม่ โดยดูจากวีดิทัศน์ ภาพยนตร์ นิทรรศการ หรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งวิทยาการประเภทนี้จะเป็นสื่อต่าง ๆ ซึ่งมีความสำคัญเฉพาะในหลาย ๆ ด้านคือ
 - 5.1 เป็นสิ่งช่วยเปลี่ยนทัศนคติและค่านิยมเพื่อให้เกิดการยอมรับสิ่งใหม่ ๆ แนวความคิดใหม่ ๆ เกิดมุมมองใหม่ ๆ ขึ้น
 - 5.2 เป็นแหล่งให้ข่าวสาร เปิดโลกทัศน์ของผู้ศึกษาให้กว้างไกลกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นของตนช่วยยกระดับความมุ่งมั่นโดยการเสนอภาพในอุดมคติหรือเสนอผลสำเร็จและความก้าวหน้าของงานและบุคคลต่าง ๆ ที่จะช่วยสร้างบรรยากาศของการพัฒนา
 - 5.3 เป็นสื่อการสอนสมัยใหม่ที่ให้ทั้งความรู้ก่อให้เกิดทักษะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

สรุปได้ว่า ความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ คือ เสริมสร้างการเรียนรู้ จนเกิดทักษะการแสวงหาข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เรียนสนุกไม่น่าเบื่อ ส่งเสริมให้

นักเรียนมีความภาคภูมิใจของท้องถิ่น ตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคลในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เพราะบุคคลมีความต้องการแตกต่างกันไปตามความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความพร้อมที่จะเรียนรู้ หากสามารถดำเนินการจัดแหล่งเรียนรู้ได้เพียงพอและมีประสิทธิภาพก็สามารถส่งเสริมให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ได้ทั่วทุกหนแห่ง

3.3 ประเภทของแหล่งเรียนรู้

แหล่งเรียนรู้ที่มนุษย์ทุกคนได้สัมผัส ก็คือ สิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว ได้แก่ ธรรมชาติ ป่าไม้ แม่น้ำดวงอาทิตย์ นก ฯลฯ การเรียนรู้เกิดขึ้นด้วยตนเองเพื่อความอยู่รอดและการมีชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้ การเรียนรู้จึงช่วยพัฒนาร่างกายและจิตใจให้มีคุณภาพมากขึ้นในปัจจุบัน ด้วยความเจริญทางด้านเทคโนโลยี มนุษย์สร้างแหล่งเรียนรู้ที่ช่วยให้สามารถเรียนรู้ได้ตามความต้องการทุกเพศ ทุกวัย ทุกสถานที่ เช่น วิทยุโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ ฯลฯ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีความรู้ความสามารถความเชี่ยวชาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะเป็นผู้ถ่ายทอดให้นักเรียนมีทักษะในการพัฒนาชีวิตต่อไป กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2542)

เนื่องจากแหล่งเรียนรู้ หรือแหล่งความรู้ หรือแหล่งความรู้ในชุมชน หรือแหล่งวิทยาการในชุมชน มีความหมายกว้างขวางมาก จึงมีนักการศึกษาจำแนกประเภทไว้แตกต่างกันไปดังต่อไปนี้

Jarolimek (1969) แยกแหล่งความรู้ออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ประเภทที่เป็นวัสดุในการอ่าน (Reading Materials) ได้แก่ หนังสือ จุลสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ
2. ประเภทที่ไม่ใช่วัสดุในการอ่าน (Non-Reading Materials) ได้แก่ फिल्मสตริป รูปภาพ เครื่องบันทึกเสียง แผนที่ ลูกโลก ภาพยนตร์และแหล่งวิทยาการอื่น

Nichols (1971) ได้แบ่งประเภทของแหล่งความรู้ที่มีอยู่ในชุมชนดังนี้

1. ผู้ชำนาญการพิเศษ เช่น จิตรกร นักดนตรี นักกีฬา ผู้ชำนาญการพิเศษ พนักงานซื้อขายและบริการ พ่อค้า นักธุรกิจ นายธนาคาร นักอุตสาหกรรม ช่างนา
2. ผู้ปกครองของเด็กหรือพ่อแม่
3. ตัวแทนขององค์กรต่าง ๆ ได้แก่ ตัวแทนของสังคม เทศบาล ศูนย์วัฒนธรรมหรือหน่วยงานอื่น ๆ
4. ผู้แทนทางด้านธุรกิจและอุตสาหกรรม ได้แก่ บุคคลที่ทำงานด้านธุรกิจ การค้า โรงงานอุตสาหกรรม เช่น บริษัทขนส่ง เหมืองแร่ บริษัทห้างร้านต่าง ๆ
5. ผู้แทนรัฐบาล เช่น ตำรวจ เทศมนตรี เจ้าหน้าที่อนามัย เป็นต้น
6. คณะกรรมการที่หน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ประชาชน เช่น คณะกรรมการศึกษาโรงเรียน คณะที่ปรึกษาโรงเรียน คณะครูภายในโรงเรียน เป็นต้น

7. ทรัพยากรธรรมชาติ ประกอบไปด้วยพืช สัตว์ป่า น้ำ ดิน แร่และวัสดุชนิดต่าง ๆ ทางธรรมชาติ

8. สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ เครื่องบิน รถไฟ พิพิธภัณฑ์ อาคารสถานที่ ห้องสมุด ปุชนิยสถาน เป็นต้น

Ramirez (1954) จำแนกแหล่งความรู้ในชุมชนออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

1. แหล่งความรู้ที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ อากาศ ดิน แสงแดด น้ำ เป็นต้น
2. แหล่งความรู้ที่เป็นบุคคล ได้แก่ บุคคลที่มีความรู้ความสามารถในชุมชนนั้น ๆ
3. แหล่งความรู้ทางด้านเทคโนโลยี ได้แก่ แหล่งความรู้ที่เกิดจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ การคิดประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ เช่น เครื่องยนต์
4. แหล่งความรู้ที่เป็นสถาบัน ได้แก่ สถาบันต่าง ๆ ที่มีมนุษย์สร้างขึ้น เช่น โบสถ์ โรงเรียน เป็นต้น

สุมน อมรวิวัฒน์ (2544) จำแนกประเภทแหล่งการเรียนรู้ไว้ 4 ประเภท คือ

1. แหล่งการเรียนรู้ประเภทบุคคล ได้แก่ บุคคลทั่วไปที่อยู่ในท้องถิ่นซึ่งสามารถถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับนักเรียนได้ เช่น ชาวนา ชาวสวน ชาวไร่ ช่างฝีมือ พ่อค้า นักธุรกิจ พนักงานบริษัท ข้าราชการ ภิภษุสงฆ์ ศิลปิน นักกีฬา เป็นต้น
2. แหล่งการเรียนรู้ประเภทสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ สถานที่สำคัญทางด้านประวัติศาสตร์ โบราณสถาน สถาบันทางศาสนา พิพิธภัณฑ์ สถานที่ราชการ ห้องสมุด ตลาด ร้านค้า ห้างร้าน บริษัท ธนาคาร โรงมหรสพ โรงงานอุตสาหกรรม ถนน สะพาน เขื่อน ฝายทดน้ำ สวนสาธารณะ สนามกีฬาสนามบิน เป็นต้น
3. แหล่งการเรียนรู้ประเภททรัพยากรธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา ป่าไม้ พืชดิน หิน แร่ ทะเล เกาะ แม่น้ำ ห้วย หนอง คลอง บึง น้ำตก ทุ่งนา สัตว์ป่า สัตว์น้ำ เป็นต้น
4. แหล่งการเรียนรู้ประเภทกิจกรรมทางสังคม ประเพณี และความเชื่อ ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้าน การละเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน วรรณกรรมท้องถิ่น ศิลปะพื้นบ้าน ดนตรีพื้นบ้าน วิถีชีวิตความเป็นอยู่ เป็นต้น

ชัชวาล วงษ์ประเสริฐ (2537) แบ่งแหล่งเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. แหล่งเรียนรู้ที่เป็นบุคคล หมายถึง บุคคลที่สามารถให้ข้อมูลข่าวสารกับผู้อื่นได้ซึ่งได้แก่ สมาชิกในครอบครัว เพื่อนบ้าน ผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ จากประสบการณ์ของตนเอง เป็นต้น ซึ่งแหล่งบุคคลนี้จะเปิดโอกาสให้มีการสื่อสารแบบสองทางมากกว่าแหล่งการเรียนรู้ประเภทอื่น ๆ
2. แหล่งเรียนรู้ที่เป็นสื่อมวลชน เป็นแหล่งที่เป็นการให้ข้อมูลข่าวสารโดยผ่านทางสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสารต่าง ๆ เป็นต้น

ซึ่งสื่อมวลชนจะสามารถเข้าถึงผู้ใช้ได้อย่างกว้างขวาง แต่การสื่อสารจากแหล่งสื่อมวลชนจะเป็นการสื่อสารแบบทางเดียว

3. แหล่งเรียนรู้ที่เป็นสถาบัน เป็นองค์กรซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชนเพื่อทำหน้าที่ในการแสวงหาสารสนเทศแล้วนำมาวิเคราะห์ จัดเก็บ และให้บริการเผยแพร่ ได้แก่ ห้องสมุดหรือศูนย์สารสนเทศ แหล่งข้อมูลของหน่วยงานองค์กรทางราชการ สมาคมวิชาชีพ เป็นต้น

จากการจำแนกประเภทของแหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่รอบ ๆ ตัวเรา จะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปมากมายหลายประเภท สามารถได้สรุปแหล่งการเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. แหล่งการเรียนรู้ที่เป็นบุคคล เช่น ครูปราชญ์ ผู้รู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น นักการศึกษา นักวิจัย ผู้ประกอบการต่าง ๆ
2. แหล่งการเรียนรู้ที่เป็นสถานที่ เช่น โรงเรียน ห้องสมุด สถานประกอบการต่าง ๆ ศาสนสถาน แปลงเกษตร สถานที่ทางธรรมชาติต่าง เป็นต้น
3. แหล่งการเรียนรู้ที่เป็นสื่อสารสนเทศ และสื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ สื่อทางคอมพิวเตอร์ ผลงานประดิษฐ์คิดค้น นวัตกรรมต่าง ๆ เป็นต้น

จากการศึกษาประเภทของแหล่งเรียนรู้ตามแนวคิดต่าง ๆ สรุปได้ว่า แหล่งเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา และแหล่งเรียนรู้นอกสถานศึกษา ประกอบด้วย แหล่งการเรียนรู้ทางธรรมชาติ แหล่งเรียนรู้ที่มนุษย์สร้างขึ้น และแหล่งเรียนรู้บุคคลซึ่งสถานศึกษาใช้เป็นสื่อให้นักเรียนสนใจและเกิดการเรียนรู้

3.4 แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นคอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานสุพรรณบุรี (2555) กล่าวว่า จังหวัดสุพรรณบุรี อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ๑๐๐ กิโลเมตร เป็นเมืองที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย ทั้งทางประวัติศาสตร์และทางธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ วัดเขาขึ้นของพระอาจารย์ธรรมโชติผู้สร้างขวัญกำลังใจให้กับชาวบ้านบางระจัน พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอู่ทอง อุทยานแห่งชาติพุเตย บึงฉวาก และมีขนมขึ้นชื่ออย่างสาเล่สุพรรณ

สุพรรณบุรีเป็นเมืองสมัยโบราณ พบหลักฐานทางโบราณคดี มีอายุไม่ต่ำกว่า 3,500-3,800 ปี โบราณวัตถุที่ขุดพบมีทั้งยุคหินใหม่ ยุคสัมฤทธิ์ ยุคเหล็ก สืบทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องกันมาตั้งแต่สมัยสุวรรณภูมิ เดิมจังหวัดสุพรรณบุรีมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “เมืองทวารวดีศรีสุพรรณภูมิ” หรือ “พันธุมบุรี” ต่อมาเมื่อพระเจ้ากาแต (เชื้อสายไทยปนพม่า) เสด็จขึ้นครองราชย์ และย้ายเมืองมาอยู่ทางฝั่งขวาของแม่น้ำท่าจีน ได้ทรงสร้างวัดสนามชัยและบูรณะวัดป่าเลไลยก์ ทรงชักชวนข้าราชการออกบวช จำนวน 2,000 คน จึงเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “สองพันบุรี” ครั้นพระเจ้าอู่ทองทรงย้ายเมืองไปอยู่ทางฝั่งใต้ (ทิศตะวันตกของแม่น้ำท่าจีน) เมืองนี้จึงมีชื่อใหม่ว่า “อู่ทอง” จนกระทั่งลุเข้าสมัย

ขุนหลวงพะงั่ว จึงเปลี่ยนชื่อเป็นสุพรรณบุรีในที่สุด นอกจากนี้ยังเป็นเมืองต้นกำเนิดวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน อันเป็นวรรณคดีสำคัญเรื่องหนึ่งของชาติไทย เมื่อไปถึงจังหวัดสุพรรณบุรีเราจะได้สัมผัสบรรยากาศของวรรณกรรมเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็น ชื่อตำบล ชื่อบ้าน ชื่อถนนและชื่อสถานที่สำคัญต่าง ๆ ในท้องเรื่องยังมีปรากฏให้เห็นอยู่ในปัจจุบัน เช่น บ้านรั้วใหญ่ วัดเขาใหญ่ ท่าสิบเบี้ย ไร่ฝ้าย วัดป่าเลไลยก์ วัดแค ถนนนางพิม ถนนขุนไกร อำเภออู่ทองและอำเภอศรีประจันต์

สุพรรณบุรี มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 5,358 ตารางกิโลเมตร แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสุพรรณบุรี อำเภอบางปลาม้า อำเภอศรีประจันต์ อำเภอดอนเจดีย์ อำเภอเดิมบางนางบวช อำเภออู่ทอง อำเภอสามชูก อำเภอหนองหญ้าไซ อำเภอสองพี่น้องและอำเภอด่านช้าง

อาณาเขต ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดชัยนาท และจังหวัดอุทัยธานี

ทิศใต้ ติดต่อกับจังหวัดนครปฐม

ทิศตะวันออก ติดต่อกับจังหวัดอ่างทอง พระนครศรีอยุธยา และสิงห์บุรี

ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดกาญจนบุรี

สำนักงานจังหวัดสุพรรณบุรี (2560) กล่าวว่า ภูมิประเทศ จังหวัดสุพรรณบุรี มีลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มเป็นส่วนใหญ่ มีพื้นที่บางส่วน เป็นที่ราบสูง โดยมีความลาดเทระหว่าง 0-3 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันตกของจังหวัด ตลอดแนวตั้งแต่เหนือจรดใต้ บริเวณพื้นที่ต่ำสุดอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ คือ อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง เฉลี่ยประมาณ 3 เมตร ส่วนทางเหนือของจังหวัดอยู่สูงจากระดับ น้ำทะเลปานกลางเฉลี่ยประมาณ 10 เมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดสุพรรณบุรีใช้ทำนาข้าวมีแม่น้ำลาดคลองหนองบึงอยู่ทั่วไป แม่น้ำสายสำคัญที่ไหลผ่านจากเหนือสุดถึงใต้สุด ได้แก่ แม่น้ำท่าจีน หรือแม่น้ำสุพรรณบุรี

ภูมิอากาศ สภาพโดยทั่วไปของจังหวัดสุพรรณบุรี มีลักษณะคล้ายคลึงกับจังหวัดอื่น ๆ ในภาคกลาง กล่าวคือ ฤดูร้อนได้รับอิทธิพล จากลมมรสุมตะวันออกเฉียงใต้จากทะเลจีนใต้พัดผ่านเข้ามาในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ถึงกลางเดือนพฤษภาคม ทำให้อากาศ ร้อนอบอ้าวโดยทั่วไป ฤดูฝนลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากมหาสมุทรอินเดียพัดผ่านมาในช่วงเดือนพฤษภาคม ถึง กลางเดือนตุลาคม ทำให้อากาศมีความชุ่มชื้นมีฝนตกโดยทั่วไป ฤดูหนาวได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือพัดผ่านเข้ามาในช่วงเดือนตุลาคม ถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ ทำให้อากาศหนาวเย็นโดยทั่วไป อุณหภูมิสูงสุด 39.3 องศาเซลเซียส ในเดือนพฤษภาคม อุณหภูมิต่ำสุด 15.7 องศาเซลเซียส ในเดือนธันวาคม

การปกครอง และประชากร

การปกครองจังหวัดสุพรรณบุรี แบ่งส่วนราชการออกเป็น 2 ส่วน คือการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและการบริหารราชการ ส่วนท้องถิ่น การบริหารราชการส่วนภูมิภาค แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 อำเภอ 110 ตำบล และ 1007 หมู่บ้าน โดยมีอำเภอดังนี้

อำเภอเมืองสุพรรณบุรี มีพื้นที่ 540.917 ตารางกิโลเมตร 19 ตำบล 123 หมู่บ้าน

อำเภอดอนเจดีย์ มีพื้นที่ 252.081 ตารางกิโลเมตร 5 ตำบล 48 หมู่บ้าน

อำเภอด่านช้าง มีพื้นที่ 1,193.599 ตารางกิโลเมตร 7 ตำบล 93 หมู่บ้าน

อำเภอเดิมบางนางบวช มีพื้นที่ 552.330 ตารางกิโลเมตร 13 ตำบล 119 หมู่บ้าน

อำเภอบางปลาม้า มีพื้นที่ 481.298 ตารางกิโลเมตร 17 ตำบล 127 หมู่บ้าน

อำเภอศรีประจันต์ มีพื้นที่ 180.986 ตารางกิโลเมตร 9 ตำบล 64 หมู่บ้าน

อำเภอสองพี่น้อง มีพื้นที่ 750.381 ตารางกิโลเมตร 14 ตำบล 140 หมู่บ้าน

อำเภอสามชูก มีพื้นที่ 355.917 ตารางกิโลเมตร 7 ตำบล 68 หมู่บ้าน

อำเภอหนองหญ้าไซ มีพื้นที่ 420.209 ตารางกิโลเมตร 6 ตำบล 64 หมู่บ้าน

อำเภออุทุมพร มีพื้นที่ 630.29 ตารางกิโลเมตร 15 ตำบล 151 หมู่บ้าน

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แบ่งการปกครองออกเป็น องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลเมือง 2 แห่ง คือ เทศบาลเมืองสุพรรณบุรี และเทศบาลเมืองสองพี่น้อง เทศบาลตำบล 43 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 81 แห่ง จากสถิติของสำนักบริหารการทะเบียนกรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย ณ เดือนธันวาคม 2559 จังหวัดสุพรรณบุรีมี ประชากร ทั้งสิ้น 848,567 คน เป็นชาย 410,617 คน และหญิง 437,950 คน

ทรัพยากรและแหล่งน้ำ

ดิน หากพิจารณาคูณสมบัติของดินทั้งทางกายภาพและเคมี เช่น เนื้อดิน ความลึกของดิน ความสามารถในการอุ้มน้ำของ ดิน ชนิดของแร่ธาตุและปริมาณแร่ธาตุ อาหารของดิน จะพบว่าสภาพของดิน ในเขตจังหวัดสุพรรณบุรี เหมาะสมกับการ ปลูกพืช ดังนี้ การทำนาข้าว การเพาะปลูกพืชไร่ การเพาะปลูกไม้ยืนต้น ไม้ผลต่าง ๆ การปลูกหญ้าเลี้ยงสัตว์ ทำทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ถาวรสำหรับการปศุสัตว์ แหล่งน้ำ ประกอบด้วยแม่น้ำสำคัญลำคลองต่าง ๆ มีแม่น้ำสายใหญ่ ๆ ที่สำคัญและเป็นประโยชน์ต่อความเป็นอยู่ และเศรษฐกิจของประชากร ได้แก่ แม่น้ำท่าจีน หรือแม่น้ำสุพรรณบุรี เชื่อนกระเสียวซึ่งเป็นสาขาที่สำคัญ ของแม่น้ำสุพรรณบุรี นอกนั้นเป็นแม่น้ำสายเล็กซึ่งส่วนใหญ่ จะไหลลงแม่น้ำท่าจีนเกือบทั้งสิ้น ป่าไม้ ลักษณะป่าไม้ของจังหวัดสุพรรณบุรี เดิมเป็นป่าไม้เบญจพรรณ ได้แก่ เต็ง มะค่าโมง ชาก มะค่าแต้ ชิงชัน ตะเคียนทอง ยมหอม แต่สภาพปัจจุบันได้ถูกรักษาบุกรุก เข้าทำกินในเขต ป่าสงวนหลายแห่ง ถูกเปลี่ยนเป็นไร่อ้อย และใช้ทำนา เป็นต้น แร่ธาตุ จากการสำรวจของกรมทรัพยากร ธรณี พบว่าจังหวัดสุพรรณบุรีมีปริมาณแร่ ไม่มากนัก พบ

และมีค่าบางชนิดเท่านั้น ได้แก่ ดีบุก พบบริเวณเขาโดดตุงกุง ทางตอนเหนือ อำเภอด่านช้าง นอกจากนี้ยังพบใยหินแกรนิต และหินปูน ใช้ในการก่อสร้าง บริเวณเขาใหญ่ทางตะวันตก เข้าทางตะวันออก และตะวันตกระหว่างเส้นทางอุทอง ถึงพนมทวนและบริเวณเขื่อนกระเสียว อำเภอด่านช้าง และยังคงพบ น้ำมันดิบในบริเวณตำบลสวนแตง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี ซึ่งปัจจุบันได้ทำการขุดเจาะแล้ว การกสิกรรม จากการที่พื้นที่ จังหวัดสุพรรณบุรีส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม มีการชลประทานอย่างทั่วถึง ประกอบกับสภาพดินเหมาะสมแก่การเพาะปลูก โดยเฉพาะการปลูกข้าว การเพาะปลูกพืชไร่ เช่น อ้อยเพื่อผลิตน้ำตาล มันสำปะหลัง ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ข้าวฟ่าง และพืชอื่น ปศุสัตว์ จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นแหล่งเลี้ยงโค สุกร เป็ด ไก่ กระจับปี่ ซึ่งเป็นสัตว์เศรษฐกิจ ที่สำคัญมาก โดยการเลี้ยงจะ กระจายอยู่ทั่วไปทุกพื้นที่ของจังหวัด

อุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ เป็นอุตสาหกรรมการเกษตร ซึ่งได้แก่ โรงสี นึ่ง อบ เป็นต้น และอุตสาหกรรมอาหาร ได้แก่ โรงงานผลิตน้ำตาล ผลิตภัณฑ์นม และแปรรูปเนื้อสัตว์ พืช ผัก ผลไม้ เป็นต้น โดยมีโรงงานน้ำตาลขนาดใหญ่ 3 แห่ง คือ ที่อำเภออุทอง อำเภอสามชูก และอำเภอด่านช้าง ทำให้มีเงินหมุนเวียนภายในจังหวัดสูง ในอนาคตอุตสาหกรรมของ จังหวัดสุพรรณบุรีจะมีบทบาทสำคัญเนื่องจากการตั้งโรงงานขนาดใหญ่ ประกอบกับมีการจัดตั้งศูนย์ส่งเสริม อุตสาหกรรมภาคตะวันตก ที่อำเภอเมืองสุพรรณบุรี เพราะในจังหวัดสุพรรณบุรีมีอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตการเกษตร โดยเฉพาะแบบง่าย ๆ เช่น ผลิตหน่อไม้- กระจับปี่ (หน่อไม้ฝรั่ง หน่อไม้ไผ่) ผลไม้กระป๋อง เช่น แห้วกระป๋อง กระจับปี่ กระจับปี่ วานหางจรเข้ และลูกตาลกระป๋อง แม้กระทั่งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร อย่างครบวงจรของจังหวัด สุพรรณบุรี คือ การผลิตยอดอ้อยตากแห้ง และซึ่งข้าวโพดบด เพื่อนำ ไปใช้เป็นวัสดุ อาหารสัตว์ และใช้เพาะเห็ดฟางใน ต่างประเทศซึ่งมีโรงงานผลิตอยู่ 2 แห่ง ที่อำเภอสองพี่น้อง และอำเภอหนองหญ้าไซ จากการรายงานของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปรากฏว่า ในปี 2545 จังหวัดสุพรรณบุรี มีมูลค่ารวมผลิตภัณฑ์ จังหวัด GPP ตามราคาประจำ ปี 39,477 ล้านบาท และมูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัว (Per Capita GPP) 44,708 บาท รายได้เฉลี่ยต่อหัว อยู่ในลำดับที่ 6 ของภาคตะวันตก และอยู่ในอันดับที่ 43 ของประเทศ อัตราร้อยละของสาขาการผลิตต่าง ๆ ในผลิตภัณฑ์ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2545 P ประกอบด้วยสาขาการผลิตต่าง ๆ ดังนี้ ภาคเกษตรกรรม 27.3 % ซึ่งได้แก่ เกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้ 25.9 % และการประมง 1.4 % ส่วนนอกภาคเกษตร 72.7 % ได้แก่ การทำเหมืองแร่และย่อยหิน 4.0 % การผลิตอุตสาหกรรม 16.2 % การไฟฟ้า, ก๊าซ และการประปา 1.9 % การก่อสร้าง 3.2 % การขายส่ง ขายปลีก ซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน 22.1 % โรงแรมและภัตตาคาร 0.5% การขนส่ง, สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม 3.6 % ตั๋วกลางทางการเงิน 3.2 % บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและ

บริการทางธุรกิจ 4.2 % การบริหาร ราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศรวมทั้งการประกันสังคม
ภาคบังคับ 3.6 % การศึกษา 5.9 % การบริการด้านสุขภาพ และงานสังคมสงเคราะห์ 3.4%
การให้บริการชุมชน สังคมและบริหารส่วนบุคคลอื่น ๆ 0.8 % ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล 0.1 %

การคมนาคม ขนส่ง และการสื่อสาร

ระบบการคมนาคมเป็นโครงสร้างขั้นพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่สำคัญอย่างหนึ่ง ของ
จังหวัดการคมนาคมที่สะดวกทำให้ เกิดความคล่องตัวทั้งด้านการผลิตและการตลาด ก่อให้เกิด
การขยายตัวทางเศรษฐกิจ และยังเป็นการยกฐานะความเป็นอยู่ ของประชาชนให้ดียิ่งขึ้น เส้นทาง
การคมนาคมภายในจังหวัด และจังหวัดใกล้เคียงแบ่งเป็น 2 ทางด้วยกัน คือ การคมนาคมทางรถยนต์
ในปัจจุบันภายในจังหวัดสามารถติดต่อถึงกันได้ทุกอำเภอ สภาพของทางส่วนใหญ่ลาดยาง
รายละเอียดระยะทางจากอำเภอเมืองสุพรรณบุรีถึงอำเภอต่าง ๆ มีดังนี้

อำเภอบางปลาม้า 10 กิโลเมตร

อำเภอศรีประจันต์ 20 กิโลเมตร

อำเภอดอนเจดีย์ 31 กิโลเมตร

อำเภออู่ทอง 32 กิโลเมตร

อำเภอสามชูก 39 กิโลเมตร

อำเภอเดิมบางนางบวช 54 กิโลเมตร

อำเภอหนองหญ้าไซ 58 กิโลเมตร

อำเภอสองพี่น้อง 70 กิโลเมตร

อำเภอด่านช้าง 77 กิโลเมตร

ระยะทางติดต่อภายนอกเขตจังหวัด สามารถติดต่อได้ตามเส้นทาง ดังนี้

สุพรรณบุรี - บางบัวทอง - กรุงเทพฯ 107 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - กำแพงแสน - นครปฐม - กรุงเทพฯ 160 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - นครปฐม 105 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - กาญจนบุรี 91 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - นครสวรรค์ 160 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - พระนครศรีอยุธยา 68 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - สิงห์บุรี 84 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - ชัยนาท 96 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - อ่างทอง 44 กิโลเมตร

สุพรรณบุรี - โคกสำโรง 143 กิโลเมตร

การคมนาคมทางรถไฟ มีขบวนรถไฟสาย กรุงเทพ - สุพรรณบุรี ระยะทางยาวประมาณ 142 กิโลเมตร มีรถไฟออก วันละ 1 เที่ยว และการคมนาคมทางน้ำอาศัยลำน้ำต่าง ๆ และแม่น้ำท่าจีน หรือแม่น้ำสุพรรณบุรีในการเดินเรือและขนส่งถ่ายสินค้า การไปรษณีย์โทรเลข จังหวัดสุพรรณบุรี มีที่ทำการไปรษณีย์ทั้งสิ้น 16 แห่ง แยกเป็นอำเภอเมือง 4 แห่ง อำเภอดอนเจดีย์ สองพี่น้องและอู่ทอง อำเภอละ 2 แห่ง และนอกจากนั้นอำเภอละ 1 แห่ง

ประวัติความเป็นมาอำเภอดอนเจดีย์ อำเภอดอนเจดีย์มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียงดังนี้ ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอหนองหญ้าไซและอำเภอสสามชุก ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอศรีประจันต์ ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอเมืองสุพรรณบุรีและอำเภออู่ทอง ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภออู่ทอง และอำเภอเลาขวัญ (จังหวัดกาญจนบุรี)

การปกครองส่วนภูมิภาคอำเภอดอนเจดีย์แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 5 ตำบล 50 หมู่บ้าน 1. ดอนเจดีย์ 2. หนองสาหร่าย 3. ไรรอด 4. สระกระโจม 5. ทะเลบก

ท้องที่อำเภอประกอบด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 7 แห่ง ได้แก่ 1. เทศบาลตำบลดอนเจดีย์ ครอบคลุมพื้นที่บางส่วนของตำบลดอนเจดีย์ 2. เทศบาลตำบลสระกระโจม ครอบคลุมพื้นที่บางส่วนของตำบลสระกระโจม 3. องค์การบริหารส่วนตำบลดอนเจดีย์ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลดอนเจดีย์ (นอกเขตเทศบาลตำบลดอนเจดีย์) 4. องค์การบริหารส่วนตำบลหนองสาหร่าย ครอบคลุมพื้นที่ตำบลหนองสาหร่ายทั้งตำบล 5. องค์การบริหารส่วนตำบลไรรอด ครอบคลุมพื้นที่ตำบลไรรอดทั้งตำบล 6. องค์การบริหารส่วนตำบลสระกระโจม ครอบคลุมพื้นที่ตำบลสระกระโจม (นอกเขตเทศบาลตำบลสระกระโจม) 7. องค์การบริหารส่วนตำบลทะเลบก ครอบคลุมพื้นที่ตำบลทะเลบกทั้งตำบล

อาชีพหลัก ทำนา อาชีพเสริม เลี้ยงสัตว์ ปลูกไม้ดอกไม้ประดับ

3.2.1 แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ มีหลายสถานที่ที่น่าสนใจที่ควรศึกษาเรียนรู้ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 หน่วยการเรียนรู้ จึงเลือกแหล่งเรียนรู้ 3 แหล่งเรียนรู้ที่สำคัญ ดังนี้

1.) พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ที่ตั้ง หมู่ 5 ต.ดอนเจดีย์ อ.ดอนเจดีย์ จ.สุพรรณบุรี ห่างจากจังหวัด ประมาณ 31 กิโลเมตร ตามทางหลวงหมายเลข 322 (สุพรรณบุรี – ดอนเจดีย์) สำนักงานจังหวัดสุพรรณบุรี (2560) ก่อตั้งขึ้นระลึกถึงวีรกรรมการชนช้างของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระมหากษัตริย์แห่งกรุงศรีอยุธยา กับพระมหาอุปราชาแห่งพม่า ที่ยกทัพเข้ามาตีกรุงศรีอยุธยาในปี พ.ศ. 2135 ในเวลาต่อมา เจดีย์แห่งนี้ถูกค้นพบในปี พ.ศ. 2456 โดยสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงรับสั่งให้ค้นหาซากเจดีย์เก่า เมื่อค้นพบก็เชื่อว่าน่าจะเป็นเจดีย์ยุทธหัตถี ภายหลังจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ รัชกาลที่ 6 ได้เสด็จไปประกอบพิธีบวงสรวง

สมโภช เมื่อวันที่ 28 มกราคม พ.ศ.2456 ในขณะนั้นองค์เจดีย์เหลือซากแต่เพียงฐานสี่เหลี่ยม กว้างด้านละ 19.50 เมตร สูงจากพื้นดินถึงส่วนซำรูด 6.50 เมตร รัชกาลที่ 6 จึงโปรดเกล้าฯ ให้กรมศิลปากรทำการบูรณะและเลือกแบบเจดีย์ยุทธหัตถีที่จังหวัดตาก ซึ่งเป็นเจดีย์ที่สร้างขึ้นเป็นที่ระลึกครั้งพ่อขุนรามคำแหงมหาราชขึ้นขณะขุนสามชนเจ้าเมืองฉอด แม้ว่าการบูรณะเจดีย์ในครั้งนั้นจะไม่ได้ดำเนินการตามพระราชประสงค์ หากแต่ในสมัยรัฐบาลจอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้มีการสร้างแบบของเจดีย์ให้เป็นทรงลังกาตามแบบเจดีย์ใหญ่ที่วัดชัยมงคล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพราะสันนิษฐานว่า เจดีย์วัดใหญ่ชัยมงคลนี้ สมเด็จพระนเรศวรฯ ได้โปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งชัยชนะครั้งนั้นตามคำกราบทูลแนะนำของสมเด็จพระวันรัต วัดป่าแก้ว เช่นเดียวกับเจดีย์ยุทธหัตถี ในปี พ.ศ. 2495 กองทัพบกได้บูรณปฏิสังขรณ์องค์เจดีย์ขึ้นใหม่ โดยสร้างเป็นเจดีย์แบบลังกาทรงกลมใหญ่ สูง 66 เมตร ฐานกว้างด้านละ 36 เมตร ครอบเจดีย์องค์เดิมไว้ ภายในได้มีการสร้างห้องแสดงประวัติศาสตร์ ทั้งภาพแสงสีเสียง และหุ่นจำลองการยกทัพของพม่าและไทยหลายร้อยตัว และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จฯ ไปประกอบพิธีบวงสรวงและเปิดพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์เมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2502 ต่อมาทางราชบัณฑิตได้คำนวณพบว่าวันทางจันทรคติที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงกระทำยุทธหัตถี คือวันจันทร์เดือน 2 แรม 2 ค่ำ จุลศักราช 954 ตรงกับวันที่ 18 มกราคม จึงประกาศให้วันดังกล่าวเป็นวันถวายราชสักการะพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์และถือเป็นวันกองทัพไทย พร้อมกันนั้นทางจังหวัดได้จัดให้มีงานเฉลิมฉลองพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ทุกปี ถัดจากเจดีย์ไปประมาณ 100 เมตร เป็นที่ตั้งของพระตำหนักสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ภายในมีรูปปั้นของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชและพระสุพรรณภักถยา

2) แหล่งเรียนรู้ พระครูโสภณอรรถโกวิท

พระครูโสภณอรรถโกวิท ผู้ก่อตั้งโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา เป็นโรงเรียนมัธยมประจำตำบลขนาดกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ตั้งอยู่เลขที่ 26 หมู่ 3 ตำบลสระกระโจม อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนจัดตั้งขึ้นโดยความคิดริเริ่มของพระครูโสภณอรรถโกวิท (บุญเหลือ ดั่งดี) เจ้าอาวาสวัดสระกระโจม เจ้าคณะตำบลสระกระโจม พระคุณท่านเป็นผู้ที่เห็นความสำคัญของการศึกษา ซึ่งในขณะนั้นบริเวณตำบลสระกระโจมและตำบลใกล้เคียงยังไม่มีโรงเรียนมัธยมศึกษา และเมื่อเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 จะต้องเดินทางไปศึกษาต่อเป็นระยะทางที่ไกล ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก จึงดำเนินการจัดตั้งสถานศึกษาแห่งนี้ขึ้น

โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2524 โดยพระครูโสภณอรรถโกวิท และประชาชนร่วมกันบริจาคเงินและสิ่งของเป็นเงิน 1,175,470 บาทกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศจัดตั้งโรงเรียนและทำพิธีมอบโรงเรียนให้แก่ทางการ โดยมี นายจรินทร์ กาญจนมัย ผู้ว่าราชการจังหวัดในขณะนั้น เป็นประธาน มีนายวิรัช พลเดช เป็นครูใหญ่คนแรก เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2524

ปัจจุบัน โรงเรียนได้เปิดทำการเรียนการสอน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.1 – ม.6) มีผู้บริหาร 1 คน, ผู้ช่วยผู้บริหาร 1 คน, ครูอาจารย์ 29 คน, พนักงานราชการ 1 คน, ครูอัตราจ้าง (รวมครูจีน) 1 คน , พนักงานธุรการ 1 คน, นักการ (ลูกจ้างชั่วคราว) 4 คน มีนักเรียนในปีการศึกษา 2561 จำนวน 524 คน แบ่งแผนชั้นเรียนเป็นมัธยมศึกษาตอนต้น 4-4-4 มัธยมศึกษาตอนปลาย 2-2-2 รวม 18 ห้อง

3) แหล่งเรียนรู้ โคขุนส่งเสริมอาชีพ

การเลี้ยงโค ตำบลสระกระโจม อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี สภาพชุมชนโดยรอบมีลักษณะเป็นที่ราบ ไม่มีชลประทาน แหล่งน้ำ กันดาร ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพหลักเป็นเกษตรกร มีการเลี้ยงโคตั้งแต่ปู่ย่า ตายาย โดยต่างคนต่างเลี้ยง ผู้นำชุมชนจึงได้มีการประชุมประชาชนในหมู่บ้านและได้จัดตั้งกลุ่มการเลี้ยงโคขึ้นเพื่อประหยัดต้นทุนการผลิตในด้านค่าใช้จ่ายการนำวัคซีน และมีเงินออมเพื่อหมุนเวียนภายในกลุ่ม รายได้ของคนในชุมชนส่วนมากมาจากการเลี้ยงโคขุน

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นดอนเจดีย์ที่ได้นำมาเป็นกรณีศึกษาในวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูอรุณโกวิท และการเลี้ยงโคเพื่อส่งเสริมอาชีพ

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นสามารถสรุปออกเป็นความหมายของความคิดเห็น ปัจจัยพื้นฐานที่มีต่อความคิดเห็น และการวัดความคิดเห็น

4.1 ความหมายของความความคิดเห็น

ราชบัณฑิตสถาน (2546) หมายถึง ความเชื่อการตัดสินใจความคิดความรู้สึกประทับใจที่ไม่ได้เกิดจากการพิสูจน์หรือการชั่งน้ำหนักกว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

Guratnik (1976) ได้กล่าวถึงความคิดเห็นว่ามีคำจำกัดความ 4 ข้อคือ

1. เป็นความรู้สึกความคิดเห็นเฉพาะบุคคลในการตัดสินใจ
2. การประเมินผลหรือประมาณค่าของบุคคลเกี่ยวกับคุณลักษณะต่าง ๆ
3. การให้ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในสิ่งนั้น
4. พิจารณาตัดสินสิ่งต่าง ๆ โดยมีหลักเกณฑ์สนับสนุน

Thurstone (1977) กล่าวว่า เจตคติเป็นการแสดงออกทางผลรวมของความโน้มเอียงและความรู้สึก ความมีอคติ ความรู้สึกที่เกิดขึ้น อยู่ในจิตใฝ่มาาก่อนความคิด ความกลัวการบังคับขู่เข็ญ

และการลงความเห็นของมนุษย์เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งส่วนความคิดเห็น ก็คือเจตคติ แต่เป็นการแสดงเจตคติที่แสดงออกมาเป็นคำพูด นอกจากนั้นความคิดเห็นยังเป็นสัญลักษณ์ทางเจตคติด้วย

Oskamp (1977) กล่าวว่า ความคิดเห็น น่าจะใกล้เคียงกันกับความเชื่อมากกว่าในด้านความเฉพาะเจาะจงของขอบเขตและเนื้อหา และทั้งสองสิ่งนี้มีองค์ประกอบของความรู้ (Cognitive) มากกว่าองค์ประกอบความรู้สึก (Affective) แต่ทัศนคติจะมีองค์ประกอบของความรู้สึกมากกว่า หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่ง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพิจารณา ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ในขณะที่ทัศนคติเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและความต้องการ

Best (1977) กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการสำรวจ ศึกษาความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใด ๆ ออกมาโดย คำพูดการเขียนการสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบายต่าง ๆ เพราะจะทำให้สำเร็จบรรลุตามเป้าหมายอย่างแท้จริงแล้ว โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี เกี่ยวกับความหมายของความคิดเห็น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งอาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้

4.2 ปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

ดวงอุมา โสภา (2551) กล่าวว่า ปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่เหมือนกัน หรือแตกต่างกันไว้ ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่าง ๆ คุณภาพของสมอง

2. การศึกษา มีอิทธิพลต่อการแสดงออก ผู้ที่มีความรู้มักแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

3. ความเชื่อ ค่านิยม เจตคติของบุคคลอาจจะได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวและบุคคลในสังคม

สังคม

4. ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งส่งผลต่อความคิดเห็น

5. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุโทรทัศน์หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ

เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล กลุ่ม และสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใด

หรือสังคมใด ก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคม ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี เกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ได้แก่ พันธุกรรมและร่างกาย ระดับการศึกษา ความเชื่อ ค่านิยม ประสบการณ์และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

4.3 การวัดความคิดเห็น

กรรณิการ์ ชูติพงศ์ศาสด (2544) กล่าวว่า ความหมายและองค์ประกอบของความคิดเห็น ประกอบด้วยส่วนที่เป็นความรู้สึก ความรู้ ความเชื่อ โดยวัด 3 องค์ประกอบต้องวัดเป็นภาพรวมไม่วัดพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของผู้ประเมิน นอกจากนี้การวัดความคิดเห็นยังต้องบ่งบอกถึงปริมาณ (Magnitude) ความมากน้อยของความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งเร้าและทิศทาง (Direction) ที่บอกว่าจะมีความคิดเห็นไปในทางบวกหรือทางลบ ในการวัดความคิดเห็นของบุคคล สามารถกระทำได้หลายวิธี วิธีที่ใช้กันโดยทั่วไป คือ การตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ซึ่ง ชนะจิต เกตุอุไร (2549) วิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็น ก็คือการแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาลักษณะเช่นไร และจะสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้ โดยข้อความเหล่านั้นตามหลักเกณฑ์บางประการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความคิดเห็นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นดังนี้

1. ภาษาที่ใช้ต้องชัดเจนง่ายไม่อ้อมค้อม
2. เปิดโอกาสให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นได้หลายระดับ
3. ไม่ควรใช้ข้อความที่ผู้ตอบสามารถตีความหมายได้หลายอย่าง
4. กำหนดระดับความคิดเห็นตามลำดับจากมากไปหาน้อย หรือจากน้อยไปหามาก

ในแต่ละข้อความ

5. ให้ผู้ตอบเลือกระดับความคิดเห็นที่เป็นตัวแทนในแต่ละข้อความโดยเขียนเครื่องหมายในช่องที่ตรงกับความรู้สึก

การวัดความคิดเห็นตามแบบของ Likert (1967) การให้คะแนนความคิดเห็นของผู้ตอบต่อข้อความต่าง ๆ จะขึ้นอยู่กับข้อความว่าเป็นข้อความที่ต้องตอบสนับสนุนหรือข้อความที่ต้องตอบปฏิเสธ

วิเชียร เกตุสิงห์ (2541) กล่าวว่า การใช้แบบสอบถามวัดระดับความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้ แบบสอบถามประเภทนี้นิยมสร้างตามแนวคิดของ Likert (1967) ซึ่งแบ่งน้ำหนักความคิดเห็นของ วัลลภา ฉัตรานนท์ (2545) ได้เขียนใน

เอกสารประกอบการเรียนการสอนของคณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการวัดว่ามาตรวัด เจตคติหรือทัศนคติหรือความคิดเห็นที่นิยมใช้อย่างแพร่หลาย

1. วิธีแบบควีรีกัทแมน สเกล (Guttman Scale) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้อย่างต่ำสุดหรือสูงสุด และแสดงถึงการสะสมของข้อความความคิดเห็น

2. วิธีเทอร์สโตนสเกล (Thurstone Scale) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบตำแหน่งความคิด หรือทัศนคติไปในทางเดียวและเสมือนว่าเป็น Scale ที่มีช่วงห่างกัน Best (1977) ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะบอกความคิดเห็นก็คือการแสดงให้เห็นถึงร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อคำถาม เพราะจะทำให้เห็นว่าคุณภาพความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะใด

สรุปได้ว่าการวัดความคิดเห็นนั้นเป็นการวัดภาพรวมของผู้ที่แสดงความคิดเห็นโดยสามารถบ่งบอกเป็นปริมาณการแสดงให้เห็นถึงจําร้อยละเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการบ่งบอกถึงความคิดเห็น

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดความคิดเห็น โดยใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น วัดการแสดงออกทางความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ในด้านด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบบสอบถามความคิดเห็นประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 10 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้

แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะรักความเป็นไทย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าคำที่ใช้ในการวิจัยรักความเป็นไทย มีชื่อเรียกที่แตกต่างกัน เช่น ความนิยมไทย ค่านิยมความเป็นไทย ความภูมิใจในความเป็นไทย และการรักความเป็นไทย คำเหล่านี้มีความหมายใกล้เคียงกัน ดังต่อไปนี้

5.1 ความหมายคุณลักษณะรักความเป็นไทย

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540) ได้ให้ความหมายของความเป็นไทย หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงถึงการเห็นคุณค่าภาคภูมิใจ สำนึกในความเป็นคนไทยที่มีวัฒนธรรมเป็นของตนเองพร้อมที่จะปฏิบัติ ปกป้องและสืบทอดอิทธิงทั้งหมดสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2548) ได้ให้ความหมายของความเป็นไทย หมายถึง ตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ความภูมิใจในความเป็นไทยดังนี้ ใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องโดยมี

พฤติกรรมบ่งชี้ดังนี้ 1. ออกเสียงสระพยัญชนะได้ถูกต้องชัดเจน 2. เขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษา 3. ใช้คำพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะและสถานภาพของบุคคล

ภิญญามล กระจ่างแก้ว (2550) กล่าวว่า ค่านิยมความเป็นไทย หมายถึง การตระหนักและภูมิใจในความเป็นคนไทย การมีความรู้ความเข้าใจให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าเอกลักษณ์ที่ดีของคนไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551b) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กล่าวว่า รักความเป็นไทย หมายถึง คุณลักษณะที่แสดงออกถึงความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่าร่วมอนุรักษ์ สืบทอดภูมิปัญญาไทย ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะและวัฒนธรรม ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีตัวชี้วัด 1. ภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะวัฒนธรรมไทยและมีความกตัญญูต่อบุคคล 2. เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม 3. อนุรักษ์และสืบทอดภูมิปัญญาไทย

ขวัญริรา อินทร์เอี่ยม (2553) กล่าวว่า คุณลักษณะรักความเป็นไทย หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกถึงการเห็นคุณค่าของภาษาไทยวัดได้จากตัวบ่งชี้และ 2 พฤติกรรมบ่งชี้ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมพฤติกรรมบ่งชี้คือ 1. ใช้คำในการพูดสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและสถานภาพของบุคคลและ 2. ใช้คำในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและสถานภาพของบุคคล

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553) การรักความเป็นไทยหมายถึงความภาคภูมิใจ การเห็นคุณค่าการร่วมอนุรักษ์สืบทอดภูมิปัญญาไทยขนบธรรมเนียมประเพณีศิลปะและวัฒนธรรม ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สรุปได้ว่าคุณลักษณะรักความเป็นไทย หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจ พฤติกรรมที่แสดงถึงการเห็นคุณค่าภาคภูมิใจ สำนักตระหนักในความเป็นไทย มีความรู้ความเข้าใจให้ความสำคัญ เห็นคุณค่าเอกลักษณ์ที่ดีของคนไทยและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยให้ความหมายคุณลักษณะรักความเป็นไทย หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกถึงการเห็นคุณค่าของภาษาไทย โดยวัดการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในด้านการใช้คำในการพูดและด้านเขียนได้ถูกต้องเหมาะสม

5.2 การวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย

ภัทรา นิคมานนท์ (2538) กล่าวว่า การวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย เป็นคุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย ดังนั้นก่อนที่จะสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะด้านจิตพิสัย ควรเข้าใจธรรมชาติของการวัดคุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย ดังนี้

1. การวัดทางด้านจิตพิสัยเป็นการวัดทางอ้อม โดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมทางกาย และวาทะที่เราคาดว่า เป็นผลสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึก การวัดทางจิตใจ ผู้วัดจะใช้วิธีกระตุ้น หรือเร้าให้บุคคลเกิดความคิดตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่นำไปกระตุ้น แล้วจะสนใจลักษณะพฤติกรรม ที่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึก

2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัยมีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง ทำให้เกิดความลำบากในการอธิบาย ทั้งในแง่ของปริมาณและคุณภาพ จึงต้องมีการพัฒนาเทคนิคและวิธีการ ประเมินผล

3. การวัดด้านจิตพิสัยมีความคลาดเคลื่อนได้ง่าย เนื่องจากอารมณ์หรือความรู้สึก อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์และเงื่อนไข วุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้ถูกวัด การวัดด้าน จิตพิสัยจึงต้องใช้เครื่องมือที่มีความเชื่อมั่นสูง

4. การวัดด้านจิตพิสัยไม่มีถูก-ผิด เหมือนข้อสอบวัดด้านพุทธิพิสัย คำตอบของผู้ถูกวัด เพียง แต่บอกให้ทราบว่าผู้ถูกวัดได้ประสบกับเหตุการณ์ หรือสถานการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ตามที่ กำหนดให้เขาจะตัดสินใจเลือกกระทำอย่างไร สิ่งที่เขาเลือกกระทำจะเป็นเพียงตัวแทนของความคิด ความเชื่อในสิ่งที่คิดว่าเขาพร้อมที่จะประพฤติหรือปฏิบัติเท่านั้น

5. แหล่งข้อมูลในการวัดด้านจิตพิสัย สามารถวัดได้จากหลายฝ่าย ได้แก่ จากบุคคลที่เรา ต้องการวัด จากบุคคลผู้ใกล้ชิด และจากการสังเกตของผู้วัดเอง ซึ่งพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล อาจไม่ใช่คุณลักษณะที่แท้จริงของเขาก็ได้

6. การวัดด้านจิตพิสัย ต้องใช้สถานการณ์จำลองเป็นเงื่อนไขให้ผู้ถูกวัดตอบปัญหา

7. แบบทดสอบหรือแบบวัดด้านจิตพิสัย มีจุดอ่อนที่ผู้ตอบสามารถบิดเบือนหรือหลอกผู้ถาม ได้ โดยผู้ตอบมักตอบในลักษณะให้ดูเหมือนตนเองมีคุณลักษณะที่ดีในสายตาของผู้วัด ทำให้ได้ผล การวัดที่ไม่เที่ยงตรง

8. การวัดด้านจิตพิสัยมีวิธีการวัดได้ 2 แบบ ได้แก่ แบบประเมินตนเอง โดยให้ผู้ถูกวัดตอบ แบบวัดประเภทต่าง ๆ ที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดด้วยตนเอง โดยการสำรวจตนเองว่ามีความรู้สึกอย่างไร ตามหัวข้อของคำถามนั้น ๆ แบบที่สอง เป็นการประเมินโดยผู้อื่น ซึ่งเป็นการวัดโดยผู้ประเมินเป็นผู้วัด เองหรืออาจมอบหมายหรือกำหนดให้เพื่อน นักเรียน ผู้ปกครอง หรือเพื่อนครู ฯลฯ เป็นผู้ใช้เครื่องมือ วัด

9. พฤติกรรมการแสดงออกของคุณลักษณะด้านจิตพิสัย มีทิศทางการแสดงออกได้สองทาง ในทางตรงกันข้าม เช่น รัก-เกลียด ชอบ-ไม่ชอบ ฯลฯ และมีความเข้มของระดับความรู้สึก เช่น สนใจ มากที่สุด ค่อนข้างสนใจ เฉย ๆ ไม่มีค่อยสนใจ ไม่สนใจเลย ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกมาเป็น พฤติกรรมที่สังเกตได้นั้น เป็นการแสดงความรู้สึกต่อเป้าหมาย เช่น ไม่ชอบวิชาคำนวณ รักคุณครู ขยันอ่านหนังสือ ฯลฯ

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543) ได้กล่าวเกี่ยวกับรูปแบบที่นิยมใช้ในการวัดทางด้านจิตพิสัย ดังต่อไปนี้

1. การสังเกต คือ การเฝ้ามองดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีจุดมุ่งหมาย เป็นสิ่งที่ยากลำบากที่จะสังเกตได้ตลอดเวลา จึงจำเป็นต้องวางแผนสังเกตเป็นบางเวลา ผู้สังเกตควรมีการรับรู้ที่ดี มีความแม่นยำจดจำสิ่งที่สังเกตได้อย่างดี เพื่อความแน่ใจในการวิจัยจึงควรใช้ผู้สังเกตอย่างน้อย 2 คน เพื่อนำผลการสังเกตมาทดสอบความสอดคล้องกัน การวัดโดยวิธีนี้จะสามารถทำได้ดีถ้าพฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นจริง ถ้าเสแสร้งยอมเชื่อถือไม่ได้ หรือถ้าไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่สามารถวัดได้ บางกรณีการสังเกตพฤติกรรม ท่าทาง ก็เป็นสิ่งจำเป็น ถ้าสามารถนิยามพฤติกรรมท่าทางได้อย่างชัดเจนเพียงพอที่จะสังเกตจะเป็นประโยชน์ จากผู้สังเกตอย่างมากและสามารถจะวัดพฤติกรรมได้ตรงตามความเป็นจริงมากกว่าเครื่องมืออื่น ๆ

2. การสัมภาษณ์ เป็นการพูดจากับคนใดคนหนึ่ง อย่างมีจุดมุ่งหมาย ผู้ที่สัมภาษณ์ต้องมีหลักจิตวิทยาในการพูด การถาม เพื่อให้ได้พฤติกรรมหรือลักษณะนิสัยที่ต้องการทราบ การสัมภาษณ์ต้องสร้างความเป็นกันเอง จึงจะได้ข้อมูลที่แท้จริง ควรสร้างคำถามที่สามารถกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์แสดงการตอบพฤติกรรมที่ต้องการนั้นได้ การสัมภาษณ์ควรเป็นการสัมภาษณ์แบบมาตรฐาน มีการวางแผนที่ดี มีจุดมุ่งหมาย คำถามมีคุณภาพ ความเชื่อมั่นสูง ความเที่ยงตรงสูง

3. การเขียนตอบ จะต้องมีความเป็นข้อความ ข้อคำถามสถานการณ์ภาพสถานการณ์ ภาษา หรือเป็นภาพ แล้วแต่ความเหมาะสมในการนำเสนอ เพื่อให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมา บางที่เรียกว่าเป็นการรายงานตนเอง (self-report) ออกมาเครื่องมือวัดนี้มีชื่อเรียกได้หลายอย่าง เช่น แบบทดสอบ แบบสำรวจ แบบสอบถามหรือมาตรวัด ฯลฯ แต่เครื่องมือวัด ที่ถือว่าเป็นแบบมาตรฐานของการรายงานตนเองนี้ เป็นแนวการสร้างของเทอร์สโตน (Thurstone) กัดแมน (Gutman) ลิเคอร์ท (Likert) และออสกู๊ด (Osgood)

องอาจ นัยพัฒน์ (2544) เป็นผู้เสนอวิธีสร้างมาตราส่วนประมาณค่าในช่วงราว ค.ศ. 1932 และเป็นที่รู้จักในหลาย ๆ ชื่อ อาทิ Likert Type Scale, Summated Rating Scale, Posteriori Approach และ Sigma Scale เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดวิธีหนึ่งเพราะสามารถสร้างได้ง่าย ไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน นอกจากนี้ยังมีความเชื่อมั่นสูง (Reliability) เมื่อเทียบกับมาตรวัดอื่น ๆ ที่มีจำนวนข้อเท่ากันและพัฒนาเพื่อใช้วัดความรู้สึกได้หลายอย่าง

รูปแบบของการเขียนข้อคำถามมี 6 รูปแบบดังนี้

1. ประเภทข้อความเดียว เป็นการถามเพื่อจะดูว่า ผู้ตอบมีสิ่งนั้นอยู่ในตัวหรือไม่ โดยมีข้อตกลงว่าผู้ตอบจะต้องตอบตามความเป็นจริง การเขียนข้อความจึงต้องให้เป็นตัวเราที่ดี โดยมากจะเป็นประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ มีใจความกะทัดรัดอาจเป็นข้อความธรรมดาหรือข้อความที่เป็นคำถามก็ได้

2. ประเภทข้อความคู่ เป็นการกำหนดคุณลักษณะอย่างน้อย 2 คุณลักษณะขึ้นไป แล้วนำข้อความที่เขียนอธิบายคุณลักษณะแต่ละอย่างมาเขียนเป็นคู่ ๆ ให้ผู้ตอบเลือกตอบที่มีลักษณะที่ตรงกับตนเองเพียงข้อความเดียว

3. ประเภทกำหนดตัวเลือกหลายตัว การเขียนข้อสอบแบบนี้ มักเลือกคุณลักษณะที่ประกอบเป็นคุณลักษณะนั้น ๆ 3-5 คุณลักษณะ เมื่อนิยามแล้วนำมาเขียนพฤติกรรมคุณลักษณะนั้น ๆ จากนั้นนำมาจัดเป็นชุดละข้อ แล้วให้เลือกเอาคุณลักษณะใดคุณลักษณะหนึ่งหรืออาจกำหนดให้เลือกชอบมากที่สุดคุณลักษณะหนึ่ง เลือกชอบน้อยที่สุดคุณลักษณะหนึ่ง

4. ประเภทสถานการณ์ สถานการณ์ หมายถึง การสร้างเหตุการณ์จำลองอาจจะเป็นด้านภาษาหรือรูปภาพก็ได้ แล้วให้ผู้ตอบสมมติตัวเองเป็นตัวละครในสถานการณ์นั้น ๆ ถ้าพบเหตุการณ์ ที่กำหนดให้จะทำอย่างไร ข้อสอบแบบนี้จะมี 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นคำถาม และส่วนที่เป็นคำตอบการให้คะแนน กำหนดให้ตัวเลือกที่แสดงถึงคุณลักษณะนั้นมากที่สุด เป็น 2 คะแนน คุณลักษณะนั้นน้อยลงมา เป็น 1 คะแนน และไม่มีคุณลักษณะนั้นเลย ให้ 0 คะแนน บางกรณีอาจให้คะแนนเฉพาะตัวเลือกที่แสดงคุณลักษณะนั้นอย่างเดียว เป็น 1 คะแนน นอกนั้นไม่ให้คะแนน

5. ประเภทสถานการณ์ตอบ ใช่-ไม่ใช่ เป็นการเขียนสถานการณ์แล้วเลือกพฤติกรรมที่มีโอกาสเกิดขึ้นจากสถานการณ์นั้น แล้วให้ผู้ตอบ ตอบเพียงใช่ หรือไม่ใช่เท่านั้น จึงต้องพิจารณาการให้คะแนนและสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

6. ประเภทสถานการณ์หรือข้อคำถามเป็นภาพ การสร้างแบบวัดประเภทนี้ต้องอาศัยคนมีฝีมือในการวาดภาพ มีการกำหนดคุณลักษณะที่ต้องการวัด แยกเป็นพฤติกรรมให้ชัดเจน แล้วเขียนรูปตามพฤติกรรมที่กำหนดไว้

4. การใช้จินตนาการ (Projective technique) เป็นการเสนอสิ่งเร้าที่คลุมเครือเพื่อให้ผู้ตอบใช้จินตนาการอันเกิดจากสำนึกที่ซึมซับอยู่ในส่วนลึกของความรู้สึกในตัวคนแต่ละคน ว่าสิ่งเร้าที่มีความหมายอย่างไรต่อเขา แต่ละคนจะมีความรู้สึกต่อสิ่งเร้าที่คลุมเครือนั้นแตกต่างกัน เทคนิคนี้สิ่งเร้าเป็นแบบไม่มีโครงสร้างโดยตรง การตอบจึงตอบได้แบบเสรี ตามความรู้สึกส่วนลึกของบุคคล การแปลผลจึงยุ่งยากและซับซ้อน แบบวัดจินตนาการ ที่นิยมสร้างมีดังนี้

4.1 คำสัมพันธ์ (Word Association) แบบทดสอบนี้จะกำหนดคำที่แสดงอารมณ์มาให้ข้อละคำถาม ผู้สอบหาคำที่สัมพันธ์กับคำนั้นมากที่สุด การอธิบายก่อนสอบเป็นสิ่งสำคัญมาก ผู้ดำเนินการสอบจะต้องชี้แจงผู้สอบให้ดี ส่วนการแปลผลต้องศึกษาวิเคราะห์ให้ดี

4.2 การเติมประโยคให้สมบูรณ์ (Sentence Completion) แบบทดสอบนี้จะมีการเว้นช่องว่างไว้ให้เติม ในการแปลความหมายจึงค่อนข้างเป็นอัตนัย จึงต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญศึกษาจากสิ่งประทับใจที่ผู้ตอบแสดงออกมา ซึ่งเกี่ยวกับเจตคติอารมณ์และความขัดแย้ง การแปลผล จึงเน้น

ความรู้สึกทั้งบวกหรือลบ ผู้ที่เขียนหนังสือไม่ได้หรือเด็กจะไม่สามารถวัดคุณลักษณะจากการเขียนเติมข้อความได้

4.3 การเติมเต็มเรื่องราว (Story Completion) ข้อสอบประเภทนี้เป็นการเติมเรื่องราวให้สมบูรณ์ มีการกำหนดเรื่องราวที่มีปัญหา ยังไม่มีคำตอบ หรือยังไม่จบ เรื่องราวส่วนใหญ่จะทำให้เด็กจินตนาการต่อไป

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายที่จะสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าซึ่งเป็นการง่ายและสะดวกในการให้นักเรียนเป็นผู้ประเมินตนเอง

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการสร้างมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีของลิเคิร์ท เพื่อนำไปสร้างแบบวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย ดังนี้

การสร้างมาตรวัดตามวิธีนี้ มุ่งประเมินความรู้สึกของบุคคลไปบนช่วงความรู้สึกของการวัดที่ต่อเนื่องกันว่าอยู่ในปริมาณความเข้มข้นระดับใด และมีทิศทางไปทางใด ดังนั้นการวัดจึงเริ่มด้วยการกำหนดข้อความ (Statement) ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้องการวัด แล้วให้ผู้ตอบประเมินความรู้สึกของตนเอง ต่อข้อความนั้นไปบนมาตรวัดที่มีลักษณะเป็นช่วงของความรู้สึก ที่มีระดับความเข้มข้นน้อยไปหามาก มีขั้นตอนในการสร้างมาตรวัดตามวิธีของลิเคิร์ทดังนี้

1. ศึกษาคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการวัด รวมทั้งคุณลักษณะของกลุ่มผู้ตอบว่ามีภูมิหลังอย่างไร เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ เพศ อายุ เป็นต้น

2. กำหนดนิยามและองค์ประกอบที่ต้องการวัด หลังจากที่มีการศึกษาเอกสารและใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) นำมากำหนดเป็นนิยามและองค์ประกอบเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการวัดโดยกำหนดเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการ (Operational Definition) เพื่อใช้เป็นแนวทางสำคัญในการสร้างข้อความในมาตรวัดต่อไป

3. การสร้างข้อความข้อความในมาตรวัดที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

3.1 เป็นประโยคหรือวลีสั้น ๆ กะทัดรัดชัดเจน

3.2 ใช้ภาษาเหมาะสมกับกลุ่มผู้ตอบ เช่น ระดับการศึกษา เพศ และวัย เป็นต้น

3.3 ควรมีความคิดเดียวในแต่ละข้อความ และให้ได้ใจความสมบูรณ์ในตัวเอง เช่น “การเรียนในชั้นเรียนและการพูดคุยกับเพื่อนทำให้ข้าพเจ้ามีความสุข” ข้อความนี้ถามความรู้สึกของผู้ตอบสนองสองสิ่งพร้อมกันควรแยกคำถามเป็นสองข้อ

3.4 ควรหลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นความจริงหรือสามารถตีความได้ว่าเป็นความจริง เช่น “รัฐบาลต้องจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับประชาชน”

3.5 หลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นคำขวัญหรือสุภาษิตที่รู้จักกันทั่วไป เช่น “รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” เพราะผู้ตอบจะตอบทันทีตามความคุ้นเคยโดยไม่คิดให้ลึกซึ้ง

3.6 ควรหลีกเลี่ยงข้อความประโยคปฏิเสธโดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิเสธซ้อน

3.7 ควรใช้วลีหรือถ้อยคำที่แสดงถึงอารมณ์ เช่น ความรัก ความชอบ ความหวัง ความปรารถนา ความเกลียด ความกลัว เป็นต้น

3.8 ควรมีความหมายน่าสนใจ หรือมีลักษณะเกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันของผู้ตอบ เพื่อสร้างความสนใจในการตอบ

3.9 ควรระมัดระวัง ไม่ใช่ข้อความที่ถามตรงเกินไป โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ควรใช้ศิลปะในการเขียนข้อความทางอ้อม เพื่อป้องกันการตอบแบบเสแสร้งของผู้ตอบ

4. การกำหนดจำนวนมาตราและลักษณะของข้อคำถาม

4.1 ปกติแล้วจำนวนมาตราของมาตรวัตนิยมใช้ 5 ระดับ ตามแบบดั้งเดิมที่ลิเคิร์ทแนะนำไว้ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับต่อมาได้มีผลงานวิจัยหลายฉบับบ่งชี้ว่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของมาตรวัตมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเพิ่มจำนวนมาตราอย่างไรก็ตาม การเพิ่มจำนวนมาตราจะก่อให้เกิดความยากลำบากต่อการประเมินความรู้สึกของผู้ตอบไปบนช่วงของความรู้สึกว่าอยู่ในระดับใด นอกจากนี้ยังมีรายงานวิจัยบางฉบับเสนอให้เลิกใช้มาตราที่บอกความรู้สึกระดับกลาง (Neutral) เพราะไม่อาจจำแนกทิศทางความรู้สึกของผู้ตอบที่มีต่อสิ่งที่ต้องการวัดว่าอยู่ทางใดแน่และปัญหาแนวโน้มการตอบเข้าสู่ส่วนกลาง (Central Tendency) แต่ประเด็นดังกล่าวนี้ยังไม่เป็นที่ยุติเพราะยังมีรายงานวิจัยบางส่วน ชี้ว่าไม่มีความแตกต่างมากมายนัก ระหว่างการใช้และไม่ใช้มาตรดังกล่าว นอกจากนี้ความต่อเนื่องของมาตรวัตตามแนวของลิเคิร์ท จากบวกไปลบจะต้องผ่าน 0 หรือ Neutral ดังนั้นหากไม่มี Neutral ย่อมไม่ใช่วิธีตามแนวคิดของลิเคิร์ท

4.2 ลักษณะของข้อความในมาตรวัต อาจเป็น ทางบวก ทางลบ หรือแบบผสมก็ได้ โดยทั่วไปมาตรวัตที่ประกอบด้วยข้อความที่มีลักษณะทิศทางเดียว (Monotonous scale) กล่าวคือเป็นทางบวกหรือลบแบบใดแบบหนึ่ง จะมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบผสม แต่บางครั้งมาตรวัตที่เป็นแบบผสมจะมีประโยชน์ต่อการตรวจสอบความคงเส้นคงวาในการตอบของผู้ตอบและป้องกันความคุ้นเคยต่อกระบวนการตอบ เพราะผู้ตอบบางคนอาจตอบข้อความ โดยมิได้คำนึงถึงเนื้อหาสาระที่ข้อความมุ่งถาม แต่ตอบเพื่อเสนอภาพพจน์ที่ดีของตนเท่านั้น ในทางปฏิบัติจริงผู้สร้างมาตรวัตจะต้องคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาวะ เพศ อายุ หรือระดับการศึกษาของกลุ่มผู้ตอบและธรรมชาติของสิ่งที่ต้องการวัดประกอบการพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบ

5. การกำหนดน้ำหนักคะแนน การให้น้ำหนักตัวเลือกนั้นมีหลายวิธีจะใช้วิธีใดก็ได้ ในระยะหลัง ลิเคิร์ท ได้แนะนำให้ใช้วิธีการกำหนดตัวเลขโดยพลการ (Arbitrary weighting) method) วิธีนี้เป็นการกำหนดโดยให้ตัวเลขเรียงค่าตามลำดับความสำคัญของตัวเลือกจะใช้ 0, 1, 2, 3, 4 หรือ

1, 2, 3, 4, 5 หรือ -2, -1, 0, 1, 2 ก็ได้เพราะคะแนนเฉลี่ยจะเปลี่ยนแปลง แต่ความแปรปรวนคงที่ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543)

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้สร้างเครื่องมือวัดความลักษณะความเป็นไทย เป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต Likert (1967) ระดับดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นมากที่สุด
มาก	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นมาก
ปานกลาง	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นปานกลาง
น้อย	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อยที่สุด

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยให้ความหมายคุณลักษณะรักความเป็นไทย หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกถึงการเห็นคุณค่าของภาษาไทย โดยใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น วัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย เป็นแบบสอบถามแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 2 ด้าน คือ คุณลักษณะความเป็นไทยในด้านด้านการพูด และด้านการเขียน จำนวน 10 ข้อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขวัญวิรา อินทร์เอี่ยม (2553) ศึกษาการพัฒนาการรักความเป็นไทยของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการรักความเป็นไทยตาม ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโตสเบิร์ก อยู่ในระดับที่ 2 คือ ระดับกฎเกณฑ์สังคม (Conventional level) ทั้งก่อนและหลัง

2. ก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยคะแนนรักความเป็นไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการ จัดกิจกรรมแบบวิเคราะห์วีดิโอคลิปกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนรักความเป็นไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบวิเคราะห์วีดิโอคลิป สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การวัดก่อนการทดลอง (pleast) ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับการจัดกิจกรรมทั้งกลุ่มทดลองที่ได้รับการ จัดกิจกรรมแบบวิเคราะห์วีดิโอและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

นุชจรี คงโพธิ์น้อย (2555) ศึกษาการพัฒนาแบบวัดความภูมิใจในความเป็นไทย สำหรับ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบวัดความภูมิใจในความเป็นไทย สำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ได้มาจากการ คัดเลือกข้อคำถามจำนวน 110 ข้อ โดยข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 มีจำนวน 101 ข้อ และการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์ความสอดคล้องภายใน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์และมีความน้ำหนัก องค์ประกอบที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาคัดเลือกจากค่าอำนาจจำแนกและน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสองมีจำนวน 99 ข้อ ประกอบด้วย ความภูมิใจในภาษาไทยจำนวน 19 ข้อ ความภูมิใจในสินค้าไทยและภูมิปัญญาไทย จำนวน 20 ข้อ ความภูมิใจในกีฬามารยาทไทยจำนวน 23 ข้อ ความภูมิใจในขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรมไทยจำนวน 19 ข้อ และความภูมิใจในวิถีชีวิตไทยจำนวน 18 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 2.044 ถึง 7.032 และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.115 ถึง 0.640

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความภูมิใจในความเป็นไทยในแต่ละด้านมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง 0.790 ถึง 0.855 ตามลำดับส่วนค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.945

บุญศรี อ่อนแพง (2556) ศึกษาการพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบข้อคำถามในแต่ละคุณลักษณะในรายสถาการณ์ ตรงตามคุณลักษณะที่ต้องการวัด ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.80 ถึง 1.00 ความเที่ยงตรงตามสภาพของแบบวัดโดยใช้วิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนจากแบบวัดแต่ละคุณลักษณะกับค่าเฉลี่ยที่ครูประเมินจากแบบประเมินซึ่งพบว่าสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างหาโดยใช้วิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมในแต่ละคุณลักษณะมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ อำนาจจำแนกของแบบวัดที่ได้จากการทดสอบที่พบว่ามีอำนาจจำแนกทุกข้อความเชื่อมั่นของแบบวัดคำนวณหาค่าโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ทั้ง 8 คุณลักษณะมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.55 ถึง 0.79 เกณฑ์ปกติของแบบวัดทั้ง 8 คุณลักษณะ

ณรงค์ชัย ธนกิจภาคิน (2561) ศึกษาการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้นำนักเรียนระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของสถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า

1) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้นำนักเรียนระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของสถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า คุณลักษณะของผู้นำนักเรียนระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ควรประกอบด้วยการรู้จักตนเองของผู้นำนักเรียน (Self-Awareness) การทำงานเป็นทีมของผู้นำนักเรียน (Teamwork) ทักษะคิดในการเป็นผู้นำนักเรียน (Attitude) ความสัมพันธ์ของผู้นำนักเรียนกับเพื่อนสภ (Relationship) ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้นำ

นักเรียน (Stake Holder) คุณลักษณะของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (Attribute) กระบวนการในการพัฒนา ผู้นำนักเรียน (Procedure) กิจกรรมการพัฒนาผู้นำนักเรียน (Activities)

2) รูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้ผู้นำนักเรียนระดับประถมศึกษา ในศตวรรษที่ 21 ของเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลพบว่ารูปแบบ SAPA – STAR เป็นรูปแบบ การพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้ผู้นำนักเรียนระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21

3) คู่มือการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้นำของผู้ผู้นำนักเรียนระดับประถมศึกษา ในศตวรรษที่ 21 ของเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลพบว่าประสิทธิผลของการใช้คู่มือการพัฒนา คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้ผู้นำนักเรียนระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21 สูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ที่ระดับ 0.89 ความพึงพอใจของครูผู้ดูแลโครงการประชาธิปไตยในโรงเรียนอยู่ในระดับ มาก คู่มือสามารถนำไปใช้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของสถานักเรียนในโรงเรียนได้จริงรูปภาพ ประกอบน่าสนใจสีสันน่าสนใจเนื้อหามีความครอบคลุมเหมาะสมกับเวลาและบริบทขนาดรูปเล่ม มีความเหมาะสมภาษาอ่านง่ายน่าสนใจไม่สับสนรูปเล่มคู่มือน่าเปิดอ่านความเหมาะสมของขนาด ตัวอักษรเนื้อหาแผนพัฒนามีความเหมาะสมมีสาระและรูปเล่มคู่มือมีความน่าสนใจ

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ผู้วิจัยได้ ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ประกอบไปด้วย ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เป็นฐาน ดังนี้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ดิษยุทธิ์ บัวจุม อังศิรินทร์ อินทรกำแหงและพรรณิ บุญประกอบ (2557) กล่าวว่า รูปแบบการ จัดการเรียนรู้ที่ใช้ชุมชนเป็นฐาน ประกอบไปด้วย 7 ขั้นตอนได้แก่

1. ศึกษาศักยภาพของผู้เรียน
2. กระตุ้นบุคคลในชุมชนและบุคลากรในโรงเรียนตระหนักและมีอำนาจในการจัดการศึกษา ร่วมกัน
3. ศึกษาความต้องการพัฒนาด้านอาชีพในท้องถิ่นของนักเรียน
4. พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น
5. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง
6. จัดโครงการเสริมการเรียนรู้
7. ประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง

ศรียรรณ ฉัตรสุริยวงศ์ (2557) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ (PSAR) มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เตรียมความพร้อม (Preparing: P) เป็นการเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้และข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับชุมชนโดยการวางแผนร่วมกับตัวแทนชุมชน กำหนดแผนผังการดำเนินการ ปฏิทิน การปฏิบัติงานในการลงพื้นที่ กำหนดวัตถุประสงค์ แผนการดำเนินการ พัฒนาเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเช่น แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม ให้มีความถูกต้องเหมาะสมชัดเจน รวมทั้งการจัดเตรียมสื่อหรือเทคโนโลยีเพื่อใช้ในการศึกษา สํารวจ และการเก็บรวบรวมข้อมูลในชุมชน รวมทั้งการสร้างความตระหนักและชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนรู้ร่วมกับชุมชน

ขั้นที่ 2 กลยุทธ์การเรียนรู้ (Strategies: S) เลือกใช้เทคนิควิธีการเรียนรู้ที่หลากหลายให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ มีการบูรณาการสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกันและเลือกใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายและความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ ใช้เทคนิคการเรียนรู้ต่าง ๆ ประกอบด้วย การใช้ปัญหาเป็นฐาน การเรียนรู้แบบร่วมมือ การสืบเสาะหาความรู้ การทำโครงการ การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ กระบวนการเทคโนโลยี ด้วยการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ มีการถ่ายทอดความรู้จากภูมิปัญญาชาวบ้าน การแก้ปัญหาและความต้องการจากสถานการณ์จริงที่พบในชุมชน

ขั้นที่ 3 สู่ผลสะท้อนคิด (Reflection: R) เป็นกระบวนการช่วยให้เกิดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิดผ่านประสบการณ์ที่มีผลต่ออารมณ์และความรู้สึก ช่วยให้เกิดการเรียนรู้และการค้นพบตนเองเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ที่นำไปสู่การคิดอย่างมีวิจารณญาณ อาจทำโดยวิธีการเขียนบันทึกการสะท้อนคิด การสอบถาม การสัมภาษณ์ ประเมินผลการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ในการดำเนินการในแต่ละขั้นตอนหรือปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่พบขณะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามความเหมาะสม เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสมบูรณ์มากที่สุด โดยผู้ที่สะท้อนความคิดเห็นเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย

ขั้นที่ 4 ประเมินประสิทธิผล (Assessing: A) การประเมินผลการจัดกิจกรรมของกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน โดยประเมินก่อนเรียน ระหว่างเรียน หลังเรียนประเมินจากความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ซึ่งประเมินจากการปฏิบัติงาน การสังเกต สอบถาม สัมภาษณ์ ภาระงาน ชิ้นงาน และแบบทดสอบ โดยทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการประเมิน ประกอบด้วย ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน ในการประเมินนั้นคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย

ประยูร บุญใช้ และภูมิพงศ์ จอมหงส์พิพัฒน์ (2558) กล่าวว่า รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐาน ซึ่งกระบวนการของรูปแบบประกอบด้วย 7 ขั้นตอนดังนี้ 1. ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร 2. วิเคราะห์แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น 3. กำหนด

รูปแบบ วิธีการ บูรณาการ 4. ออกแบบหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น
เป็นฐาน 5. ออกแบบการจัดการเรียนรู้ 6. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ 7. ประเมินผลการเรียนรู้

จกกลณี ภัทรกังวาน (2561) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน
สามารถแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

1. **ขั้นเตรียม** คือ การศึกษาความรู้เกี่ยวกับชุมชนที่จะลงไปศึกษา สร้างแบบสอบถาม
แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต เพื่อศึกษาชุมชน วางแผนในการศึกษาสภาพชุมชน

2. **ขั้นปฏิบัติการ** ลงพื้นที่ศึกษาสภาพชุมชน โดยปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ เขียนแผนที่การเดินทาง
ดิน เพื่อให้เห็นภาพรวมของชุมชนที่ลงพื้นที่ ศึกษารวบรวมข้อมูลจากการลงสำรวจสภาพชุมชน

3. **ขั้นสะท้อนคิด** ร่วมกันอภิปรายปัญหาของแต่ละกลุ่ม ร่วมกันวางแผนในการเขียนโครงร่าง
โครงการการจัดการสิ่งแวดล้อม

4. **ขั้นนำผลสู่ชุมชน** แต่ละกลุ่มนำเสนอโครงการการจัดการสิ่งแวดล้อมร่วมกันแสดงความ
คิดเห็น เพื่อเติมเต็มเกี่ยวกับโครงการ นำโครงการของแต่ละกลุ่มไปเผยแพร่สู่ชุมชน

Bedri (2017) กล่าวว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน ประกอบไปด้วย
4 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นเตรียมการและวางแผน 2. ขั้นดำเนินการ 3. ขั้นประเมินผล 4. ขั้นสรุปผล

ตารางที่ 3 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ดิษยุทธ์ บัวจุม และคณะ (2557)	ศวีรวรรณ ฉัตรสุริยวงศ์ (2557)	ประยูร บุญใช้ และ ภูมิพงศ์ จอมหงส์ พิพัฒน์ (2558)	จงกลณี ภัทรกัจจวน 2561	Bedri et al. (2017)	ผู้วิจัยสังเคราะห์ ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้
1. ศึกษาศักยภาพของผู้เรียน 2. กระตุ้นบุคคลในชุมชนและบุคลากรในโรงเรียนตระหนักและมีอำนาจในการจัดการศึกษา 3. ศึกษาความต้องการพัฒนา ด้านอาชีพในท้องถิ่นของนักเรียน 4. พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น	1. เตรียมความพร้อม	1. ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร 2. วิเคราะห์แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น 3. กำหนดรูปแบบ วิธีการบูรณาการ 4. ออกแบบหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐาน 5. ออกแบบการจัดการเรียนรู้	1. ชั้นเตรียม	1. ชั้นการเตรียมการและวางแผน	ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ
5. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง 6. จัดโครงการเสริมการเรียนรู้	2. กลยุทธ์การเรียนรู้	6. ดำเนินการจัดการเรียนรู้	2. ชั้นปฏิบัติการ	2. ชั้นดำเนินการ	ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้
-	3. สู่ผลสะท้อนคิด	-	3. ชั้นสะท้อนคิด	-	ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด
7. ประเมินผล การเรียนรู้ตามสภาพจริง	4. ประเมินประสิทธิผล	7. ประเมินผล การเรียนรู้	-	3. ชั้นประเมินผล 4. ชั้นสรุปผล	ขั้นที่ 4 ประเมินผล
-	-	-	4. ชั้นนำผลสู่ชุมชน	-	-

จากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ ชุมชน แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานข้างต้น ผู้วิจัย จึงสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้เป็นฐาน และสามารถสรุปขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด

ขั้นที่ 4 ประเมินผล

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ คือ ครูชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนได้ทราบ ว่านำข้อมูล แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี มาสร้างชิ้นงานผ่านการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย่งอย่างมีเหตุผลเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังจากนั้นครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการตั้งคำถามทบทวนความรู้เดิม และสอนเนื้อหา โดยใช้ใบความรู้ เรื่อง การเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย่งอย่างมีเหตุผลประกอบ ศึกษาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นทั้ง 3 แหล่งเรียนรู้ ได้แก่ อนุสรณ์ตอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท และการเลี้ยงโคขุน หลังจากนั้นให้นักเรียน ทำใบงานท้ายหน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ครูจัดเตรียมไว้ให้

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมาจับใบความรู้ เรื่อง อนุสรณ์ตอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท และการเลี้ยงโคขุน เพื่อนำไปศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฎีที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เมื่อเสร็จแล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน หลังจากนั้นครูผู้สอนเชื่อมโยงเนื้อหาจากที่ได้เรียนในช่วงที่แล้วเข้ากับการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย่งอย่างมีเหตุผลเพื่อนำไปสู่การสร้างชิ้นงาน จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานของตนเอง และลงมือสร้างชิ้นงานจากที่ได้ออกแบบไว้

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด นักเรียนนำเสนอชิ้นงานที่ตนเองได้สร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียน ร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด หลังจากนั้นนักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์

ขั้นที่ 4 ประเมินผล นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอน อภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วนิดา กุศลภัทร์แสงทอง (2554) ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการพบว่าแบบฝึกช่วยเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้นชัดเจนขึ้นเป็นการเน้นย้ำซ้ำทวนเนื้อหาสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดความคล่องเกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แบบฝึกมีส่วนช่วยลดความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยให้ครูเข้าใจผู้เรียนว่าควรจะทำเพิ่มเติมอะไร ปรับปรุงสิ่งใด ผลการศึกษารูปแบบและแนวทางการสร้างแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบว่า แบบฝึกที่สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ต้องเป็นแบบฝึกที่มีรูปภาพและมีเนื้อหาที่น่าสนใจเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน จำนวนข้อของแบบฝึกไม่มากเกินไปใน 1 ชุด เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้สึกทำงานไม่มากเกินไปมีความสุขในการเรียนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก

2. ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นประกอบด้วย 1. ชื่อแบบฝึก 2. คำนำ 3. ตัวชี้วัด 4. คำชี้แจง 5. แบบทดสอบก่อนเรียน 6. แบบฝึก 7. แบบทดสอบหลังเรียน ประสิทธิภาพของแบบฝึกเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นรายบุคคล (Individual Tryout) มีค่าเท่ากับ 4.44/68.89 ประสิทธิภาพของแบบฝึกเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นกลุ่มเล็ก (Small Group Tryout) มีค่าเท่ากับ 75.93/76.30 ประสิทธิภาพภาคสนาม (Field Tryout) พบว่ามีค่าเท่ากับ 84.66/86.67 บปรากฏว่าแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

3. ผลการทดลองใช้แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าดำเนินการโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โดยใช้ควบคู่กับหน่วยการจัดการเรียนรู้พร้อมสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับดีและมีความสุขสนุกสนานกับการเรียน

4. ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์การเขียนเรื่องหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผลการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนักเรียนคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้

ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมากที่สุดโดยเห็นว่าแบบฝึกช่วยให้
 นักเรียนมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นกว่าเดิม กิจกรรมของแบบฝึกไม่ยุ่งยากซับซ้อน
 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ พบว่า นักเรียนอยากทำอีกโดยให้เปลี่ยนเป็นสถานที่สำคัญอื่น ๆ และเพิ่มเวลาให้
 มากขึ้นจากการประเมินผลการเรียนรู้ โดยการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการรู้ของนักเรียนพบว่า
 นักเรียนมีความสนใจในการปฏิบัติกิจกรรม มีความกระตือรือร้น เพลิดเพลินกับการเรียนรู้สามารถ
 เขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ได้มากขึ้น มีมารยาทในการเขียน กล้าซักถามและแสดง
 ความคิดเห็นอย่างสุภาพ อีกทั้งคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนอยู่ในระดับดี นักเรียนใช้
 ภาษาไทยเลขไทยในการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมแต่มีไม่ใช้หรือใช้ผิด 3 ครั้ง

ณิชาพร ปรีชาวิภาส (2555) ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความ โดยใช้ข้อมูล
 ท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครูผู้สอนในกลุ่มสาระ
 ภาษาไทย และปราชญ์ผู้รู้ในท้องถิ่น ต้องการให้แบบฝึกมีหลายรูปแบบ เนื้อหาน่าสนใจ เข้าใจง่าย
 เป็นเรื่องราวใกล้ตัวเด็กหรือข้อมูลท้องถิ่นที่น่าสนใจ เช่น ประวัติความเป็นมาของชุมชนสถานที่สำคัญ
 ของชุมชน ประวัติบุคคลสำคัญของชุมชน ศิลปะในท้องถิ่น อาชีพหรือสินค้าพื้นเมือง เป็นต้น

2. ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านจับใจความ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า แบบฝึกการอ่านจับใจความที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย
 1) ชื่อแบบฝึก 2) คำนำ 3) ตัวชี้วัด 4) คำชี้แจง 5) แบบทดสอบก่อนเรียน 6) บทอ่าน ข้อมูลท้องถิ่น
 7) แบบฝึกและ 8) แบบทดสอบหลังเรียนแบบฝึกการอ่านจับใจความประกอบด้วยเนื้อหา 7 ชุดคือ
 1) ตำนานสองพี่น้อง 2) ชาวครูแจ่งคล้ายสีทองเสียชีวิตแล้ว 3) ชาวเด็กกนาฏศิลป์สุพรรณบุรีชนะเลิศ
 เวทีเพลงพื้นบ้าน 4) บทความปลาหม่า 5) บทความ เพลงอีแซว 6) สารคดีเชิงท่องเที่ยววัดไฟโรงวัว
 และ 7) สารคดีชีวประวัติพุ่มพวงดวงจันทร์ และแบบฝึกการอ่านจับใจความโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นทั้ง
 7 ชุด การหาประสิทธิภาพได้ค่าประสิทธิภาพ 81.8 / 32.70 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อ 1
 ที่กำหนดไว้

3. ผลการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความ ที่ใช้แบบฝึกการอ่านจับใจความโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าผลการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่า
 ก่อนจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

4. ผลการประเมินและปรับปรุงแบบฝึกการอ่านจับใจความ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 22 คน พบว่าผลการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความหลังเรียน
 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนหลังเรียนด้วย

แบบฝึกการอ่านจับใจความ พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยแบบฝึกการอ่านจับใจความโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ดิษยุทธิ์ บัวจุม อังศิรินทร์ อินทรกำแหงและพรธณี บุญประกอบ (2557) ได้ศึกษา การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน เพื่อสร้างความสนใจและทักษะในอาชีพท้องถิ่นของนักเรียนโรงเรียนบ้านพะเนางวิทยา มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน 2) ศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงความสนใจและทักษะในอาชีพท้องถิ่นจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน 3) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของบ้านพะเนางและโรงเรียนบ้านพะเนางวิทยาโดยมีผู้ร่วมวิจัย 21 คน ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาปราชญ์ชาวบ้านและกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการพัฒนา 23 คนรวม 44 คน การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรก เป็นระยะเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้ร่วมวิจัยและระยะที่สอง เป็นระยะวางแผนนำไปปฏิบัติและปรับปรุง เพื่อให้ นักเรียนมีความสนใจและทักษะในอาชีพท้องถิ่นการเก็บรวบรวมข้อมูลมีทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ แบบสอบถามความสนใจในอาชีพ แบบทดสอบความรู้ในอาชีพ แบบสอบถามเจตคติต่ออาชีพทอผ้าลายลูกแก้วและอาชีพทำอุปกรณ์ทอผ้า และแบบสังเกตความชำนาญในการปฏิบัติงานทอผ้าและทำอุปกรณ์ทอผ้าส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและการสังเกตแบบมีส่วนร่วมพบผลการวิจัยดังนี้ 1) ผลจากการพัฒนาได้หลักสูตรท้องถิ่นรายวิชาทอผ้าลายลูกแก้วและทำอุปกรณ์ทอผ้าจำนวน 60 ชั่วโมง โดยเรียนรู้จากปราชญ์ชาวบ้านควบคู่การฝึกปฏิบัติจริงซึ่งกระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นมี 5 ขั้นตอน ได้แก่ (1) วิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของนักเรียน (2) ร่วมตัดสินใจเลือกอาชีพในชุมชน (3) สร้างหลักสูตรท้องถิ่น (4) วิพากษ์หลักสูตรท้องถิ่นและ (5) ทดลองใช้และปรับปรุงหลักสูตร

2) ผลการเปลี่ยนแปลงความสนใจและทักษะในอาชีพท้องถิ่นพบว่า (1) นักเรียนที่เรียนทอผ้าลายลูกแก้วมีความสนใจในอาชีพอยู่ในระดับสนใจมาก และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนนักเรียนที่เรียนทำอุปกรณ์ทอผ้ามีความสนใจในอาชีพตามเกณฑ์ที่กำหนด (2) นักเรียนที่เรียนทอผ้าลายลูกแก้วและนักเรียนที่เรียนทำอุปกรณ์ทอผ้ามีทักษะในอาชีพท้องถิ่นอยู่ในระดับดีและ 3) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ชุมชนเป็นฐานประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ศึกษาศักยภาพของชุมชน (2) กระตุ้นบุคคลในชุมชนและบุคลากรในโรงเรียนตระหนักและมีพลังอำนาจในการจัดการศึกษาร่วมกัน (3) ศึกษาความต้องการพัฒนาด้านอาชีพในท้องถิ่นของนักเรียน (4) พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น (5) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง (6) จัดโครงการเสริมการเรียนรู้และ (7) ประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง

ศรียรรณ ฉัตรสุริยวงศ์ (2557) ศึกษาการวิจัยเรื่องกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาผลการวิจัยพบว่า

1. กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีชื่อว่า

“CLIE” มีองค์ประกอบหลักที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้ 4 ด้านที่ต้องคำนึงถึงประกอบด้วย

1. ชุมชน (Community) 2. การจัดการเรียนรู้ (Learning) 3. เทคโนโลยี (Technology) และ 4. การประเมินผล (Evaluation) กระบวนการจัดการเรียนรู้มี 5 องค์ประกอบได้แก่ 1) หลักการเป็นการเรียนรู้บนฐานของชุมชนโดยคำนึงถึงองค์ประกอบ 4 ด้านของ “CLIE” โดยจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน PSRA ซึ่งผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติจริงและแก้ปัญหาที่พบในชุมชนด้วยการเรียนรู้ที่หลากหลายและได้ชิ้นงานที่สร้างสรรค์ 2) วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ PSRA ประกอบด้วย (1) ขั้นเตรียมความพร้อม (Preparing: P) (2) ขั้นกลยุทธ์การเรียนรู้ (Strategies: S) (3) ขั้นสู่ผลสะท้อนคิด (Reflection: R) และ (4) ขั้นประเมินประสิทธิผล (Assessing: A) 4) การวัดและประเมินผลประเมินภาพรวมของกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานจากการสะท้อนคิดของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายและ 5) เจื่อนไขในการนำกระบวนการไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จ ได้แก่ (1) ชุมชนให้การส่งเสริมสนับสนุนและมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน (2) ผู้เรียนลงพื้นที่ในชุมชนเพื่อเก็บข้อมูลด้วยตนเองฝึกการคิดและการแก้ปัญหาจากสถานการณ์จริงที่พบในชุมชน และ (3) การยืดหยุ่นเวลาในการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับกิจกรรมนอกห้องเรียนพบว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82. 20/83. 50

2. ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานพบว่า 2.1) หลังเรียนตามกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานนักเรียนมีความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือการค้นคว้าการแสวงหาคำตอบค้นหาความจริงด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือความสามารถในการสรุปผลจากข้อมูลและหลักฐานต่าง ๆ ที่ปรากฏ 2.2) หลังเรียนตามกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานนักเรียนมีความสามารถด้านการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 ด้านที่มีคะแนนสูงที่สุดคือการค้นพบแนวคิดและด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือทักษะการสร้างสรรค์ความรู้

3. ผลการขยายผลกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานพบว่าหลังเรียนตามกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน นักเรียนมีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานอยู่ในระดับมาก

ธิดา บุษามสาย (2558) ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านจับใจความ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรี พบว่าทักษะทางการเรียนก่อนเรียน และทักษะทางการเรียนหลังเรียนต่างกัน โดยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรีพบว่าความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความ ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด จันท์เพ็ญ วิเศษสิงห์ (2259) ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า นักเรียนและผู้เกี่ยวข้องเห็นความสำคัญและต้องการให้จัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น เกี่ยวกับสถานที่สำคัญที่อยู่ใกล้เคียงบริเวณโรงเรียน ประวัติความเป็นมาของวัด พิธีกรรมโบราณของวัดไผ่ล้อม วิถีชีวิตของผู้คนที่สร้างอาชีพในตลาดปฐมมงคล

2) ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะประกอบด้วย 1) ชื่อเรื่อง 2) คำนำ 3) คำชี้แจง 4) มาตรฐานตัวชี้วัด 5) แบบทดสอบก่อนเรียน 6) แบบฝึกทักษะ จำนวน 3 เรื่อง เล่าขานตำนานวัดไผ่ล้อม นำมโนพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ แวะสักนิตตลาดปฐมมงคล 7) แบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ 82.74/82.63

3) ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความสนใจในการเรียน สามารถเขียนสะกดคำ แต่งประโยค และเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์จากข้อมูลท้องถิ่น

4) ผลการประเมินและปรับปรุงแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น พบว่า 1) นักเรียนมีทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จากหนังสือเล่มเล็ก อยู่ในระดับ

มากที่สุด 2) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก

ดวงใจ เปลียนศรี (2561) ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ เพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

1. ผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ เพื่อส่งเสริมการจัดการความรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าผู้ที่เกี่ยวข้องต้องการให้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ เพื่อส่งเสริมการจัดการความรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความคาดหวังให้นักเรียนได้มีความรู้ในเรื่องแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ ซึ่งเป็นหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบที่มีบุคคลทั้งภายในและภายนอกให้ความสนใจในการมาศึกษาดูงานเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ นักเรียนจะได้มีส่วนร่วมในการจัดการความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ให้มีความกระจำงและชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทั้งยังเป็นการรวบรวมข้อมูลและจัดการความรู้ให้เป็นระบบ ในการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในโอกาสต่อไป ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบและพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ เพื่อส่งเสริมการจัดการความรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 แผน 1) เรียนรู้วิถีอยู่อย่างพอเพียงหมู่บ้านเหล่ามะละกอ 2) ตามรอยพ่อหลวงสู่ฐานการเรียนรู้ 3) แลกเปลี่ยนเรียนรู้วิถีชีวิตหมู่บ้านเหล่ามะละกอ 4) ถอดบทเรียนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ 5) สร้างสรรค์ผลงานและ 6) เผยแพร่ผลงานสู่ชุมชน

2. ผลการศึกษาผลเรียนรู้เรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น พบว่า ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลการศึกษาความสามารถการจัดการความรู้เรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นพบว่านักเรียนมีความสามารถการจัดการความรู้อยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41

4. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอเพื่อส่งเสริมการจัดการความรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นในอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.23

แนวคิดเกี่ยวกับหน่วยการเรียนรู้

ครูที่สามารถพัฒนาการสอนได้ดีนั้น จะต้องสามารถเขียนหน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ดีได้ด้วย เพราะหน่วยการจัดการเรียนรู้เปรียบเสมือนแนวทางหรือคู่มือของครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูเตรียมการไว้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน ฉะนั้นหากครูผู้สอนขาดหน่วยการจัดการเรียนรู้แล้ว อาจจะทำให้การสอนไม่ประสบผลสำเร็จได้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง มีสาระสำคัญดังนี้

1. ความหมายหน่วยการจัดการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2544) กล่าวว่า หน่วยการเรียนรู้ประกอบด้วย ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สารการเรียนรู้ และจำนวนเวลาสำหรับการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเมื่อเรียนจบทุกหน่วยแล้วผู้เรียนสามารถบรรลุผลเรียนรู้ที่คาดหวัง รายปี รายภาค ทุกรายวิชา

เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว (2547) ให้ความหมายของหน่วยการเรียนรู้ว่า หมายถึง จำนวนเนื้อหาของบทเรียนที่ผู้เรียนสามารถเรียนแล้วจบในตัว ซึ่งอาจจะมากกว่า 1 บทเรียน และมีแบบฝึกหัดแบบทดสอบประกอบการเรียน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2548) กล่าวว่าหน่วยการเรียนรู้ หมายถึง สารการเรียนรู้ที่จัดเป็นชุดหรือเป็นหมู่ หรือเป็นกลุ่ม ในลักษณะสัมพันธ์เชื่อมโยง หรือบูรณาการเพื่อสะดวกในการจัดการเรียนรู้

ดวงเดือน อ่อนนุ่ม (2548) ให้ความหมายว่า หน่วยการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้ที่ครบวงจรในเรื่องหนึ่ง ๆ เกิดจากการจำแนกเนื้อหาความรู้แต่ละสาระหรือรายวิชาออกแล้ว กำหนดเป็น “เรื่อง” หรือ “หัวเรื่อง”

ธำรง บัวศรี (2531) กล่าวว่าหน่วยการเรียนรู้ว่า คือ การประกอบกันของเนื้อหาวิชาที่ถูกคัดเลือกมาภายใต้หัวข้อและจุดประสงค์เดียวกัน มีการใช้กิจกรรม และประสบการณ์หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ โดยเนื้อหาและวิธีการจะต้องมีความหมายต่อผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

นพเก้า ฦ พัทลุง (2548) หน่วยการเรียนรู้ (Learning Unit) หมายถึง แผนในการจัดการเรียนรู้ โดยยึดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมาย โดยใช้ระยะเวลาในการสอบนาน เช่น หนึ่งสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือน

สรุปได้ว่าหน่วยการเรียนรู้ คือ หมายถึง แหล่งที่รวบรวมเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ในเรื่องที่สอดคล้องและมีความสัมพันธ์ภายในจุดประสงค์เดียวกัน มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ลักษณะของหน่วยการจัดการเรียนรู้

จำนง พลายแย้มแข (2529) ได้กล่าวถึงลักษณะของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 6 ประการดังนี้

1. เป็นลักษณะที่ผ่านการบูรณาการแล้ว
 2. มีพื้นฐานจากความต้องการของผู้เรียนและสังคม
 3. คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน โดยยึดจิตวิทยาการเรียนรู้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 4. เน้นประสบการณ์ชีวิตเกี่ยวกับกระบวนการคิด การกระทำ และการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ
 5. มีการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของผู้เรียน โดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

6. มีการยืดหยุ่นเกี่ยวกับการใช้ช่วงเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น

นาตยา ปิลันธนานนท์ (2545) ได้กล่าวถึงลักษณะของหน่วยการเรียนรู้ว่าในกระบวนการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา เริ่มต้นจากการพัฒนาหลักสูตร รายวิชาต่าง ๆ จัดทำรายละเอียดหรือคำอธิบายรายวิชา หลังจากนั้นผู้สอนจะทำการวิเคราะห์รายละเอียดของรายวิชา ค้นหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องเรียน รวมถึงพิจารณาผลการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุ จากนั้นจึงกำหนดหน่วยการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้สอน จึงได้กล่าวว่าหน่วยการเรียนรู้ที่ดีมีคุณภาพควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสร้างหน่วยการเรียนรู้ ควรให้ท้าทาย น่าสนใจสอดคล้องกับประสบการณ์ในของผู้เรียน เพื่อให้ความรู้สึกว่าหน่วยการเรียนรู้นั้นมีชีวิต สามารถเข้าไปสัมผัสจับต้องกับสิ่งที่จะเรียนนั้นได้ สามารถนำความรู้จากหน่วยการเรียนรู้ไปใช้ได้ทันที มีกิจกรรมให้ผู้เรียนสนุกสนานหลายรูปแบบ

2. หน่วยการเรียนรู้ควรเอื้อให้เกิดการวางแผนที่เป็นบูรณาการในกลุ่มสาระหนึ่ง ๆ หรือข้ามกลุ่มสาระหน่วยการเรียนรู้อาจประกอบด้วยหัวข้อย่อยต่าง ๆ หลายหัวข้อ เช่น จากหน่วยการเรียนรู้แยกย่อยไปเป็นหัวข้อ จากหัวข้อหนึ่งแยกย่อยไปเป็นบทเรียน เป็นต้น ดังนั้นเป้าหมายการเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ จึงควรสะท้อน ผลผลิตจากการเรียนที่ให้องค์ความรู้กว้างขวางและหลากหลาย มีลักษณะเป็น Big Idea เป็น Thematic Unit และเป็น Globally Unit เพื่อเอื้อให้เกิดการจัดกิจกรรมการเรียนให้เป็นภาพใหญ่

3. การสร้างหน่วยการเรียนรู้ในรายวิชาหนึ่ง ควรมีการวางแผนเป็นอย่างดี ทั้งการวางแผนตลอดรายวิชา และการวางแผนภายในหน่วยการเรียนรู้หนึ่ง ผู้สอนควรพิจารณาว่าจุดมุ่งหมายของรายวิชานี้คืออะไร หน่วยการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นสามารถนำผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายหรือไม่ ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้อะไรบ้าง ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาอะไร อย่างไรและในช่วงเวลาใด ผู้เรียน

มีความต้องการและสนใจอะไร ควรมีทักษะความสามารถในเรื่องอะไรบ้าง และในขณะวางแผนนั้น ก็ให้พิจารณาด้วยว่า ต้องสร้างหน่วยการเรียนรู้ที่หน่วย มีอะไรบ้างที่จะตอบสนองตามจุดประสงค์ ที่วางไว้สาระความรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ควรลึกซึ้งแค่ไหน ต้องใช้เวลาเรียนเท่าใดจึงจะบรรลุ วัตถุประสงค์รวมทั้งแหล่งเรียนรู้กิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องนำมาใช้ตลอดจนการใช้สื่อและการประเมินผล อย่างหลากหลาย

สุมน อมรวิวัฒน์และทศนา แชมมณี (2526) ได้กล่าวถึงลักษณะของหน่วยการเรียนรู้ว่า มีลักษณะคล้ายกับแผนการจัดการเรียนรู้โดยทั่วไปที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผ่านแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีการประมวลเนื้อหาประสบการณ์ แนวคิด วิธีการ กิจกรรมและสื่อการเรียนเข้าไว้อย่างกลมกลืนกัน

อึ้ง บัศรี (2531) ได้กล่าวถึงลักษณะของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 10 ประการดังนี้

1. ต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
2. ต้องมีจุดประสงค์ที่มุ่งสู่จุดเดียวกัน ไม่แตกแยกอันก่อให้เกิดความเป็นกลุ่มก้อน
3. ต้องให้ผู้เรียนและผู้สอน ทราบได้อย่างชัดเจนว่า จะเริ่มต้นเมื่อใดและจะจบลง เมื่อใด
4. กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้ต้องมีประโยชน์ในด้านการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมองเห็นว่า สิ่งที่ทำนั้นจะนำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางที่กำหนดไว้
5. สามารถใช้ในการเรียนการสอนได้ตามสภาพที่เป็นอยู่
6. เป็นหน่วยที่มีกิจกรรมหลากหลายเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน
7. กำหนดจุดประสงค์ไว้ชัดเจนทำให้ง่ายแก่การประเมิน
8. เป็นหน่วยที่ส่งเสริมความร่วมมือ ในการวางแผนระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
9. เป็นหน่วยที่ส่งเสริมให้มีการกระทำต่อเนื่องกันไปในทางที่เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น
10. เป็นหน่วยที่สมบูรณ์ทั้งในด้านจุดประสงค์ เนื้อหาวิชาและกิจกรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

เสริมศรี ไชยศร (2528) ได้กล่าวถึงลักษณะของหน่วยการเรียนรู้ว่า หน่วยการเรียนรู้เป็น ลักษณะของการวางแผนจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์การเรียนการสอนได้ทันที มีการเรียงลำดับขั้นตอนของเนื้อหาการจัดกิจกรรมและวัสดุเอกสารการสอนตามลำดับชั้น อย่างละเอียดตามลำดับของจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนเรื่องนั้น ๆ การจัดหน่วยการเรียนรู้จึงอาจ จัดเป็นหน่วยวิชาหรือหน่วยสาขาเป็นหน่วยเนื้อหาวิชาหรือเป็น หน่วยที่เน้นประสบการณ์ของเด็ก ก็ได้ การวางแผนการเรียนการสอนเป็นหน่วยจึงอาจแบ่งได้ 3 ลักษณะดังนี้

1. การแบ่งเนื้อหาเป็นตอนเรียกว่า หน่วย

2. การวางแผนเนื้อหาแต่ละตอนอย่างเป็นระบบ มีองค์ประกอบของหลักสูตรทั้งหมดตั้งแต่วัตถุประสงค์ จนถึงการประเมินผลที่ยังไม่มีการสร้างอุปกรณ์อื่น ๆ จะเป็นเอกสารการสอนหรือคู่มือการสอนของวิชาหนึ่ง จะวางแผนเป็นหน่วยแหล่งวิทยาการหรือหน่วยการเรียนการสอนก็ได้

3. หน่วยการเรียนรู้ที่รวบรวมและสร้างอุปกรณ์ไว้สำหรับแต่ละหน่วยเป็นชุด ๆ ไปอาจแบ่งเป็นชุดแหล่งวิทยาการหรือชุดการเรียนการสอนต่าง ๆ มีลักษณะเป็น “ชุด” si หรือ “กล่อง” (Kits, Packages หรือ Packets) หรือเป็นบทเรียนสำเร็จรูปก็จะมีลักษณะเป็นเล่มได้ ซึ่งอาจมองว่าเป็นแผนเท่านั้น แต่บทเรียนสำเร็จรูปมีองค์ประกอบของหลักสูตรและการสอนอยู่ครบจึงจัดได้ว่าเป็นหน่วยการเรียนรู้สำหรับที่จะสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แก่เด็กในรายบุคคลหรือรายกลุ่ม

จากการกล่าวถึงลักษณะของ หน่วยการเรียนรู้ ของนักการศึกษาหลายท่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า หน่วยการเรียนรู้มีลักษณะเป็นการจัดแผนประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีการนำเนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลาย ๆ เรื่องมาผสมกัน และจัดวางเป็นลำดับตามความสำคัญของจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหา ผ่านการจัดกิจกรรมที่หลากหลายโดยแบ่งออกเป็นชุด ๆ เรียกว่าหน่วยย่อย ซึ่งแต่ละหน่วยย่อยจะมีความสัมพันธ์กัน และเมื่อผู้เรียนเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้จนครบทุกหน่วยย่อยก็จะบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้

3. องค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้

ฉันท ชาติทอง (2552) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 5 ประการดังนี้

1. กำหนดแนวคิดที่แสดงถึงความเชื่อของผู้สอน ซึ่งจะสะท้อนเป้าหมายของโรงเรียน ลักษณะของผู้เรียน รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยตั้งคำถามในลักษณะว่า “ผู้เรียนต้องเรียนเนื้อหานี้เพื่ออะไร”

2. เป้าหมายเป็นการอธิบายผลที่คาดหวังของผู้เรียนเมื่อผ่านการจัดการเรียนรู้ด้วยหน่วยการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

3. เนื้อหาเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ในการจัดการเรียนรู้แต่ละครั้งและต้องสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน

4. กิจกรรมเป็นลักษณะของกิจกรรมเดียวที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้

5. การประเมินต้องมีการประเมินด้วยรูปแบบที่หลากหลาย

ฉวีวรรณ เศวตมาลย์ และคณะ (2545) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 5 ประการดังนี้

1. ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ควรตั้งชื่อให้น่าสนใจน่าศึกษา แต่ก็บอกขอบข่ายสาระการเรียนรู้ของหน่วยนั้นได้พอสมควร
2. ชื่อกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อจะบอกว่าหน่วยการเรียนรู้นี้เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ใดจะพิจารณาตรวจสอบได้สะดวกและรวดเร็ว
3. ระดับชั้น เพื่อบอกว่าหน่วยการเรียนรู้ผู้นั้นอยู่ในกลุ่มสาระใดและจะจัดการเรียนการสอนในชั้นใด
4. เวลาเรียน ต้องกำหนดให้ได้ว่าหน่วยการศึกษาดังกล่าวจะต้องใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนกี่ชั่วโมง
5. ชื่อหน่วยย่อย หรือชื่อเรื่องในการจัดการเรียนรู้แต่ละหน่วยจะต้องบอกเวลาเรียนในแต่ละหน่วยย่อยไว้

นันทน์ภัส รัตนศิลป์ชัย (2553) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 10 ประการดังนี้

1. ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ต้องสะท้อนให้เห็นถึงสาระสำคัญ หรือประเด็นสำคัญหลักในหน่วยการเรียนรู้ นั้น ๆ
2. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันและนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมได้ ซึ่งอาจมาจากกลุ่มสาระเดียวกันหรือต่างกลุ่มสาระการเรียนรู้
3. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด ได้จากการวิเคราะห์แก่นความรู้แต่ละมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ รวมถึงสาระการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้
4. สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้แกนกลางและสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น (ถ้ามี)
5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน วิเคราะห์ได้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งเป็นผลจากการนำมามาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้
6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ วิเคราะห์ได้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษาและกลุ่มสาระการเรียนรู้ซึ่งเป็นผลจากการนำมามาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้
7. ชิ้นงาน/ภาระงาน ต้องสะท้อนถึงความสามารถของผู้เรียนจากการใช้ความรู้และทักษะที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้

8. การวัดและประเมินผล กำหนดวิธีการวัดและประเมินผล ตลอดจนเกณฑ์การประเมินที่เชื่อมโยงกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ ที่กำหนดในหน่วยการเรียนรู้ ครูผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันสร้างเกณฑ์การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน หรือการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นแนวทางในการประเมินคุณภาพผู้เรียน

9. กิจกรรมการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้เป็นการนำเทคนิค/วิธีการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะนำผู้เรียนไปสู่การสร้างชิ้นงาน ภาระงาน เกิดทักษะ (สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน) กระบวนการตามธรรมชาติวิชา และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้ซึ่งกำหนดไว้ในหน่วยการเรียนรู้

10. เวลาเรียน/จำนวนชั่วโมง จะต้องวิเคราะห์ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจำนวนมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดที่ปรากฏในหน่วยการเรียนรู้จากโครงสร้างรายวิชา

วรภาพ ศรีสุพรรณ (2549) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้ว่าเมื่อสถานศึกษามีผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเป็นเป้าหมายแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ การกำหนดหัวเรื่องที่จะสอน แล้วจึงนำหัวเรื่องนั้นมาจัดทำเป็นหน่วยการเรียนรู้ ในการนี้ผู้สอนอาจจะเริ่มจากการนำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้รายวิชาที่จำเป็น มาวิเคราะห์และเชื่อมโยงกัน แล้วสรุปเขียนเป็นความคิดรวบยอด (Concept) หัวข้อสาระการเรียนรู้และหัวข้อความรู้ (Sub Concept and Topic) ที่สำคัญ พร้อมทั้งจัดทำเป็นผังมโนทัศน์ (Concept Mapping) เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักและความคิดรอง ตลอดจนจัดกลุ่มสาระย่อย ๆ ของการเรียนรู้เข้าด้วยกันเพื่อให้มองเห็นจุดเน้นและขอบข่ายสาระการเรียนรู้ ที่จะครอบคลุมถึงได้ชัดเจน พร้อมทั้งแสดงผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้เกิดขึ้นในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ด้วย

ในการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ จำเป็นต้องระบุผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ชัดเจนเพื่อมั่นใจได้ว่าเมื่อผู้เรียน เรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะมีศักยภาพอย่างไร สำหรับองค์ประกอบที่ควรกำหนดขึ้นในหน่วยการเรียนรู้ คือ

1. หัวเรื่อง หรือประเด็นคำถามของหน่วยการเรียนรู้
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ที่หน่วยการเรียนรู้นี้จะทำให้บรรลุผล
3. กิจกรรมการเรียนการสอน ในหน่วยการเรียนรู้มีอะไรบ้าง (ลำดับกิจกรรมหรือหน่วยการเรียนรู้ย่อย ๆ)
4. ชิ้นงานหรือภาระงานที่ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้บรรลุมาตรฐาน
5. เนื้อหาสาระที่จำเป็น
6. บทบาทครูและชุมชน รวมทั้งภาคีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้
7. สื่อและอุปกรณ์ที่จำเป็น รวมทั้งแหล่งข้อมูลที่สนับสนุนการเรียนรู้

8. เกณฑ์การประเมินและการให้คะแนนที่สัมพันธ์กับมาตรฐานที่ระบุไว้

9. ตัวอย่างผลงาน เพื่อแสดงให้เห็นว่างานที่ได้มาตรฐานมีลักษณะอย่างไรและสิ่งที่คาดหวังให้ผู้เรียนทำนั้นเป็นอย่างไร

เสริมศรี ไชยศร (2528) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. เอกสารประกอบหน่วยจะประกอบด้วย

1.1 เรื่องและความสำคัญของเรื่อง โดยคำนึงถึงความสำคัญของเรื่องที่มีประโยชน์ต่อชีวิตและสังคมของผู้เรียน

1.2 หัวข้อย่อยและเนื้อหา โดยหัวข้อย่อยต้องมีความเหมาะสมกับผู้เรียนและมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ

1.3 กิจกรรมการเรียนการสอนแนะนำ มีนำเสนอไว้หลายรูปแบบ เพื่อให้ครูสามารถเลือกนำไปใช้ได้เหมาะสม

1.4 รายการแหล่งวิทยากร มีการเขียนรายการของแหล่งวิทยากรให้ละเอียดและสอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรม

2. วัสดุอุปกรณ์และเอกสาร ที่รวบรวมหรือสร้างขึ้นจากรายการที่กำหนดไว้ตามเอกสารประกอบหน่วย

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 2 องค์ประกอบดังนี้

1. ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ต้องสะท้อนให้เห็นถึงสาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด หรือประเด็นหลักในหน่วยเรียนรู้นั้น ๆ ดังนั้นชื่อหน่วยการเรียนรู้ควรมีลักษณะดังนี้

1.1 น่าสนใจ อาจเป็นประเด็นปัญหา ข้อคำถามหรือข้อโต้แย้งที่สำคัญ

1.2 สอดคล้องกับชีวิตประจำวันและสังคมของผู้เรียน

1.3 เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน

2. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด ที่นำมาจัดหน่วยการเรียนรู้ต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันและนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันได้ ซึ่งอาจมาจากกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกันหรือต่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดบางตัวอาจต้องฝึกซ้ำเพื่อให้เกิดความชำนาญ จึงสามารถอยู่ในหน่วยการเรียนรู้มากกว่าหนึ่งหน่วยได้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาให้บรรลุ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

2.1 สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

ได้จากการวิเคราะห์แก่นความรู้แต่ละมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด รวมถึงสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดในหน่วยการเรียนรู้

2.2 สารระการเรีนรู้

นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดประกอบด้วย สารระการเรีนรู้แกนกลางและสารระการเรีนรู้ท้องถิ่น

2.3 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

วิเคราะห์ที่ได้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เป็นผลจากการนำมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดจนสอดคล้องกับทักษะ/กระบวนการตามธรรมชาติวิชา

2.4 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

วิเคราะห์ที่ได้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จุดเน้นเขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และกลุ่มสารระการเรีนรู้ ซึ่งเป็นผลจากการนำมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.5 ชิ้นงาน/ภาระงาน

ชิ้นงาน/ภาระงานต้องสะท้อนถึงความสามารถของผู้เรียนจากการใช้ความรู้และทักษะที่กำหนดไว้ซึ่งสอดคล้องตามมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้

2.6 การวัดและประเมินผล

ประกอบด้วยการวัดและประเมินผลระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และการวัดและประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในการกำหนดวิธีการวัดและประเมินผลตลอดจนเกณฑ์การประเมินต้องเชื่อมโยงกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดที่กำหนดในหน่วยการเรียนรู้ ครูผู้สอนและผู้เรียนต้องร่วมกันสร้างเกณฑ์การประเมินชิ้นงาน/ภาระงานหรือการปฏิบัติงานเพื่อเป็นแนวทางในการประเมินคุณภาพผู้เรียน

2.7 กิจกรรมการเรียนรู้

เป็นการกำหนดเทคนิค/วิธีการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะนำผู้เรียนไปสู่การสร้าง ชิ้นงาน ภาระงาน เกิดทักษะและความสามารถตามสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน กระบวนการตามธรรมชาติ วิชา คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด ซึ่งกำหนดไว้ในหน่วยการเรียนรู้

2.8 เวลาเรียน/จำนวนชั่วโมงเรียน

เวลาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะต้องวิเคราะห์ให้เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดที่ปรากฏในหน่วยการเรียนรู้จากโครงสร้างรายวิชา

จากการกล่าวถึงองค์ประกอบของ หน่วยการเรียนรู้ ของนักการศึกษาหลายท่านข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า หน่วยการเรียนรู้ควรมีองค์ประกอบดังนี้ 1) ชื่อหน่วย 2) กลุ่มสาระการเรียนรู้ 3) ระดับชั้น 4) ความเป็นมา 5) หลักการ 6) จุดมุ่งหมาย 7) จุดประสงค์การเรียนรู้ 8) สาระการเรียนรู้ 9) ระยะเวลา 10) กิจกรรมการเรียนรู้ 11) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ และ 12) การวัดและประเมินผล

4. ขั้นตอนการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้กำหนดขั้นตอนในการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. กำหนดจำนวนหน่วยการเรียนรู้ โดยนำคำอธิบายรายวิชาที่กำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ ถ้าคำอธิบายรายวิชาเขียนเป็นงาน/หัวข้อเรื่อง ดังนั้นแต่ละงาน/หัวข้อเรื่องจะเป็นหน่วยการเรียนรู้ โดยอัตโนมัติ ยกเว้นถ้าเป็นงาน/หัวข้อเรื่องที่มีขอบเขตกว้างมากจะต้องนำจำแนกเป็นงานย่อย แต่ละงานครูผู้สอนจะต้องนำคำอธิบายรายวิชาวิเคราะห์เป็นงาน/หัวข้อเรื่องก่อน

2. กำหนดลำดับของหน่วยการเรียนรู้ โดยเมื่อได้หน่วยการเรียนรู้ทั้งหมดในรายวิชานั้น ๆ แล้วให้นำหน่วยการเรียนรู้เหล่านี้มาจัดลำดับว่าหน่วยใดจะสอนก่อน-หลัง

3. กำหนดประเภทของหน่วยการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ 2 ประเภท คือ หน่วยการเรียนรู้ เอกเทศ หรือหน่วยการเรียนรู้ที่ไม่มีการบูรณาการ และหน่วยการเรียนรู้บูรณาการซึ่งเป็นหน่วยการเรียนรู้ที่ต้องนำความรู้ ความสามารถจากงาน/หัวข้อเรื่องอื่นมาใช้

4. กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ แต่ละหน่วยการเรียนรู้ต้องมีผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกำกับประจำหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้มั่นใจว่าเมื่อนักเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้แล้วจะต้องเกิดการเรียนรู้ซึ่งแสดงออกด้วยผลงานเชิงประจักษ์ ซึ่งสะท้อนความสามารถและความประพฤติและผลงานเชิงเอกสาร ซึ่งสะท้อนความรู้ ความเข้าใจ

5. กำหนดสาระการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้ เป็นการกำหนดเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยระบุชื่อหัวข้อเรื่องที่จะสอนเท่านั้น

6. กำหนดชั่วโมงแต่ละหน่วยการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ผู้สอนควรกำหนดจำนวนชั่วโมงกำกับไว้ด้วย โดยพิจารณาจากจำนวนชั่วโมง/สัปดาห์ ที่สถานศึกษาจัดได้

7. กำหนดจำนวนแผนจัดการเรียนรู้ต่อหน่วยการเรียนรู้ใน 1 หน่วยการเรียนรู้มีแผนจัดการเรียนรู้ได้มากกว่า 1 แผนจัดการเรียนรู้ก็ได้หรือ 1 หน่วยการเรียนรู้มี 1 แผนการเรียนรู้ก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูผู้สอน

8. ระบุมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่นักเรียนจะต้องบรรลุเมื่อจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้สอนตรวจสอบคุณสมบัติของนักเรียนเมื่อเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ว่ามีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นในข้อใด

ฉันทิ ธาตุทอง (2552) ได้กล่าวถึงการจัดทำหน่วยการเรียนรู้ไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาทำความเข้าใจหลักสูตรสถานศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และคำอธิบายรายวิชา

2. ผู้สอนต้องศึกษาความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
3. ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และนำเสนอหัวข้อที่ตนเองสนใจ
4. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันพิจารณาคัดเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด
5. นำหัวเรื่องมาสร้างเป็นแผนภาพความคิด (Mind Mapping)
6. ขยายแผนที่ความคิดเป็นหัวข้อหลัก หัวข้อรอง และหัวข้อย่อย

นพเก้า ณ พัทลุง (2551) ได้ได้กล่าวว่าการจัดทำหน่วยการเรียนรู้ต้องถื่นนั้นสามารถทำได้ใน 2 ลักษณะดังนี้

1. หน่วยการเรียนรู้เฉพาะจากรายวิชาของกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียว
2. หน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการ
 - 2.1 บูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้
 - 2.2 บูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้

ซึ่งขั้นตอนการจัดทำหน่วยการเรียนรู้ต้องถื่นแต่ละลักษณะนั้น มีประเด็นและรายละเอียดสำคัญที่เหมือนกันและแตกต่างกันไปบ้างดังนี้

1. กำหนดหน่วยการเรียนรู้ต้องถื่น ซึ่งเป็นหน่วยย่อยของรายวิชาพื้นฐานในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ หรือในหลักสูตรรายวิชาต้องถื่นที่จัดทำแยกจากรายวิชาพื้นฐาน

2. กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ต้องถื่นให้ผู้สอนทราบจุดมุ่งหมายสำหรับผู้เรียนอย่างคร่าว ๆ ว่าเมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้นั้นแล้ว ผู้เรียนจะมีความรู้ทักษะหรือความสามารถอื่น ๆ ไดบ้างตามรายละเอียดดังนี้

2.1 หน่วยการเรียนรู้เฉพาะเรื่องภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ผู้สอนสามารถนำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายของหน่วยเรียนจากรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้นั้น ๆ มาใช้หน่วยการเรียนรู้ได้เลย

2.2 หน่วยการเรียนรู้บูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ผู้สอนสามารถนำผลการเรียนรู้จากรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่บูรณาการกันมาใช้หน่วยการเรียนรู้ได้เช่นเดียวกัน

3. กำหนดสาระการเรียนรู้เมื่อได้ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่กำหนดไว้ก่อนแล้วอาจกำหนดเป็นเนื้อหาหลักก่อนแล้วค่อยแยกประเด็นย่อยและกำหนดเวลาตามสัดส่วนของเนื้อหาสาระ ทั้งนี้ต้องอยู่ภายในกรอบเวลาของหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษากำหนด

4. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้โดยอาศัยแนวคิดในการจัดการเรียนรู้วิธีสอน หรือเทคนิค การสอนต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับลักษณะของเนื้อหาสาระเวลาในหน่วยการเรียนรู้ รวมทั้งผู้เรียนด้วย ซึ่งอาจจะใช้แนวคิดเดี่ยวหรือผสมผสานกันก็ได้ตามความเหมาะสม ซึ่งครูแต่ละคนที่สอนเนื้อหา เดียวกันอาจจะใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แตกต่างกันได้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้

5. กำหนดการประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนบรรลุการเรียนรู้ที่คาดหวังของ หน่วยการเรียนรู้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด แนนอนที่สุดคือ ต้องสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่ กำหนดไว้ทุกข้อ นอกจากนั้นยังครอบคลุมถึงวิธีการประเมินผลและเครื่องมือการประเมินผล เพื่อให้ ได้มาซึ่งข้อมูลที่ต้องเชื่อถือได้ อาจจะได้มาด้วยวิธีการได้วิธีการหนึ่งหรือหลาย ๆ วิธีผสมผสานกัน

6. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบคล้ายกับหน่วยการเรียนรู้ แต่มีรายละเอียด ย่อยกว่า อาจจะเป็นแผนการเรียนรู้รายชั่วโมงหรือมากกว่า 1 ชั่วโมงก็ได้ ซึ่งทำได้ 2 ลักษณะคือ

6.1 หน่วยการเรียนรู้เฉพาะเรื่องภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ในลักษณะนี้โดยปกติ ครูสอนเพียงคนเดียวตามตารางสอนที่กำหนดไว้

6.2 หน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการครูแต่ละคนสอนวิชาของตนตามตารางสอนเดิม โดยให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดในช่วงเดียวกับวิชาอื่น ๆ ครูแต่ละวิชาวางแผนการ จัดการเรียนรู้ร่วมกันตามประเด็นที่กำหนดเช่นนำเวลาเรียนทั้งหมดของวิชาที่นำมาบูรณาการกัน มารวมกันและกำหนดเป็นฐานตามวิชาและให้ผู้เรียนศึกษาไปที่ละฐานจนครบหรือครูผู้สอนจาก ทุกรายวิชามาสอนพร้อมกัน

นันทน์ภัส รัตนศิลป์ชัย (2553) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. สร้างความรู้ความเข้าใจ

1.1 ควรทำความเข้าใจกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 จุดเน้นคุณภาพผู้เรียนสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นของเขตพื้นที่การศึกษา (ถ้ามี) หลักสูตร สถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ที่รับผิดชอบและองค์ประกอบที่สำคัญของหน่วยการเรียนรู้

1.2 ควรศึกษาว่าในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ที่จะจัดการเรียนรู้นั้นประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ จำนวนเท่าใด สาระการเรียนรู้ ที่ได้จากคำอธิบาย รายวิชา สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรและธรรมชาติของ กลุ่มสาระการเรียนรู้

1.3 ควรรู้วิธีออกแบบหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งสามารถจัดทำได้หลายลักษณะต้องยึด มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนหน่วย การเรียนรู้สามารถออกแบบได้ 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 ออกแบบหน่วยการเรียนรู้ เริ่มจากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้

วิธีที่ 2 ออกแบบหน่วยงานการเรียนรู้ เริ่มต้นจากการกำหนดประเด็น/หัวเรื่องจากสภาพปัญหาหรือสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ

2. วางแผนและจัดทำหน่วยการเรียนรู้ ครูผู้สอนต้องนำตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาว่า ผู้เรียนควรรู้อะไรและควรปฏิบัติอะไรเพื่อให้บรรลุตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้ ควบคู่กับการวิเคราะห์สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดไว้ว่าผู้เรียนจะบรรลุข้อใดบ้าง

চারং บัวศรี (2531) ได้กล่าวขั้นตอนการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ไว้ 7 ขั้นตอน

1. คำนำ หลังจากที่ได้เลือกชื่อหน่วยแล้ว สิ่งที่ต้องทำคือการอธิบายหลักการและเหตุผลในการเลือกหน่วยนี้ โดยชี้ให้เห็นว่าจะช่วยให้ผู้เรียนจะได้รับความรู้อะไรรู้อะไร และจะมีประโยชน์อย่างไรแก่ผู้เรียน ในคำอธิบายควรกล่าวถึงเนื้อหาวิชาและกิจกรรมอย่างกว้าง ๆ ที่หน่วยนี้ครอบคลุมไปถึงรวมทั้งปัญหาที่ผู้เรียนจะได้พบในการเรียนการสอน

2. กำหนดรายการหรือหัวข้อหรือปัญหาย่อย โดยแจ้งเป็นหัวข้อลงไปว่ามีสิ่งใดบ้างที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้หรือมีปัญหาใดบ้างที่ผู้เรียนต้องแก้ไข

3. กำหนดจุดประสงค์ การกำหนดจุดประสงค์ที่กำหนดขึ้นมานั้นนอกจากจะครอบคลุมพัฒนาการด้านต่าง ๆ แล้วยังต้องอยู่ในวิสัยที่จะทำสำเร็จได้ด้วย

4. กำหนดกิจกรรม และยุทธศาสตร์การเรียนการสอน คำว่ากิจกรรมในที่นี้ หมายถึง ประสิทธิภาพที่จะจัดให้ผู้เรียน ส่วนยุทธศาสตร์การเรียนการสอน หมายถึง การเลือกวิธีการที่เหมาะสมโดยมีหลักเกณฑ์ที่มีเหตุผลเชื่อถือได้อย่างไรก็ตาม ในการจัดการเรียนการสอนแบบหน่วยนี้สมควรที่จะจัดกิจกรรมเป็น 3 ชั้น คือกิจกรรมชั้นที่จะนำไปสู่หน่วย กิจกรรมชั้นดำเนินการและกิจกรรมขั้นสรุป

5. กำหนดสื่อการเรียนการสอน ในการจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องใช้สื่อหรือไม่อย่างใดอย่างหนึ่ง จึงมีความจำเป็นที่ต้องเตรียมจัดหาไว้

6. กำหนดการประเมินผล เมื่อผู้เรียนได้กระทำสิ่งต่าง ๆ ครบถ้วนตามข้อกำหนดหรือเรียนจบหน่วยแล้ว งานขั้นตอนไปก็คือ การประเมินผลการเรียนรู้และการประเมินผลโครงการต่าง ๆ ที่ได้กระทำตามที่กำหนดไว้ในหน่วย

7. กำหนดรายการบรรณานุกรม ในตอนท้ายหน่วยควรมีรายการหนังสือต่าง ๆ ที่ผู้สอนและผู้เรียนใช้ประกอบการสอนและอาจมีคำแนะนำอื่นที่เห็นว่าจะเป็นรวมอยู่ด้วย

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545) ได้กล่าวขั้นตอนพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

1. นำสาระการเรียนรู้มาวิเคราะห์แยกเป็นหัวเรื่องย่อย
2. นำหัวข้อย่อยมากำหนดเป็นแผนการเรียนรู้
3. ตั้งชื่อแผนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้
4. กำหนดเวลาของแต่ละแผนการเรียนรู้ตามความเหมาะสม
5. วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเวลาและ ผู้เรียน

เอกรินทร์ สีหาศาล (2545) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาคุณภาพผู้เรียนตามที่หลักสูตรคาดหวัง เพื่อใช้เป็นแนวทางกำหนดขอบข่ายสาระการเรียนรู้ผลการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้
2. วิเคราะห์สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
3. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น เพื่อกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังทั้งในด้าน ความรู้ความสามารถและคุณลักษณะอันพึงประสงค์
4. กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้รายปี เพื่อจัดทำข้อมูลและกำหนดเกณฑ์การประกันคุณภาพ ผู้เรียน
5. กำหนดผลการเรียนรู้รายปี เพื่อใช้เป็นแนวทางเลือกสรรเนื้อหาสาระและรูปแบบ กระบวนการเรียนรู้ให้สอดคล้องสัมพันธ์กันในแต่ละหน่วยการเรียนรู้
6. กำหนดขอบข่ายการเรียนรู้รายปี เพื่อนำไปจัดทำจุดประสงค์การเรียนรู้ ของแต่ละหน่วย การเรียนได้ครอบคลุมเนื้อหาความรู้กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ตามผลการ เรียนรู้ที่คาดหวังของแต่ละหน่วยการเรียนรู้
7. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 6 เพื่อจัดแบ่งหน่วยการเรียนรู้และ กำหนดจำนวนเวลา ให้เหมาะสมกับขอบข่ายเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้

อรนุช อยู่ทิม (2546) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ไว้ 9 ขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จำแนกเป็นมาตรฐานที่จะประเมินด้วยการปฏิบัติการงาน มาตรฐานที่จะประเมินโดยการใช้ แบบทดสอบมาตรฐานที่จะประเมิน โดยใช้การติดตามเฝ้าสังเกตตลอดภาคเรียน
2. สำหรับมาตรฐานที่กำหนดเป็นการปฏิบัติการงาน ต้องคิดว่าผลงานชิ้นนั้น จะออกมาใน รูปแบบใดบ้าง และใช้ความรู้ทักษะและคุณสมบัติอะไรบ้างในการปฏิบัติงาน
3. ใช้กระบวนการระดมความคิดของผู้สอนร่วมกัน
4. ลำดับภาพกระบวนการปฏิบัติงานจากต้นจนจบ
5. พิจารณากระบวนการปฏิบัติงานนั้นว่าสอดคล้องและนำไปสู่มาตรฐานที่ตั้งไว้หรือไม่

6. กำหนดเกณฑ์การประเมินภาระงาน

7. ออกแบบฟอร์มการประเมินเพื่อเป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อการประเมินให้คะแนนและแปลความหมายได้

8. นำไปทดลองใช้และนำผลการใช้มาทบทวน

9. พิจารณาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และประเมินผลเพื่อนำไปใช้ในชั้นเรียน

จากการกล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ของนักการศึกษาหลายท่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการจัดทำหน่วยการเรียนรู้ควรมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรโดยศึกษาองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตรเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้

2. ศึกษาข้อมูล เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหน่วย เพื่อใช้เป็นเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ในสาระการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการศึกษา เพื่อนำมากำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้จุดประสงค์การเรียนรู้ประจำหน่วย เนื้อหาสาระ และจำนวนชั่วโมงในแต่ละหน่วย

4. คัดเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละหน่วย การเรียนรู้จัดทำสื่อตามกิจกรรมการเรียนรู้ที่ออกแบบไว้

5. พัฒนาหน่วยการเรียนรู้ ตามข้อมูลที่ได้ศึกษาในขั้นตอนข้างต้น

6. นำหน่วยการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปตรวจสอบหาคุณภาพ

5. ประโยชน์ของหน่วยการเรียนรู้

อึ้ง อึ้ง (2542) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 6 ประการดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผสมกลมกลืนกันและมีความหมาย

2. ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมหลายอย่าง ซึ่งจะมีผลต่อพัฒนาการของผู้เรียนเป็นอย่างมาก เช่น การอ่าน การพูด การเขียน การฟัง การวางแผน การค้นคว้า และการรายงาน เป็นต้น

3. ช่วยสนองความแตกต่างและความต้องการของผู้เรียนเนื่องจากมีกิจกรรมหลายอย่างที่ผู้เรียนสามารถเลือกทำได้

4. ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นภาพสิ่งที่เรียนเป็นส่วนรวม เนื่องจากได้นำเอาเนื้อหาวิชา มาผสมผสานกัน

5. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียน เพราะผู้เรียนได้ลงมือกระทำเองแก้ปัญหาเอง

6. เป็นการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแทนที่ผู้สอนจะเป็นดังเช่นการเรียนการสอนบางรูปแบบ

เสริมศรี ไชยศร (2528) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของหน่วยการเรียนรู้ไว้ 6 ประการดังนี้

1. ทำให้มีการใช้วิธีการแบบบูรณาการ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมาย เพราะจะมีโอกาสสำรวจองค์ประกอบหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับเรื่องหรือปัญหานั้นติดต่อกันหลายวัน หรือหลายสัปดาห์

2. มีกิจกรรมและการใช้แหล่งวิทยาการต่าง ๆ กัน จะทำให้นักเรียนเกิดความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กได้

3. ทำให้เกิดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่อง (Continuity of Learning)

4. เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก

5. เปิดโอกาสให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีความรับผิดชอบมากขึ้น

6. ครูสามารถใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้อ้างอิงสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นในตัวเด็กได้มาก

จากการกล่าวถึงประโยชน์ของหน่วยการเรียนรู้ของนักการศึกษาข้างต้นพบว่าหน่วยการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนมีการเรียนรู้ตามพัฒนาการของตนเอง โดยวิธีการเรียนรู้แบบบูรณาการของกิจกรรมและแหล่งวิทยาการต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

สรุปดังนี้

1. แนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรม เอกสาร ตำรา แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย ดังนี้ 1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ปีการศึกษา 2561 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 2. แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 3. แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี 4. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น 5. แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะรักความเป็นไทย 6. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน 7. แนวคิดเกี่ยวกับหน่วยการจัดการเรียนรู้

2. หลักสูตรและเนื้อหาสาระ

หลักสูตรและเนื้อหาสาระในการวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัสวิชา ท23101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งกระทรวงศึกษาได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สารที่ 2 การเขียน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความเขียนย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่ 2.1 ม.3/2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา โดยใช้สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง การเขียนข้อความตามสถานการณ์และโอกาสต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 2.1 ม.3/3 เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 2.1 ม.3/6 เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล มาประกอบเป็นหน่วยการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยมีเนื้อหาที่จะสอน 3 หน่วย การเรียนรู้ รวมทั้งหมดจำนวน 30 ชั่วโมง ดังต่อไปนี้

หน่วยที่ 1 พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ จำนวน 10 ชั่วโมง หน่วยที่ 2 ชีวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท จำนวน 10 ชั่วโมง และหน่วยที่ 3 โคขุนส่งเสริมอาชีพ จำนวน 10 ชั่วโมง

3. การจัดการเรียนรู้วิธีสอน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ ชุมชน แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานข้างต้น ผู้วิจัย จึงสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้เป็นฐาน และสามารถสรุปขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด ขั้นที่ 4 ประเมินผล

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ คือ ครูชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนได้ทราบ ว่านำข้อมูลแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี มาสร้างชิ้นงานผ่านการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผลเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังจากนั้นครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการตั้งคำถามทบทวนความรู้เดิม และสอนเนื้อหาโดยใช้ใบความรู้ เรื่อง การเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผลประกอบ ศึกษาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นทั้ง 3 แหล่งเรียนรู้ ได้แก่ อนุสรณ์ดอนเจดีย์ ชีวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท และการเลี้ยงโคขุน หลังจากนั้นให้นักเรียนทำใบงานท้ายหน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ครูจัดเตรียมไว้ให้

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้ เรื่อง อนุสรณ์ดอนเจดีย์ ชีวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท และการเลี้ยงโคขุน เพื่อนำไปศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฐพีที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เมื่อเสร็จแล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน หลังจากนั้นครูผู้สอนเชื่อมโยงเนื้อหาจากที่ได้เรียนในช่วงที่แล้วเข้ากับการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผลเพื่อนำไปสู่การสร้างชิ้นงาน จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานของตนเอง และลงมือสร้างชิ้นงานจากที่ได้ออกแบบไว้

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด นักเรียนนำเสนอชิ้นงานที่ตนเองได้สร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด หลังจากนั้นนักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์

ขั้นที่ 4 ประเมินผล นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ

4. แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น

แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นคอนเจตีย์ ได้แก่ พระบรมราชานุสรณ์คอนเจตีย์ พระครูอรุณโกวิท และการเลี้ยงโคเพื่อส่งเสริมอาชีพ

5. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามความคิดที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ น่าสนใจไม่ซ้ำแบบใคร ผู้เขียนสามารถนำความรู้ จินตนาการ สะท้อนความรู้สึก ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มาสร้างผลงานให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสารมาใช้ในการสร้างคำ ประโยค บรรยายภาพ แสดงความรู้สึกและความต้องการจากข้อความ รูปภาพ หรือสิ่งของที่กำหนดให้โดยอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ที่แปลกใหม่ไปจากเดิมโดยวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากใบกิจกรรมท้ายหน่วย เป็นแบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 4 ด้าน คือ ความคิดสร้างสรรค์ เชื่อมโยงความคิด เนื้อหาสาระ การใช้ภาษา

6. คุณลักษณะรักความเป็นไทย

คุณลักษณะรักความเป็นไทย ลักษณะที่แสดงออกถึงการเห็นคุณค่าของภาษาไทย โดยใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 2 ด้าน คือ คุณลักษณะความเป็นไทยในด้านการพูด และด้านการเขียน จำนวน 10 ข้อ

7. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยวัดความคิดเห็น โดยใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น วัดการแสดงออกทางความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 3 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ จำนวนทั้งหมด 10 ข้อ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยขั้นพื้นฐาน (Pre-Experimental Design) แบบหนึ่งกลุ่มวัดหลายครั้ง (One Group Time Series Design)) ซึ่งมีรายละเอียดและขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย เนื้อหาสาระที่ใช้ในการวิจัยระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย แบบแผนในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

ระเบียบวิธีวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดรายการในการนำเสนอประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปร เนื้อหา ระยะเวลาที่ศึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวน 116 คน

1.1.2 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 27 คน ที่ได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling) โดยการใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม (Sampling Unit) โรงเรียนจัดให้นักเรียน เก่ง ปานกลาง อ่อน อยู่ด้วยกัน เป็นการลดความสามารถทุกห้องเรียน

1.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยตัวแปร 2 ประเภท คือ

1. ตัวแปรต้น (Independent variable) ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

2. ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่

- 2.1 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
- 2.2 คุณลักษณะรักความเป็นไทย
- 2.3 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น
เป็นฐาน

1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัสวิชา ท23101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกระทรวงศึกษาได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 2 การเขียน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ เขียนย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษา ค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่ 2.1 ม.3/2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา โดยใช้สาระการเรียนรู้แกนกลาง เรื่อง การเขียนข้อความตามสถานการณ์และโอกาสต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 2.1 ม.3/3 เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 2.1 ม.3/6 เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล มาประกอบเป็นหน่วยการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยมีเนื้อหาที่จะสอน 3 หน่วย ดังต่อไปนี้

หน่วยที่ 1 พระบรมราชาอนุสรณ์ดอนเจดีย์	จำนวน 10 ชั่วโมง
หน่วยที่ 2 ชิวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท	จำนวน 10 ชั่วโมง
หน่วยที่ 3 โคขุนส่งเสริมอาชีพ	จำนวน 10 ชั่วโมง
รวมจำนวน 30 ชั่วโมง	

1.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองวิจัย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัย โดยสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง ทั้งหมด 10 สัปดาห์ รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยขั้นพื้นฐาน (Pre - Experimental Design) แบบหนึ่งกลุ่มวัดหลายครั้ง (One Group Time Series Design) มาเรียบมิลินพันธุ์ (2558) ซึ่งมีแบบแผนการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 4 แบบแผนการการวิจัย

ทดลองใช้ นวัตกรรม ครั้งที่ 1	การทดสอบ หลังการใช้ นวัตกรรม	ทดลองใช้ นวัตกรรม ครั้งที่ 2	การทดสอบ หลังการใช้ นวัตกรรม	ทดลองใช้ นวัตกรรม ครั้งที่ 3	การทดสอบ หลังการใช้ นวัตกรรม
X ₁	O ₁	X ₂	O ₂	X ₃	O ₃

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

- X₁ คือ ทดลองใช้นวัตกรรมครั้งที่ 1 หน่วยที่ 1 พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์
- X₂ คือ ทดลองใช้นวัตกรรมครั้งที่ 2 หน่วยที่ 2 ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท
- X₃ คือ ทดลองใช้นวัตกรรมครั้งที่ 3 หน่วยที่ 3 โคขุนส่งเสริมอาชีพ
- O₁ คือ การทดสอบหลังการใช้นวัตกรรมครั้งที่ 1 หน่วยที่ 1 พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์
- O₂ คือ การทดสอบหลังการใช้นวัตกรรมครั้งที่ 2 หน่วยที่ 2 ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท
- O₃ คือ การทดสอบหลังการใช้นวัตกรรมครั้งที่ 3 หน่วยที่ 3 โคขุนส่งเสริมอาชีพ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 หน่วย หน่วยละ 10 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ประกอบด้วย

หน่วยที่ 1 พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์	จำนวน 10 ชั่วโมง
หน่วยที่ 2 ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท	จำนวน 10 ชั่วโมง
หน่วยที่ 3 โคขุนส่งเสริมอาชีพ	จำนวน 10 ชั่วโมง

รวมจำนวน 30 ชั่วโมง

2. แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งประเมินโดยผู้วิจัย และประเมินตามเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนที่ระบุเกณฑ์ที่แสดงถึงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 4 ข้อ ได้แก่ 1) ความคิดสร้างสรรค์ 2) การเชื่อมโยงความคิด 3) เนื้อหาสาระ 4) การใช้ภาษา ซึ่งลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และกำหนดเป็นเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีค (Rubric Score) ใช้ประเมินหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย หน่วยละ 1 ครั้ง แต่แต่ละครั้งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน รวมประเมินทั้งหมด 3 ครั้ง แล้วนำคะแนนมาคิดเป็นค่าเฉลี่ย

3. แบบประเมินคุณลักษณะความเป็นไทย ใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย หน่วยละ 1 ครั้ง รวมประเมินทั้งหมด 3 ครั้ง เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต มีตัวเลือก 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านด้านการพูด 2) ด้านการเขียน จำนวน 10 ข้อ

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย หน่วยละ 1 ครั้ง รวมประเมินทั้งหมด 3 ครั้ง เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มีตัวเลือก 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ ซึ่งประเมินโดยนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ 3) ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสร้างและพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ชีวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งศึกษาในส่วนของคำอธิบายรายวิชา ตัวชี้วัด และเนื้อหาสาระ

1.2 วิเคราะห์ เลือกและกำหนดเนื้อหาเพื่อนำมาสร้างหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน โดยแบ่งออกเป็น 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้		การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	พระบรม ราชา นุสรณ์ ดอนเจดีย์	ท.2.1 ม.3/2 เขียน ข้อความ โดยใช้ ถ้อยคำได้ ถูกต้อง ตามระดับ ภาษา	การเขียน โฆษณา - แนว ทางการ เขียน โฆษณา - ส่วนประ กอบของ โฆษณา	ขั้นที่ 1 ทำ ความเข้าใจ	<p>1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนและการวัดประเมินผล ให้นักเรียนเข้าใจ ซึ่งการวัดผลครั้งนี้จะวัดผลประเมินผล 3 รูปแบบ คือ การประเมินการตรวจใบงาน ชิ้นงานและให้ผู้เรียนประเมิน ตนเอง</p> <p>2. นักเรียนร่วมกันแสดงความ คิดเห็น ว่านักเรียนประทับใจ โฆษณาใดมากที่สุด เพราะเหตุใด</p> <p>3. สนทนาถึงวิถีชีวิตเราผูกพันกับ การโฆษณาทุกประเภท ทุกรูปแบบ การโฆษณากล่าวได้ว่าเป็นส่วนหนึ่ง ของชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้บริโภคต้อง ใช้วิจารณญาณในการรับสาร จากนั้นให้นักเรียนช่วยกัน ยกตัวอย่างการโฆษณาประเภท และรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียน ทุกคนเขียนไว้บนกระดานหน้าชั้น</p> <p>4. อภิปรายเกี่ยวกับโฆษณาที่ นักเรียนยกตัวอย่างไว้บนกระดาน แต่ละโฆษณามีกลวิธี เทคนิค วิธีการโฆษณาอย่างไร</p> <p>5. แบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยคละระหว่างนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ให้นักเรียน ศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนโฆษณา จากใบความรู้ และสรุปในกระดาน ปฐพี โดยมีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้</p> <p>1. แนวทางการเขียนโฆษณา 2. ส่วนประกอบของการเขียน โฆษณา</p>	10

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
				<p>6. นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นจากผลงาน</p> <p>7. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนโฆษณา จากนั้นร่วมกันเฉลยใบงาน</p>	
				<p>ขั้นที่ 2 ดำเนินการ จัดการ เรียนรู้</p> <p>8. แบ่งนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมาอธิบายความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ เพื่อนำไปศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฐพีที่ครูจัดเตรียมให้</p> <p>9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ หน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น</p> <p>10. ครูและนักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาจากชั่วโมงที่ผ่านมา หากนักเรียนเชิญชวนนักท่องเที่ยว มาเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ นักเรียนจะมีวิธีการโฆษณาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์อย่างไร</p>	

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
				<p>11. นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานที่ 1 เชิญชวนท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ โดยให้นักเรียนเขียนโฆษณาเชิญชวนนักท่องเที่ยว มาท่องเที่ยวและศึกษาหาความรู้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ นักเรียนออกแบบผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา</p> <p>12. นักเรียนสร้างชิ้นงาน การเขียนโฆษณา เชิญชวนเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ตามที่ตนเองได้ออกแบบไว้</p>	
				<p>ชั้นที่ 3 สะท้อนคิด</p> <p>13. นักเรียนแต่ละคนออกมานำเสนอชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เวลาในการนำเสนอคนละ 4 นาที</p> <p>14. นักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์</p>	
				<p>ชั้นที่ 4 ประเมินผล</p> <p>นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ</p>	

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้		เวลา (ชั่วโมง)
2	ชีวประวัติ พระครู โสภณ อรรถ โกวิท	ท.2.1 ม. 3/3 เขียน ชีวประวัติ หรือ อัตชีวประ วัติโดยเล่า เหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และ ทัศนคติ ในเรื่อง ต่าง ๆ	การเขียน ชีวประวัติ - ลักษณะ ของงาน ชีวประวัติ - หลักการ เขียน ชีวประวัติ - ลักษณะ ของ ผู้เขียน ชีวประวัติ ที่ดี - หลักการ เขียน ชีวประวัติ	ขั้นที่ 1 ทำ ความเข้าใจ	<ol style="list-style-type: none"> ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนและการวัดประเมินผล ให้นักเรียนเข้าใจ ซึ่งการวัดผลครั้งนี้จะวัดผลประเมินผล 3 รูปแบบ คือ การประเมินการตรวจใบงาน ชิ้นงานและให้ผู้เรียนประเมิน ตนเอง นักเรียนร่วมกันแสดงความ คิดเห็น ชีวประวัติของบุคคลสำคัญ ที่นักเรียนชื่นชมและนำไปเป็น แบบอย่างในการดำเนินชีวิตคือใคร นักเรียนดูวีดิทัศน์เกี่ยวกับ ชีวประวัติของบุคคลสำคัญ และให้ พิจารณาเนื้อหาที่บรรยายในด้าน การใช้ภาษา ข้อมูลที่น่าเสนอ การลำดับความ การสอดแทรก ทฤษฎี อภิปรายเกี่ยวกับวีดิทัศน์ เกี่ยวกับชีวประวัติของบุคคลสำคัญ แบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยคละระหว่างนักเรียน ที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ให้ นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องการ เขียนชีวประวัติจากใบความรู้ และ สรุปในกระดาษปรีฟ โดยมีประเด็น ต่าง ๆ ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> ความหมายของชีวประวัติ ลักษณะของงานเขียนชีวประวัติ หลักการเขียนชีวประวัติ 	10

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
				<p>6. นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นจากผลงานที่นำเสนอ</p> <p>7. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนเขียนชีวประวัติ จากนั้นร่วมกันเฉลยใบงาน</p>	
				<p>ขั้นที่ 2 ดำเนินการ จัดการ เรียนรู้</p> <p>8. แบ่งนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง ชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท เพื่อนำไปศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฐพีที่ครูจัดเตรียมให้</p> <p>9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท หน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น</p> <p>10. ครูและนักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาจากชั่วโมงที่ผ่านมา หากนักเรียนเขียนชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท นักเรียนจะมีวิธีการเขียนอย่างไร</p>	

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
				<p>11. นักเรียนแต่ละคนออกแบบ ชิ้นงานที่ 1 ชิวประวัติพระครู โสภณอรรถโกวิท นักเรียน ออกแบบผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา</p> <p>12. นักเรียนสร้างชิ้นงาน ชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท ตามที่ตนเองได้ออกแบบไว้</p>	
				<p>ชั้นที่ 3 สะท้อนคิด</p> <p>13. นักเรียนแต่ละคนออกมา นำเสนอชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกัน อภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อ นำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เวลาในการนำเสนอคนละ 4 นาที</p> <p>14. นักเรียนนำชิ้นงานกลับไป ปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อน ในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่ สมบูรณ์</p>	
				<p>ชั้นที่ 4 ประเมินผล</p> <p>15. นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุง แก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมี ครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้าง ชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ</p>	

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
3	โคขุน ส่งเสริม อาชีพ	ท.2.1 ม.3/6 เขียน อธิบาย ชี้แจง แสดงความ คิดเห็น และโต้แย้ง อย่างมี เหตุผล	เขียน อธิบาย ชี้แจง แสดง ความ คิดเห็น และ โต้แย้ง - การ เขียน อธิบาย -การเขียน ชี้แจง -การเขียน แสดง ความ คิดเห็น - การ เขียน โต้แย้ง	ขั้นที่ 1 ทำ ความเข้าใจ 1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนและการวัดประเมินผล ให้นักเรียนเข้าใจ ซึ่งการวัดผลครั้งนี้จะวัดผลประเมินผล 3 รูปแบบ คือ การประเมินการตรวจใบงาน ชิ้นงานและให้ผู้เรียนประเมิน ตนเอง 2. นักเรียนอ่านบทความเรื่อง อคติ ...สาวเหนือ เราไม่ใช่สาวเครือฟ้า 3. นักเรียนร่วมกันแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการเขียน บทความเรื่องนี้ จากเรื่องที่นำมา อ่านให้ฟัง นักเรียนคิดว่าผู้เขียน เรื่องนี้มีความรู้สึกอย่างไรต่อคำ กล่าวหาสาวเหนือ และเรื่องนี้มี ลักษณะเป็นงานเขียนประเภทใด 5. แบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยคละระหว่างนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ให้นักเรียน ศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนการ เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความ คิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผล จากใบความรู้ และสรุปในกระดาษ ปรีฟ โดยมีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ 1. การเขียนอธิบาย 2. การเขียนชี้แจง 3. การเขียนแสดงความคิดเห็น 4. การเขียนโต้แย้ง	10

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
				<p>6. นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นจากผลงานที่นำเสนอ</p> <p>7. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย้งอย่างมีเหตุผล จากนั้นร่วมกันเฉลยใบงาน</p>	
				<p>ชั้นที่ 2 ดำเนินการ จัดการ เรียนรู้</p> <p>8. แบ่งนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง โคนุนส่งเสริมอาชีพ เพื่อนำไปศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปรีฟที่ครูจัดเตรียมให้</p> <p>9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น โคนุนส่งเสริมอาชีพ หน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น</p> <p>10. ครูและนักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาจากชั่วโมงที่ผ่านมา หากนักเรียนเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย้งเรื่องโคนุนส่งเสริมอาชีพ นักเรียนจะมีวิธีการเขียนอย่างไร</p>	

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เนื้อหาสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

หน่วย ที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	สาระการ เรียนรู้	การจัดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
				<p>11. นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานที่ 1 การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นโคขุน ส่งเสริมอาชีพ นักเรียนออกแบบผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา</p> <p>12. นักเรียนสร้างชิ้นงาน การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้ง เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นโคขุนส่งเสริมอาชีพ ตามที่ตนเองได้ออกแบบไว้</p>	
				<p>ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด</p> <p>13. นักเรียนแต่ละคนออกมานำเสนอชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เวลาในการนำเสนอคนละ 4 นาที</p> <p>14. นักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์</p>	
				<p>ขั้นที่ 4 ประเมินผล</p> <p>15. นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ</p>	

1.3 สร้างหน่วยการเรียนรู้ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด ขั้นที่ 4 ประเมินผล

1.4 เสนอหน่วยการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย จำนวน 1 คน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน จำนวน 1 คน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความถูกต้องของภาษาที่ใช้ และความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน 6 ด้าน 1) สารสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 5) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ 6) ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 22 ข้อ โดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ พิจารณาความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) มากกว่า 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 ดังที่ มาเรียม นิลพันธุ์ (2558) กำหนดมาตรฐานประมาณค่าดังนี้

มาตรฐานประมาณค่าที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินหาค่าความสอดคล้อง

คะแนน 5 คือ หน่วยการจัดการเรียนรู้กับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันมากที่สุด

คะแนน 4 คือ หน่วยการจัดการเรียนรู้กับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันมาก

คะแนน 3 คือ หน่วยการจัดการเรียนรู้กับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันปานกลาง

คะแนน 2 คือ หน่วยการจัดการเรียนรู้กับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันน้อย

คะแนน 1 คือ หน่วยการจัดการเรียนรู้กับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันน้อยที่สุด

แล้วนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X})

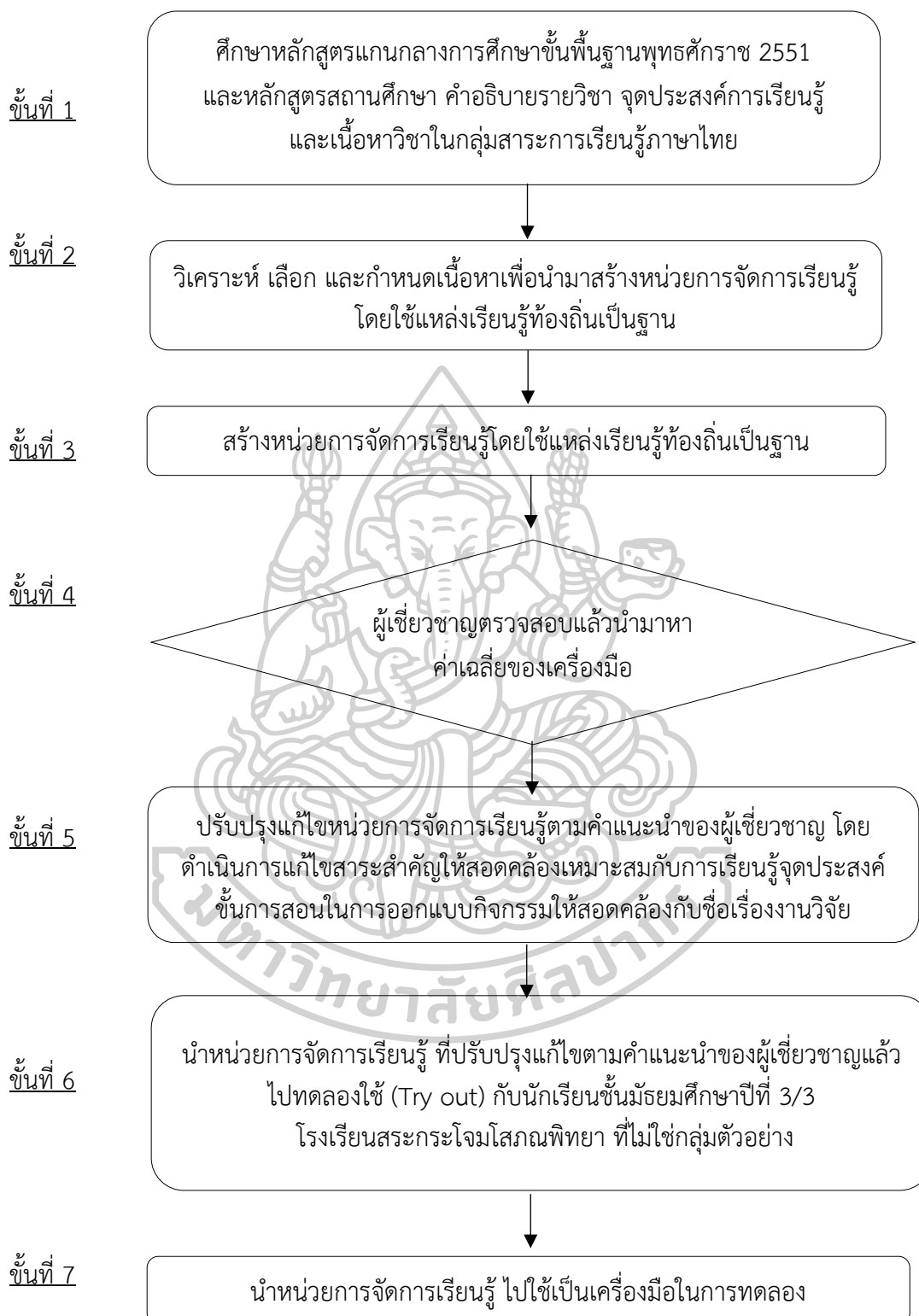
ตารางที่ 6 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ของแบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้
แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	สอดคล้องกันมากที่สุด
3.51 - 4.50	สอดคล้องกันมาก
2.51 - 3.50	สอดคล้องกันปานกลาง
1.51 - 2.50	สอดคล้องกันน้อย
1.00 - 1.50	สอดคล้องกันน้อยที่สุด

1.5 ปรับปรุงแก้ไขหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขสาระสำคัญให้สอดคล้องเหมาะสมกับ จุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ ขั้นการสอนในการออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับ ชื่อเรื่องงานวิจัย

1.6 หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มทดลอง โดย ดำเนินการในระหว่าง วันที่ 17 - 21 สิงหาคม พ.ศ. 2563

1.7 นำหน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 3 ใช้เป็นเครื่องมือในการทดลอง
สรุปการสร้างและพัฒนาหน่วยการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ดังแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 ขั้นตอนการสร้างหน่วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

2. การสร้างแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 1 ฉบับ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาการสร้างแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ

2.2 สร้างแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยนำการวัดการประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ พรทิพย์ ประการแก้ว (2543) และ อาจिया ทลิมกุล (2556) มาเป็นแนวทางในการวัดและประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความคิดสร้างสรรค์ 2) การเชื่อมโยงความคิด 3) เนื้อหาสาระ 4) การใช้ภาษา ซึ่งลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และกำหนดเป็นเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Rubric Score) ใช้ประเมินหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วย หน่วยละ 1 ครั้ง แต่ละครั้งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน รวมประเมินทั้งหมด 3 ครั้ง ซึ่งคะแนนนั้นได้จากการตรวจชิ้นงาน

ในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Rubric Score) โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

หัวข้อในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	ปานกลาง (2 คะแนน)	พอใช้ (1 คะแนน)
1. ความคิดสร้างสรรค์	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลกใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่องแปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่องแปลก ใหม่ - เสนอเนื้อหาสาระ แปลกใหม่ -เสนอแนวคิดเรื่อง แปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลกใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่อง ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่องแปลก ใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระ ไม่แปลกใหม่ -เสนอแนวคิดเรื่อง ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง ไม่แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระ ไม่แปลกใหม่ -เสนอแนวคิดเรื่อง ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่

ตารางที่ 7 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 (ต่อ)

หัวข้อในการ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	ปานกลาง (2 คะแนน)	พอใช้ (1 คะแนน)
2. การเชื่อมโยง ความคิด	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิดหลัก กับความคิดรอง สัมพันธ์กัน -ความคิด ต่อเนื่องเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิดหลัก กับความคิดรอง สัมพันธ์กัน -บางช่วงความคิด ไม่ต่อเนื่อง ขาด ความเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิดหลัก กับความคิดรอง สัมพันธ์กัน -ความคิดไม่ ต่อเนื่อง ขาดความเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิดหลัก กับความคิดรอง ไม่สัมพันธ์กัน -ความคิดไม่ ต่อเนื่อง ขาดความเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดไม่เป็น ระบบ - ความคิดหลัก กับความคิดรอง ไม่สัมพันธ์กัน -ความคิดไม่ ต่อเนื่อง ขาดความเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน
3. เนื้อหาสาระ	- มีบทนำเนื้อหา และสรุป - เนื้อหา สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - ใจความ สมบูรณ์ - เนื้อหามี รายละเอียด ครบถ้วน	- มีบทนำเนื้อหา และสรุป - เนื้อหา สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - ใจความ สมบูรณ์ - เนื้อหาบางช่วง ขาดรายละเอียด	- มีบทนำเนื้อหา และสรุป - เนื้อหา สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - บางช่วง ใจความไม่ สมบูรณ์ - เนื้อหาบางช่วง ขาดรายละเอียด	- มีบทนำเนื้อหา และสรุป - เนื้อหาบางช่วง ไม่สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - บางช่วง ใจความไม่ สมบูรณ์ - เนื้อหาขาด รายละเอียด	- ขาดบทนำหรือ สรุป - เนื้อหา ไม่สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - ใจความไม่ สมบูรณ์ - เนื้อหาขาด รายละเอียด
4. การใช้ภาษา	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษา ถูกต้อง - สื่อความหมาย ได้ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยคถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 1 ตำแหน่ง - สื่อความหมาย ได้ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยคถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 2-3 ตำแหน่ง - บางช่วง สื่อความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยคถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 4-5 ตำแหน่ง - บางช่วงสื่อ ความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียงบาง ประโยคไม่ ถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 4-5 ตำแหน่ง - สื่อความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียงบาง ประโยคไม่ ถูกต้อง

มาตรฐานค่าการประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

- 5 หมายถึง ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับดีเยี่ยม
- 4 หมายถึง ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับดีมาก
- 3 หมายถึง ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับดี
- 2 หมายถึง ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับปานกลาง
- 1 หมายถึง ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับพอใช้

ตารางที่ 8 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{X}) การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	มีความสามารถอยู่ในระดับดีเยี่ยม
3.51 - 4.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก
2.51 - 3.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดี
1.51 - 2.50	มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง
1.00 - 1.50	มีความสามารถอยู่ในระดับพอใช้

2.3 เสนอแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง โดยปรับปรุงแก้ไขข้อความให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการประเมิน

2.4 นำแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย จำนวน 1 คน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน จำนวน 1 คน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ตรวจสอบพิจารณาด้านความครอบคลุมของพฤติกรรม ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในการใช้ภาษา แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือ โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ระหว่าง 0.67 - 1.00 (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก ค)

2.5 ปรับปรุงแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับปรุงรายละเอียดของเกณฑ์ในการให้คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้มีความชัดเจนและง่ายต่อการวัดผลและประเมินผล

2.6 นำแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อตรวจสอบข้อคำถาม ภาษาที่ใช้สื่อความหมายให้เข้าใจมากขึ้น โดยดำเนินการในระหว่างวันที่ 17 - 21 สิงหาคม พ.ศ. 2563

2.7 นำแบบประเมินความสามารถในการการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไปใช้เป็นเครื่องมือในการทดลอง

สรุปขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังแผนภูมิที่ 3

แผนภูมิที่ 3 การสร้างแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษารูปแบบและศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 สร้างแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบบสอบถาม ความคิดเห็น ประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 10 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านด้านการพูด และด้านการเขียน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

มาตราประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert)

มากที่สุด	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้น มากที่สุด
มาก	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้น มาก
ปานกลาง	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นปานกลาง
น้อย	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อยที่สุด

ตารางที่ 9 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{X}) แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.50 - 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 - 4.49	เห็นด้วยมาก
2.50 - 3.49	เห็นด้วยปานกลาง
1.50 - 2.49	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.49	เห็นด้วยน้อยที่สุด

3.3 นำแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบเนื้อหาความเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.4 นำแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย จำนวน 1 คน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน จำนวน 1 คน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องและ

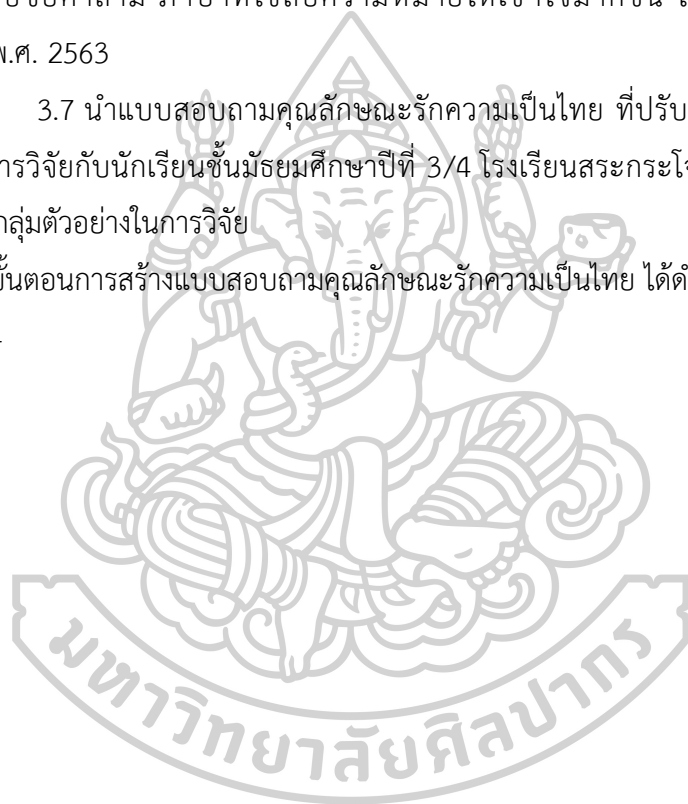
ความเหมาะสม แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยแบบประเมินต้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ระหว่าง 0.67 - 1.00 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ค)

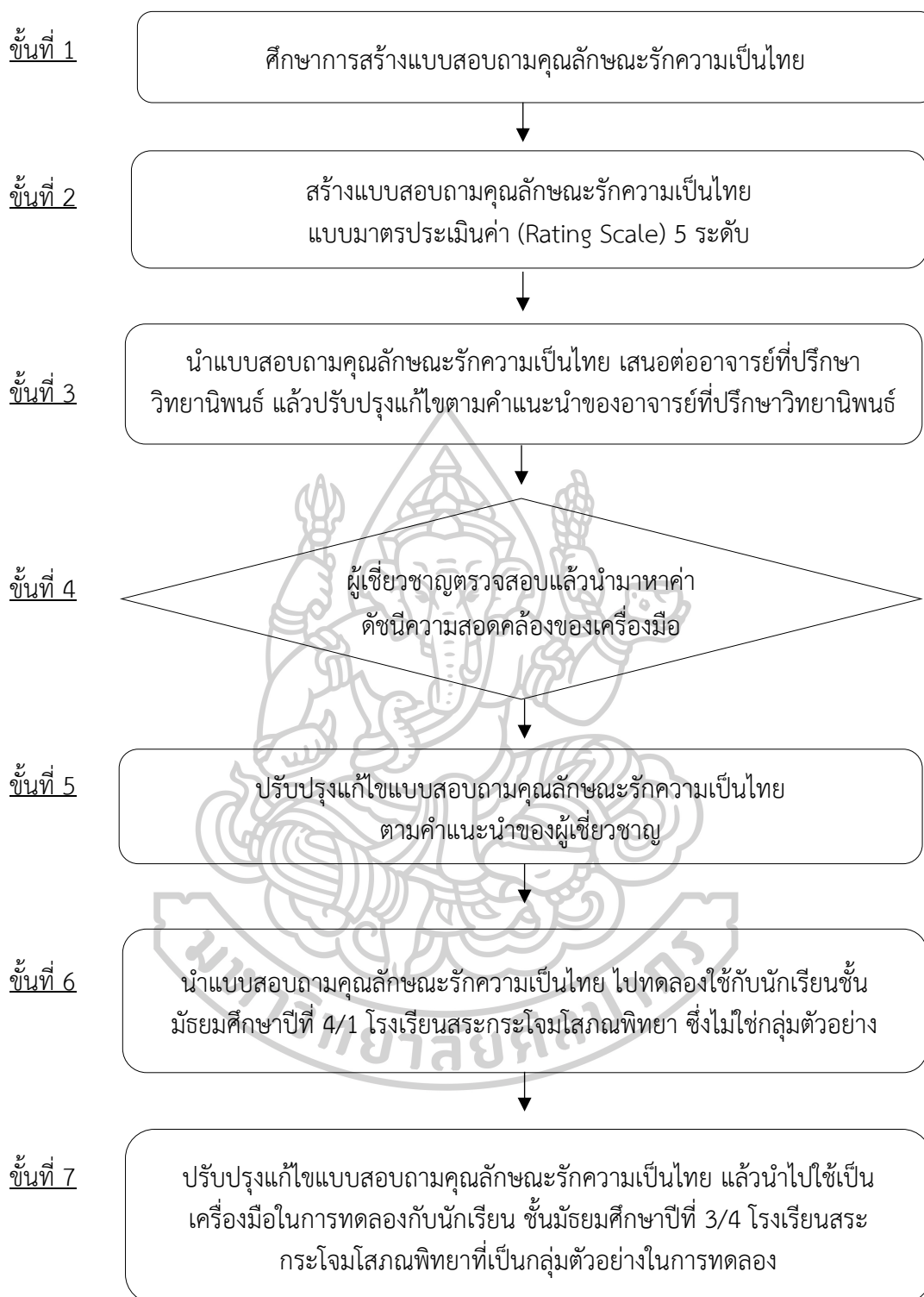
3.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ได้ตรงตามพฤติกรรมของผู้เรียน

3.6 นำแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทยไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบข้อคำถาม ภาษาที่ใช้สื่อความหมายให้เข้าใจมากขึ้น โดยดำเนินการในวันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2563

3.7 นำแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จำนวน 27 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

สรุปขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังแผนภูมิที่ 4

แผนภูมิที่ 4 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษารูปแบบและศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบบสอบถามความคิดเห็นประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 10 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตารางที่ 10 มาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert)

ระดับคุณภาพ	ระดับคะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ตารางที่ 11 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{X}) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.50 - 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 - 4.49	เห็นด้วยมาก
2.50 - 3.49	เห็นด้วยปานกลาง
1.50 - 2.49	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.49	เห็นด้วยน้อยที่สุด

4.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบเนื้อหาถูกต้องของเนื้อหา จากนั้นปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความคิดเห็นตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

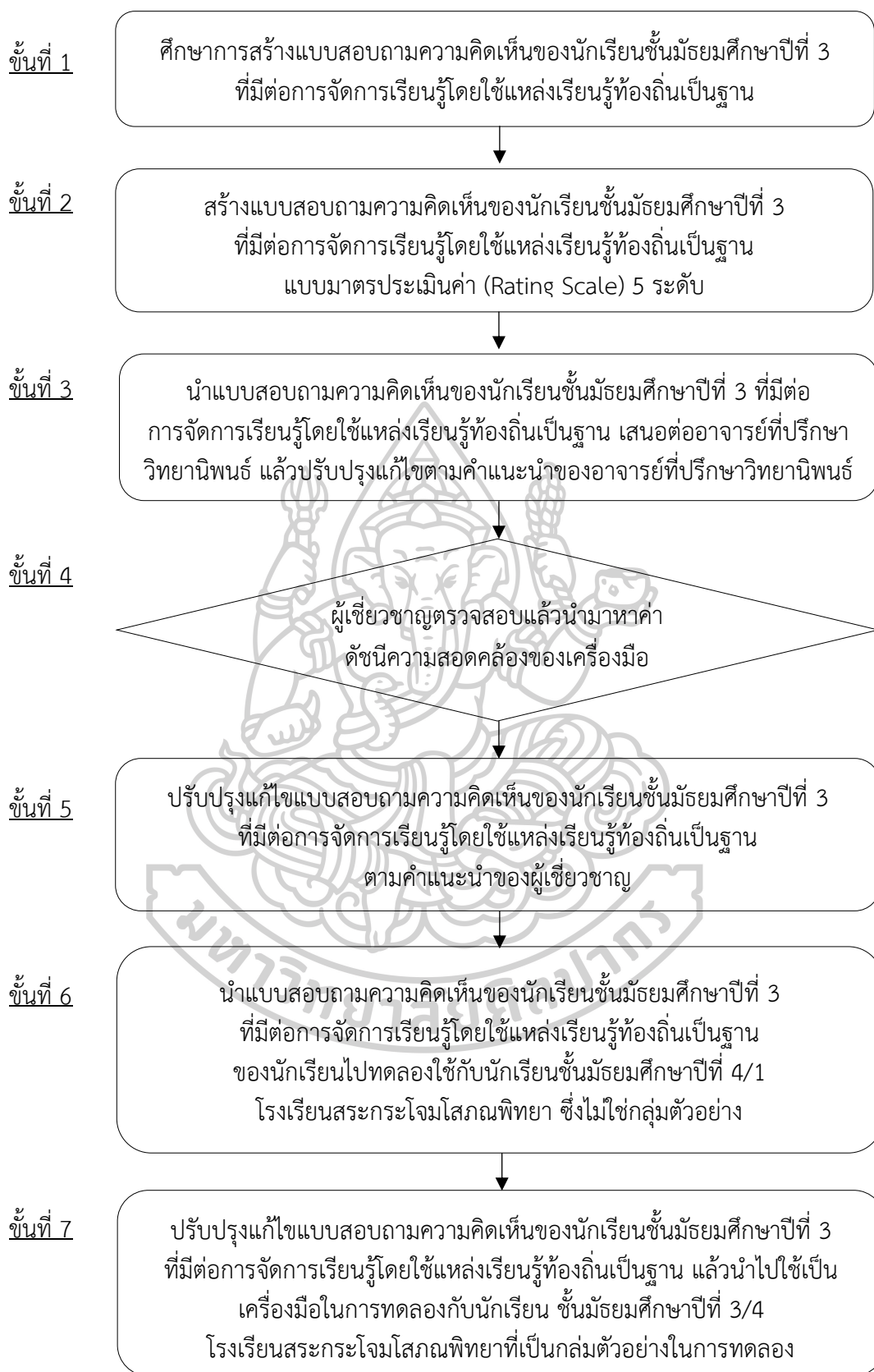
4.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้ที่เชี่ยวชาญ 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย จำนวน 1 คน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน จำนวน 1 คน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องและความเหมาะสม แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยแบบประเมินต้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ระหว่าง 0.67 – 1.00 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ค)

4.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ได้ตรงตามพฤติกรรมของผู้เรียน

4.6 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบข้อคำถาม ภาษาที่ใช้สื่อความหมายให้เข้าใจมากขึ้น โดยดำเนินการในวันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2563

4.7 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จำนวน 27 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

สรุปขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังแผนภูมิที่ 5

แผนภูมิที่ 5 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลอง เป็นขั้นที่ผู้วิจัยเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) หน่วยการเรียนรู้ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน 2) แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 3) แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

1.2 ผู้วิจัยทบทวนเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ให้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง

2. ขั้นทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามหน่วยการเรียนรู้ที่สร้างไว้ และใช้เครื่องมือในการทดลองที่เตรียมไว้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ในเรื่องที่เรียน

2.2 เวลาที่ใช้ในการทดลอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 30 ชั่วโมง

2.3 การจัดช่วงเวลาในการเรียนแต่ละวัน จัดการเรียนการสอนตามเวลาของการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยพื้นฐานตามหน่วยการเรียนรู้ของครูผู้สอน

2.4 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอน คือ วิชาภาษาไทย ท 23101 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.5 ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง มีหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 – 3 มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ คือ ครูชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ให้นักเรียนได้ทราบ ว่านำข้อมูลแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี มาสร้างชิ้นงานผ่านการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย่งอย่างมีเหตุผลเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังจากนั้นครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการตั้งคำถามทบทวนความรู้เดิม และสอนเนื้อหาโดยใช้ใบความรู้ เรื่อง การเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย่งอย่างมีเหตุผลประกอบ ศึกษาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นทั้ง 3 แหล่งเรียนรู้ ได้แก่ อนุสรณ์ตอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท และการเลี้ยงโคขุน หลังจากนั้นให้นักเรียนทำใบงานท้ายหน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ครูจัดเตรียมไว้ให้

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้ เรื่อง อนุสรณ์ตอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท และการเลี้ยงโคขุน เพื่อนำไปศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฐพีที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เมื่อเสร็จแล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม

ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน หลังจากนั้นครูผู้สอนเชื่อมโยงเนื้อหาจากที่ได้เรียนในชั่วโมงที่แล้วเข้ากับการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย้งอย่างมีเหตุผลเพื่อนำไปสู่การสร้างชิ้นงาน จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานของตนเอง และลงมือสร้างชิ้นงานจากที่ได้ออกแบบไว้

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด นักเรียนนำเสนอชิ้นงานที่ตนเองได้สร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด หลังจากนั้นนักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์

ขั้นที่ 4 ประเมินผล นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ

3. ขั้นหลังการทดลอง ภายหลังเสร็จสิ้นการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการประเมินหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 1 ครั้ง แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติและวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) แบบสอบถามรักความเป็นไทย โดยการให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 1 ครั้ง เมื่อครบทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้แล้ว แล้วนำข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์ทางสถิติและวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนโดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ มาเรียม นิลพันธุ์ (2558)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้
มาเรียม นิลพันธุ์ (2558)

$$S. D. = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนน
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ซึ่งใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง ดังนี้ มาเรียม นิลพันธุ์ (2558)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

1. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของหน่วยการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เป็นฐาน โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การแปลผล การประเมินหน่วยการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การแปลผลการประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ที่ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การแปลผลแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

4. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การแปลผลแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

สรุปวิธีการดำเนินงานวิจัย

การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ดำเนินการวิจัย ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 วิธีดำเนินการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย	วิธีดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือการวิจัย	การวิเคราะห์ข้อมูล
1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	- พัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนสระกระโจม โสภณพิทยา อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี	หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน จำนวน 3 หน่วย	วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์

ตารางที่ 12 วิธีดำเนินการวิจัย (ต่อ)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย	วิธีดำเนินการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือการวิจัย	การวิเคราะห์ข้อมูล
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	ประเมินโดยผู้สอน ตรวจ ใบกิจกรรม ท้ายหน่วย	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียน สระกระโจม โสภณพิทยา อำเภอ ดอนเจดีย์ จังหวัด สุพรรณบุรี	แบบประเมิน ความสามารถ ในการเขียนเชิง สร้างสรรค์	วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยง มาตรฐาน (S.D.) แล้วนำ ไปเทียบกับ เกณฑ์
3. เพื่อศึกษา คุณลักษณะรักความ เป็นไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	นักเรียนตอบ แบบสอบถาม คุณลักษณะ รักความเป็นไทย หลังได้รับการ จัดการเรียนรู้โดย ครบทั้ง 3 หน่วย	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียน สระกระโจม โสภณพิทยา อำเภอดอน เจดีย์ จังหวัด สุพรรณบุรี	แบบประเมิน คุณลักษณะ รักความเป็นไทย	วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยง มาตรฐาน (S.D.) แล้วนำ ไปเทียบกับ เกณฑ์
4. เพื่อศึกษาความ คิดเห็นที่มีต่อการ จัดการเรียนรู้โดยใช้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	นักเรียนตอบ แบบสอบถามความ คิดเห็นที่มีต่อการ จัดการเรียนรู้ หลัง ได้รับการจัดการ เรียนรู้โดย ครบทั้ง 3 หน่วย	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียน สระกระโจม โสภณพิทยา อำเภอดอน เจดีย์ จังหวัด สุพรรณบุรี	แบบสอบถาม ความคิดเห็นที่มี ต่อการจัดการ เรียนรู้	วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยง มาตรฐาน (S.D.) แล้วนำ ไปเทียบกับ เกณฑ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 27 คน โดยนำเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 หน่วย หน่วยละ 10 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ประกอบด้วย หน่วยที่ 1 พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ จำนวน 10 ชั่วโมง หน่วยที่ 2 ชิวประวัติพระครูโสภณอรุณโกวิท จำนวน 10 ชั่วโมง หน่วยที่ 3 โคขุนสงเสริมอาชีพ จำนวน 10 ชั่วโมง แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แบบประเมินคุณลักษณะความเป็นไทย แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี พร้อมทั้งประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยประเมิน 4 ข้อ หลังจากนั้นนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยละ 1 ครั้ง แต่แต่ละครั้งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน รวมประเมินทั้ง 3 ครั้ง ซึ่งคะแนนนั้นได้จากการตรวจชิ้นงาน แล้วนำคะแนนมาคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย จากนั้นประเมินคุณลักษณะความเป็นไทย ใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นวัดคุณลักษณะรักความเป็นไทย หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานหน่วยละ 1 ครั้ง รวมประเมินทั้ง 3 ครั้ง และสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เพื่อเป็นการตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สำหรับรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละตอน มีดังนี้

ตอนที่ 1 ผลคะแนนการพัฒนาหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ที่พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับใด ปรากฏดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ผลคะแนนการพัฒนาหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

รายการประเมิน	ผลคะแนนการประเมิน หน่วยการจัดการเรียนรู้		แปลผล	ลำดับที่
	(\bar{X})	S.D.		
1. สาระสำคัญ	4.56	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด	2
2. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด	1
3. สาระการเรียนรู้	4.17	0.43	สอดคล้องกันมาก	5
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้	4.50	0.58	สอดคล้องกันมาก	3
5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้	4.13	0.58	สอดคล้องกันมาก	6
6. ด้านการวัดและประเมินผล	4.33	0.58	สอดคล้องกันมาก	4
ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	4.38	0.55	สอดคล้องกันมาก	-

จากตารางที่ 13 พบว่าหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานที่พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อยู่ภาพรวมอยู่ในระดับสอดคล้องกันอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปน้อยจะได้ว่า 1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.58) 2. ด้านสาระสำคัญ ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.58) 3. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.58) 4. ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.58) 5. ด้านสาระการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.43) 6. ด้านสื่อและแหล่งการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.58) ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น

เป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

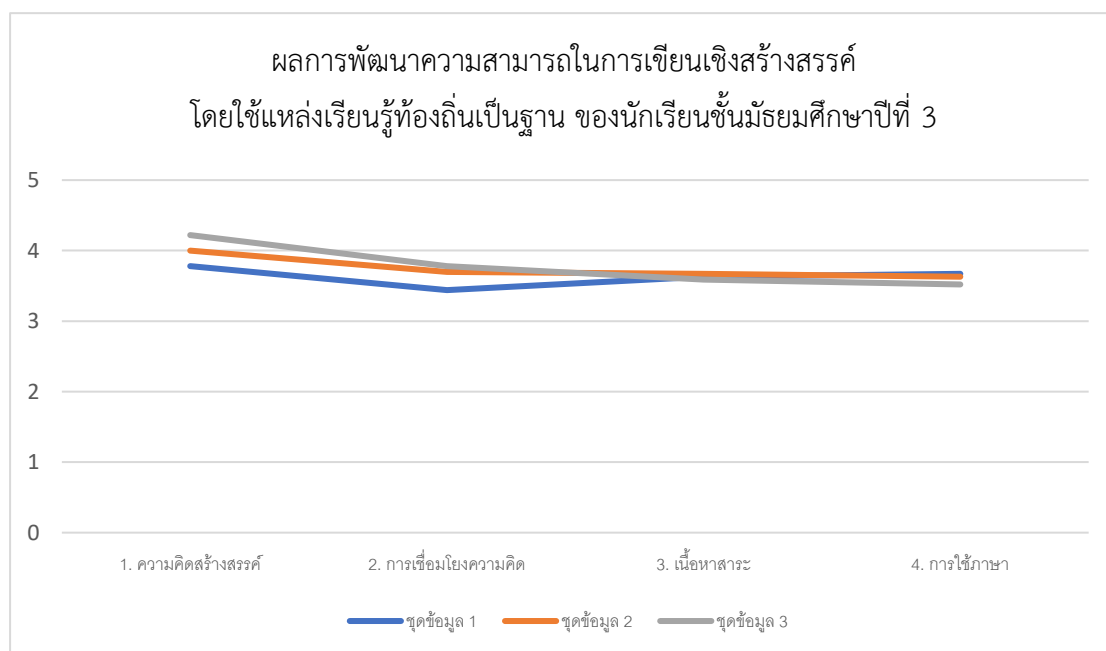
การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัยข้อที่ 2 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน หลังเรียนอยู่ในระดับใด ปรากฏดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์	ผลคะแนน						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับที่
	ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์						หน่วยที่ 1-3			
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3					
(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.			
1. ความคิดสร้างสรรค์	3.78	0.58	4.00	0.55	4.22	0.42	4.00	0.52	ดีมาก	1
2. การเชื่อมโยงความคิด	3.44	0.64	3.70	0.91	3.78	0.58	3.64	0.71	ดีมาก	2
3. เนื้อหาสาระ	3.63	0.56	3.67	0.96	3.59	0.57	3.63	0.70	ดีมาก	3
4. การใช้ภาษา	3.67	0.62	3.63	0.74	3.52	0.51	3.61	0.62	ดีมาก	4
ค่าเฉลี่ยรวม	3.63	0.60	3.75	0.79	3.78	0.52	3.72	0.64	ดีมาก	

จากตารางที่ 14 พบว่าความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. ความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.52) 2. การเชื่อมโยงความคิด ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 0.71) 3. เนื้อหาสาระ ($\bar{X} = 3.63$, S.D. = 0.70) 4. การใช้ภาษา ($\bar{X} = 3.61$, S.D. = 0.62) ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

แผนภูมิที่ 6 กราฟแปลผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้
ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 4 คุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียน
อยู่ในระดับใด ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ผลคะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คุณลักษณะรักความเป็นไทย	ผลคะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะ รักความเป็นไทย						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับ ที่
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3		หน่วยที่ 1-3			
	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.		
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร										
1. นักเรียนเตือนเพื่อนพูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง	2.63	1.47	3.04	1.53	3.74	1.17	3.14	1.39	ปานกลาง	9
2. นักเรียนระมัดระวังการพูดสื่อสารภาษาไทยให้ถูกต้อง	3.37	1.19	3.52	0.96	3.89	0.99	3.59	1.05	มาก	6
3. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง	3.48	1.45	3.89	1.23	4.00	1.33	3.79	1.34	มาก	4
4. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”	3.67	0.94	3.85	0.85	3.81	0.98	3.78	0.92	มาก	5
5. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน	4.07	0.81	4.04	0.88	4.33	0.86	4.15	0.85	มาก	1
สรุปด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร	3.44	1.29	3.67	1.17	3.96	1.10	3.69	1.19	มาก	2
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร										
6. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน	3.85	1.27	4.04	1.1	4.52	0.74	4.14	1.04	มาก	2
7. นักเรียนชอบเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก	2.93	1.12	3.07	1.27	3.95	0.98	3.32	1.12	ปานกลาง	7
8. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย	3.15	1.15	3.15	0.97	3.67	1.28	3.32	1.13	ปานกลาง	7
9. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญ คำกลอน ในวันสำคัญต่าง ๆ โดยใช้ภาษาไทย นักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย	3.37	1.42	3.26	1.35	3.11	1.47	3.25	1.41	ปานกลาง	8
10. นักเรียนเห็นว่าป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย	3.48	0.88	3.78	0.79	4.44	0.79	3.90	0.82	มาก	3
สรุปด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร	3.39	1.28	3.57	1.19	3.99	1.10	3.65	1.19	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.42	1.29	3.62	1.18	3.98	1.10	3.67	1.19	มาก	

จากตารางที่ 15 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 1.19) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากและปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = 1.19) 2. ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 1.19) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน ($\bar{X} = 4.15$, S.D. = 0.85) 2. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 1.04) 3. นักเรียนเห็นว่าป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.82) 4. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง ($\bar{X} = 3.79$, S.D. = 1.34) 5. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์” ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = 0.92) 6. นักเรียนระมัดระวังการพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = 1.05) 7. นักเรียนชอบเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 1.12) และนักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 1.13) 8. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญต่าง ๆ โดยใช้ภาษาไทยนักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 1.41) 9. นักเรียนเตือนเพื่อนพูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 1.31) ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ตารางที่ 16 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1-3

ความคิดเห็น	ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับที่
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3		(\bar{X})	S.D.		
	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.				
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน	4.26	0.84	4.63	0.55	4.59	0.68	4.49	0.69	มาก	3
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์	4.22	0.83	4.56	0.57	4.56	0.68	4.45	0.69	มาก	4
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	4.48	0.63	4.59	0.62	4.67	0.61	4.58	0.62	มากที่สุด	2
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	4.56	0.63	4.56	0.57	4.81	0.39	4.64	0.53	มากที่สุด	1
สรุปด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.38	0.75	4.58	0.58	4.66	0.61	4.54	0.65	มากที่สุด	-

จากตารางที่ 16 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความเห็นด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงจากมากไปหาน้อย จะได้ว่า 1. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.53) 2. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.62) 3. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.69) 4. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.69)

ตารางที่ 17 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ หน่วยที่ 1-3

ความคิดเห็น	ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับที่
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3		(\bar{X})	S.D.		
	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.				
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้										
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน	4.33	0.77	4.48	0.63	4.56	0.68	4.46	0.69	มาก	2
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4	0.67	4.19	0.67	4.37	0.78	4.19	0.71	มาก	3
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู	4.48	0	4.67	0	4.78	0	4.64	0.00	มากที่สุด	1
สรุปด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.27	0.77	4.44	0.67	4.57	0.7	4.43	0.71	มาก	-

จากตารางที่ 17 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้
 1. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.00)
 2. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.69)
 3. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.71)

ตารางที่ 18 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ หน่วยที่ 1-3

ความคิดเห็น	ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับที่
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3		(\bar{X})	S.D.		
	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.				
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้										
8. นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	4.37	0.82	4.56	0.63	4.41	0.73	4.45	0.73	มาก	2
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	4.33	0.82	4.41	0.62	4.52	0.63	4.42	0.69	มาก	3
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.63	0.62	4.63	0.55	4.85	0.45	4.70	0.54	มากที่สุด	1
สรุปด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้	4.44	0.77	4.53	0.61	4.59	0.64	4.52	0.67	มากที่สุด	-

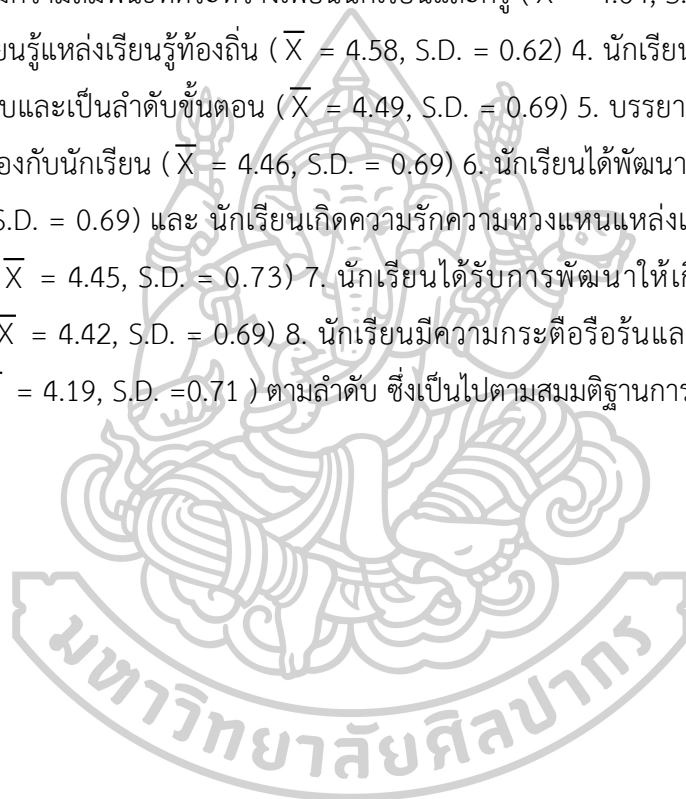
จากตารางที่ 18 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.52, S.D. = 0.67$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 4.70, S.D. = 0.54$) 2. นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ($\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.73$) 3. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.42, S.D. = 0.69$)

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานอยู่ในระดับใด ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1-3

ความคิดเห็น	ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับที่
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3		(\bar{X})	S.D.		
	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.				
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน	4.26	0.84	4.63	0.55	4.59	0.68	4.49	0.69	มาก	4
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์	4.22	0.83	4.56	0.57	4.56	0.68	4.45	0.69	มาก	6
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	4.48	0.63	4.59	0.62	4.67	0.61	4.58	0.62	มากที่สุด	3
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	4.56	0.63	4.56	0.57	4.81	0.39	4.64	0.53	มากที่สุด	2
สรุปด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.38	0.75	4.58	0.58	4.66	0.61	4.54	0.65	มากที่สุด	1
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้										
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความสำคัญกับตนเองกับนักเรียน	4.33	0.77	4.48	0.63	4.56	0.68	4.46	0.69	มาก	5
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4	0.67	4.19	0.67	4.37	0.78	4.19	0.71	มาก	8
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู	4.48	0	4.67	0	4.78	0	4.64	0.00	มากที่สุด	2
สรุปด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.27	0.77	4.44	0.67	4.57	0.7	4.43	0.71	มาก	3
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้										
8. นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	4.37	0.82	4.56	0.63	4.41	0.73	4.45	0.73	มาก	6
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	4.33	0.82	4.41	0.62	4.52	0.63	4.42	0.69	มาก	7
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.63	0.62	4.63	0.55	4.85	0.45	4.70	0.54	มากที่สุด	1
สรุปด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้	4.44	0.77	4.53	0.61	4.59	0.64	4.52	0.67	มากที่สุด	2
ค่าเฉลี่ยรวม	4.36	0.76	4.52	0.62	4.61	0.65	4.50	0.68	มากที่สุด	

จากตารางที่ 19 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.65) 2. ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.67) 3. ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.54) 2. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.53) และ นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.00) 3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.62) 4. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.69) 5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.69) 6. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.69) และ นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นยอดเยี่ยม สุปรรณบุรี ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.73) 7. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.69) 8. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.71) ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยขั้นพื้นฐาน (Pre-Experimental Design) แบบหนึ่งกลุ่มวัดหลายครั้ง (One Group Time Series Design) มาเรียน นิลพันธุ์ (2558) โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน 2) เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 3) เพื่อศึกษาคูณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 4) เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 27 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 2) แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67-1.00 3) แบบประเมินคุณลักษณะความเป็นไทย มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67-1.00 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67-1.00 4) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี สรุปได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานที่พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อยู่ภาพรวมอยู่ในระดับสอดคล้องกันมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปน้อยจะได้ว่า 1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านสาระสำคัญ 3. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ 4. ด้านการวัดและประเมินผล 5. ด้านสาระการเรียนรู้ 6. ด้านสื่อและแหล่งการเรียนรู้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมนักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับ ต่ำมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปหาน้อย 1. ความคิดสร้างสรรค์ 2. การเชื่อมโยง ความคิด 3. เนื้อหาสาระ 4. การใช้ภาษา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

3. คุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมนักเรียน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มากและปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. ด้านใช้คำในการ เขียนสื่อสาร 2. ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ ว่า 1. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน 2. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ ถูกต้องชัดเจน 3. นักเรียนเห็นว่าป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย 4. เมื่อต้องพูดหน้า ชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง 5. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์” 6. นักเรียนระมัดระวังการพูดภาษาไทยให้ ถูกต้อง 7. นักเรียนชอบเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก และนักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียน ภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย 8. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญ ต่าง ๆ โดยใช้ภาษาไทยนักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย 9. นักเรียนเตือนเพื่อนพูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

4. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะได้ว่า 1. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2. ด้านประโยชน์ของการ จัดการเรียนรู้ 3. ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงจากมากไปหาน้อยจะ ได้ว่า 1. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ 2. นักเรียนรู้จักการจัดการ ความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น และ นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู 3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น 4. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ และเป็นลำดับขั้นตอน 5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน 6. นักเรียนได้ พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ และ นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี 7. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 8. นักเรียนมีความ กระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานที่พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อยู่ ผลการวิจัยพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับสอดคล้องกันมาก มีระดับคุณภาพเท่ากับ 4.38 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงจากมากไปน้อยจะได้ว่า 1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านสาระสำคัญ 3. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ 4. ด้านการวัดและประเมินผล 5. ด้านสาระการเรียนรู้ 6. ด้านสื่อและแหล่งการเรียนรู้ ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะหน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีขั้นตอนการพัฒนาและหาคุณภาพตามหลักการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ของนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวไว้ ออกแบบได้ตรงจุดประสงค์การเรียนรู้ และมีความน่าสนใจ เนื่องการออกแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ชั้นการสอน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนทำให้เกิดความสนใจเรียนรู้มีความตระหนักในแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นของตนเอง แทรกเนื้อหาสาระไม่ยากจนเกินไป และมีการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับงานวิจัยของอรนุช อยู่ทิม (2546) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ไว้ 9 ขั้นตอนดังนี้ 1. การศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังจำแนกเป็นมาตรฐานที่จะประเมินด้วยการปฏิบัติภาระงาน มาตรฐานที่จะประเมินโดยการใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่จะประเมินโดยใช้การติดตามเฝ้าสังเกตตลอดภาคเรียน 2. สำหรับมาตรฐานที่กำหนดเป็นการปฏิบัติภาระงาน ต้องคิดว่าผลงานชิ้นนั้นจะออกมาในรูปแบบใดบ้าง และใช้ความรู้ทักษะและคุณสมบัติอะไรบ้างในการปฏิบัติงาน 3. ใช้กระบวนการระดมความคิดของผู้สอนร่วมกัน 4. ลำดับภาพกระบวนการปฏิบัติงานจากต้นจนจบ 5. พิจารณากระบวนการปฏิบัติงานนั้นว่าสอดคล้องและนำไปสู่มาตรฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ 6. กำหนดเกณฑ์การประเมินภาระงาน 7. ออกแบบฟอร์มการประเมินเพื่อเป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อการประเมินให้คะแนนและแปลความหมายได้ 8. นำไปทดลองใช้และนำผลการใช้มาทบทวน 9. พิจารณาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้และประเมินผลเพื่อนำไปใช้ในชั้นเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และดำเนินการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ตามลำดับ ซึ่งประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยการศึกษาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับอำเภอตอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหน่วยในชั้นต่อไป 2) กำหนดหน่วยการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดหน่วยการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจำนวน 3 หน่วย ซึ่งหน่วยการเรียนรู้มีองค์ประกอบจำนวน 12 องค์ประกอบ 1. หัวหน่วยการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย ชื่อหน่วย รายวิชา กลุ่มสาระการเรียนรู้ ระดับชั้นที่สอน ภาคเรียน ปีการศึกษา เรื่องที่สอน จำนวนชั่วโมง 2. มาตรฐานการเรียนรู้/

ตัวชี้วัด 3. สารระสำคัญ 4. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 5. จุดประสงค์การเรียนรู้ 6. สมรรถนะสำคัญ 7. สารการเรียนรู้ 8. ชิ้นงาน/ภาระงาน 9. การวัดและประเมินผล 10. กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แหล่งเรียนรู้ทั้งห้องเป็นฐานในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 11. สื่อการเรียนรู้ 12. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ แล้วนำหน่วยการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปทำการตรวจคุณภาพโดยใช้การประเมินความเหมาะสมของหน่วยการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยใช้แบบประเมินหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) ซึ่งกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของ มาเรียม นิลพันธุ์ (2558) และเมื่อนำผลการประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ยแล้วแปลความหมาย พบว่าหน่วยการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันมาก

2. ผลการประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการเชื่อมโยงความคิด ด้านเนื้อหาสาระ ด้านการใช้ภาษา ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการเรียนรู้ช่วยพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยในแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะมีแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นของอำเภอตอนเจดีย์ที่น่าสนใจ เช่น อนุสรณ์ดอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท และการเลี้ยงโคขุนส่งเสริมอาชีพ ช่วยกระตุ้นความสนใจและการเรียนของนักเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ Lewin (1951) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้า ซึ่งสอดคล้องกับ Guildford (1976) ที่กล่าวว่าวัตถุข้อมูลภาพเสียงสัญลักษณ์ภาษาหรือพฤติกรรมเป็นสื่อ ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยการอ่าน การฟังและการดู และการสัมผัส ทั้งคำถามประเด็นปัญหาหรือข้อมูลสถานการณ์ที่ขัดแย้งหรือคลุมเครือจะเป็นสื่อที่ดีในการกระตุ้นให้เกิดการคิดที่ดีอีกด้วย และเนื้อหาในแบบฝึกทักษะที่เป็นสื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเกิดทักษะความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน เช่น สถานที่สำคัญอนุสรณ์ดอนเจดีย์ ประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท การเลี้ยงโคขุน ทำให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้จากแหล่งใกล้ตัวไว้ว่า การที่จะทำให้เด็กเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ได้นั้นจะต้องเริ่มต้นจากต้นทุนเป็นฐานความรู้ที่นักเรียนมีอยู่เชื่อมโยงไปสู่แหล่งการเรียนรู้ไกลตัวในโลกกว้างจากแหล่งเรียนรู้ที่ใกล้ตัวเด็กที่สุด คือ แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ฉะนั้นบทบาทสำคัญยิ่งของครูคือการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนที่เชื่อมโยงกับท้องถิ่นและเชื่อมโยงสู่ความรู้ที่เป็นสากลซึ่งสอดคล้องกับ ชาตรี สำราญ (2545) กล่าวว่า สิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่น ซึ่งเป็นวิถีชีวิตเป็นวัฒนธรรมประจำถิ่น เป็นประเพณีเป็นสิ่งของมรดกพื้นบ้านที่มีอยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ แต่ละท้องถิ่นก็ไม่เหมือนกันซึ่งเยาวชนรุ่นใหม่ต้องเรียนรู้และควรเรียนรู้ และกิจกรรมฝึกพัฒนาทักษะ

ในแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ซึ่งมีกิจกรรมพัฒนาทักษะที่หลากหลาย รูปแบบไม่ซ้ำกันเช่นกิจกรรมเรียงลำดับเหตุการณ์ กิจกรรม กำหนดคำนำมาเขียนเรื่องกิจกรรมสื่อความด้วยคำใหม่ที่หลากหลาย กิจกรรมแต่งเรื่องใหม่จากแนวคิดเดิมกิจกรรมต่อยอดการเขียนจากเค้าโครงเรื่องเดิมกิจกรรมเขียนเรื่องตามจินตนาการด้วยภาษาและความคิดของนักเรียนอย่างอิสระ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านภาษา ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่นักเรียนใช้คำยากเกินไป ไม่ได้ตรวจทานให้ถี่ถ้วน

3. ผลการศึกษาคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากและปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเมื่อนักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ทำให้นักเรียนมีคุณลักษณะรักความเป็นไทยมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิด ขวัญริรา อินทร์เอี่ยม (2553) กล่าวว่า คุณลักษณะรักความเป็นไทยคือ ลักษณะที่แสดงออกถึงการเห็นคุณค่าของภาษาไทยวัดได้จากตัวบ่งชี้และ 2 พฤติกรรมบ่งชี้ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมพฤติกรรมบ่งชี้คือ 1. ใช้คำในการพูดสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและสถานภาพของบุคคลและ 2. ใช้คำในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและสถานภาพของบุคคล ซึ่ง กระทรวงศึกษาธิการ ((2551) ให้ความสำคัญของภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือ ในการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน เป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติและเป็นเครื่องมือช่วยจรรโลงใจ อีกทั้ง อัจฉรา ชิวพันธ์ (2536) กล่าวว่าเราต้องพิทักษ์รักษาและสืบสานภาษาไทยไว้ในฐานะที่ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์และแสดงถึงความเป็นเอกราชของชาติไทย

4. ผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน คือ ด้านการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ และค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ทั้งนี้เป็นเพราะจากด้านการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ มีการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี มีขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน กิจกรรมการเรียนรู้ที่แปลกใหม่น่าสนใจ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานในการจัดกิจกรรม สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้อยากค้นหาคำตอบ นักเรียนจึงความพึงพอใจต่อด้านการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าด้านอื่น ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิดา ปู่สามสาย (2558) ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรี พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความ ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และ ดวงใจ เปลียนศรี (2561) ศึกษาการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ เพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเรื่องหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ เพื่อส่งเสริมการจัดการความรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นในอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง โดยการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และเน้นการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีการให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ต่าง ๆ แล้วนำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้เป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งช่วยให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับแนวคิดแนวคิด กิ่งแก้ว อารีรักษ์ และคณะ (2548) ให้ความสำคัญของการศึกษาโดยใช้แหล่งเรียนรู้ กระตุ้นมุ่งเน้นลึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งผลักดันให้นักเรียนแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพิ่มมากขึ้น สามารถสร้างผลผลิตในการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสูงขึ้น ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในขณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูขาดการเสริมแรงทางบวก ในการตอบปัญหา การร่วมกิจกรรม และนักเรียนบางคนยังขาดความกล้าแสดงออก ไม่กล้าคิด ไม่กล้าทำ และไม่กล้าตอบคำถาม ผู้วิจัยจะได้ปรับปรุงแก้ไขโดยการเสริมแรงจูงใจให้นักเรียนกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบของการวิจัยและศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยมีแนวคิดที่จะนำเสนอ ข้อเสนอแนะใน 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยได้มีข้อค้นพบหลายประการ ดังนำเสนอข้อมูลเพื่อนำไปใช้ให้เกิดผลดังนี้

1. นักเรียนส่วนใหญ่เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดีขึ้น และเข้าใจเรื่องราวของท้องถิ่นตนเองเพิ่มมากขึ้น เกิดความรักความหวงแหนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนั้นเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการเขียนอย่างต่อเนื่องควรส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ด้วยแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นหรือสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย เพราะเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว
2. การเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ควรให้นักเรียนฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอ และมีอิสระในการเขียน ควรใช้คำถามกระตุ้นนักเรียนเพื่อให้เกิดความคิดที่แปลกใหม่ และควรให้กำลังใจเสริมแรงนักเรียนขณะฝึกการเขียน
3. การจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานควรมีสื่อเทคโนโลยี เช่น คอมพิวเตอร์ จอโปรเจคเตอร์ เครื่องฉายภาพ ประกอบทักษะการจัดการเรียนรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี เป็นแนวทางหนึ่งในการสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามแนวปฏิรูปกระบวนการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นในการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมและทำการวิจัยในประเด็นต่อไปนี้

1. การพัฒนาการเขียนประเภทอื่น ๆ เช่น การเขียนบันทึก การเขียน สรุปความ การเขียนเรียงความ สำหรับสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นต่อ ๆ ไป
2. การพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้เทคนิควิธีสอนที่หลากหลาย เช่น เทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอว์ และเทคนิคระดมสมองประกอบกับเทคนิคแผนภาพความคิด (mind map)
3. การพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในด้านอื่น ๆ เช่น รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ การมีวินัย การอยู่อย่างพอเพียง เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

กรมวิชาการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2554 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุ.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). *แนวทางจัดทำหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *การพัฒนาและการใช้แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนและท้องถิ่นเพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

กรณีการ์ ชุตติพงศ์ศาสตร์. (2544). *ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันโรคเอดส์ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี*. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ.

กรณีการ์ พวงเกษม. (2533). *การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551a). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551b). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานสุพรรณบุรี. (2555). *ประวัติความเป็นมา*. เข้าถึงได้จาก <http://www.tatsuphan.net/Shistory.html>. สืบค้นเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2562.

- กำชัย ทองหล่อ. (2537). หลักภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์ และคณะ. (2548). การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: อัลฟามี เลิร์นเนี่ยม.
- เกศินี จุฑาวิจิตร. (2552). การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์: Idea ดี ๆ ไม่มีวันหมด. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- ขวัญริรา อินทร์เอี่ยม. (2553). การพัฒนาการรักความเป็นไทยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 การทดลองแบบสีกุ่มของโซโลมอน. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัย การศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉันท ชาติทอง. (2552). การออกแบบการสอนแบบย้อนกลับ. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- จงกล วจนะเสถียร. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จงกลณี ภัทรกังวาน. (2561). การศึกษาพฤติกรรมการวางแผน เรื่อง การจัดการสิ่งแวดล้อมสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต สาขาการสอนสังคมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จักรพันธ์ สีหานาด. (2559). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดการเสริมสร้างศักยภาพการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการใช้คำถามแบบ กระตุ้นให้คิดและแผนผังความคิด. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนา หลักสูตรบัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- จันทร์เพ็ญ วิเศษสิงห์. (2259). ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูล ท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการ การนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จำนง พลายแย้มแซ. (2529). เทคนิคการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเพื่อให้เกิดทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ฉวีวรรณ เศวตมาลย์ และคณะ. (2545). ชุดปฏิรูปการเรียนรู้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3). กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- ชนะจิต เกตุอุไร. (2549). ความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่มีต่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการ เรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรีปีการศึกษา 2548. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัชวาล วงษ์ประเสริฐ. (2537). บริการสารสนเทศ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ชาติรี สำราญ. (2545). จากหลักสูตรแกนกลาง สู่...หลักสูตรสถานศึกษา. เล่ม 2. กรุงเทพฯ มูลนิธิสดศรี-

สถิตย์วงศ์.

ณรงค์ชัย ธนกิจภาคิน. (2561). *ศึกษาการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้นำนักเรียนระดับ ประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของสถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล*. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาผู้นำทางการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์บัณฑิต วิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

ณิชชาพร ปรีชาวิภาช. (2555). *ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิต วิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ดวงใจ เปลี้นศรี. (2561). *ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง หมู่บ้าน เศรษฐกิจพอเพียงเหล่ามะละกอ เพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 6*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัย ศิลปากร.

ดวงเดือน อ่อนนุ่ม. (2548). *การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พ.ว.).

ดวงอุมา โสภาก. (2551). *ระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการให้บริการของสำนักทะเบียน อำเภอ เมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม*. วิทยานิพนธ์ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต รัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

คำริ บุญชู. (2548). *การใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา*. วารสารวิชาการ, 8(1(มกราคม- มีนาคม 2548)), 27-31.

ดิษยุทธิ์ บัวจุม อังคินันท์ อินทรกำแหงและพรธณี บุญประกอบ (2557). *การพัฒนารูปแบบการจัดการ เรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน เพื่อสร้างความสนใจและทักษะในอาชีพท้องถิ่นของนักเรียน โรงเรียนบ้านพะเนางวิทยา*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์.

ถวัลย์ มาศจรัส. (2545). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ*. กรุงเทพมหานคร: ธารอักษร.

ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร: ธารอักษร.

จ่าง บัวศรี. (2542). *ทฤษฎีหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

จ่าง บัวศรี. (2531). *ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบและพัฒนา*. กรุงเทพฯ: เอราวันการพิมพ์.

จิตา บุปสามสาย. (2558). *ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบ SQ4R โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดกาญจนบุรี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *ความต้องการพัฒนาสมรรถภาพในการจัดการเรียนรู้ของครูโรงเรียนเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภายใต้*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นพเก้า ณ พัทลุง (2551). *การจัดทำหลักสูตรที่สอดคล้องกับท้องถิ่น*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- นฤมล ตันธสุเรศชัย. (2533). *เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาการใช้แหล่งวิทยาการชุมชน เล่ม 1*. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- นฤมล ม่วงไทย. (2543). *การสร้างแบบการเขียนสรุปความอย่างมีวิจารณ์ญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นันทน์ภัส รัตนศิลป์ชัย. (2553). *การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- นาดยา ปิลันธนานนท์. (2545). *จากมาตรฐานสู่ชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นิจ จันทร่มล. (2535). *การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิพนธ์ ศุขปรีดี. (2548). *นวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อสารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: นีลนารการพิมพ์.
- นุชจรี คงโพธิ์น้อย. (2555). *การพัฒนาแบบวัดความภูมิใจในความเป็นไทย สำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 จังหวัดนนทบุรี*. ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2535). *พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญศรี อ่อนแพง. (2556). *การพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2*. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว. (2547). *การสอนแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้อ.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2531). *การเขียนแบบสร้างสรรค์*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ประยูร บุญใช้ และภูมิพงศ์ จอมหงส์พิพัฒน์. (2558). *การวิจัยและพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน สำหรับสถานศึกษาในชุมชนรอบหนองหาร จังหวัดสกลนคร*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ประเวศ วะสี. (2536). *ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชุมชนเล่มที่ 1*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนพับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- ปราณี สุรสิทธิ์. (2541). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์วารสารศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: แสงดาว.
- พงษ์จันทร์ คล้ายสุบรรณ. (2522). *การเขียนสร้างสรรค์*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สุทธิสาร

การพิมพ์.

พรทิพย์ ประการแก้ว. (2543). *การใช้ซินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พรรณณรัตน์ ละอองผล. (2546). “ครูภาษาไทยกับบทบาทด้านภูมิปัญญาไทย.” ใน 60 ปี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: *ประมวลบทความทางการศึกษา การจัดการศึกษาตามแนวปฏิรูปการเรียนรู้*. นนทบุรี: พี.เอส.พริ้นท์, 37-48.

เพชรรัตน์ ยูรี. (2558). *การศึกษาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ไพโรธ เลิศพิริยกลม. (2543). *การย่อความ*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ภัญญามล กระจ่างแก้ว. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมความเป็นไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมเขต 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภัทรา นิคมานนท์. (2538). *การประเมินผลการเรียน*. กรุงเทพฯ: อักษรภาพิพัฒนา.

มหิตล, มหาวิทยาลัย, & สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์. (2552). *เอกสารคำสอนรายวิชา ศศภท 100 ศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. นครปฐม: สหธรรมิก.

มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). *วิธีวิจัยทางการศึกษา*. นครปฐม: ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

รจนา เฉลิมชัย. (2546). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการใช้แหล่งวิทยาศาสตร์ เรียนรู้ประกอบการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการอาชีพ*. รายงานการศึกษานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ราชบัณฑิตสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วนิดา กุลภัทร์แสงทอง. (2554). *การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วรรณิ โสมประยูร. (2539). *การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทย

วัฒนาพานิช.

- วรรณิ โสมประยูร. (2537). *การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วราพร ศรีสุพรรณ. (2549). *นวัตกรรมด้านหลักสูตรเพื่อท้องถิ่น*. นครปฐม: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545). *การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: พริกหวานการพิมพ์.
- วัลลภา ฉัตรานนท์. (2545). *ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2541). *สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีวรรณ ฉัตรสุริยวงศ์. (2557). *กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิวกานต์ ปทุมสูติ. (2548). *การเขียนสร้างสรรค์ไม่ยากอะไรเลย*. กรุงเทพมหานคร: นวสาส์นการพิมพ์.
- สมพร มั่นตะสูต. (2525). *การเขียนสร้างสรรค์*. กรุงเทพมหานคร: บาร์มีการพิมพ์.
- สาวิตรี ชาดา. (2542). *การศึกษาสภาพการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาอำเภอเมือง วิทยานิพนธ์ ศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการบริหารสถานศึกษา*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงเรียนคุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). *แนวทางการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาเพื่อพร้อมรับการประเมินภายนอก*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2551). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟิค.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2540). *คู่มือครูเพื่อการพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา กรมศาสนา.
- สำนักงานจังหวัดสุพรรณบุรี. (2560). *ข้อมูลทั่วไปจังหวัดสุพรรณบุรี*. เข้าถึงได้จาก <https://ww1.suphanburi.go.th/content/general>. สืบค้นเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2562.
- สำนักงานจังหวัดสุพรรณบุรี (2560). *พระบรมราชานุสรณ์ดอนเดจีย์*. เข้าถึงได้จาก <https://ww1.suphanburi.go.th>. สืบค้นเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2562.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2548). *การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผลสำนักงานฯ.

- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2553). *แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553). *แนวทางการพัฒนา การวัดและการประเมินคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์. (2536). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมน อมรวิวัฒน์. (2544). *กระบวนการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ในชุมชนและธรรมชาติ*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- สุมน อมรวิวัฒน์และทศนา แคมมณี. (2526). *ระบบการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. มหาชัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. อุดรธานี.
- สุริรัตน์ พิมพ์เขต. (2557). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2549). *การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด*. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- เสริมศรี ไชยศร. (2528). *ระบบหลักสูตร-การสอน*. เชียงใหม่: พระสิงห์การพิมพ์.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2544). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 6*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2544). *การวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ท*. ในเอกสารประกอบการอบรมการวัดและประเมินทางการศึกษา กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรนุช อยู่ทิม. (2546). *การประเมินผลการเรียนรู้ในชั้นเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. วารสารวิชาการ, 6(1), 9-10.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2547). *กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2536). *คู่มือการสอนภาษาไทย : กิจกรรมการเล่นประกอบการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัจฉรา ชุมภู. (2557). *การพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกคิดและเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลบ้านดิน (ท่านาง อุปลั้มภ)*.

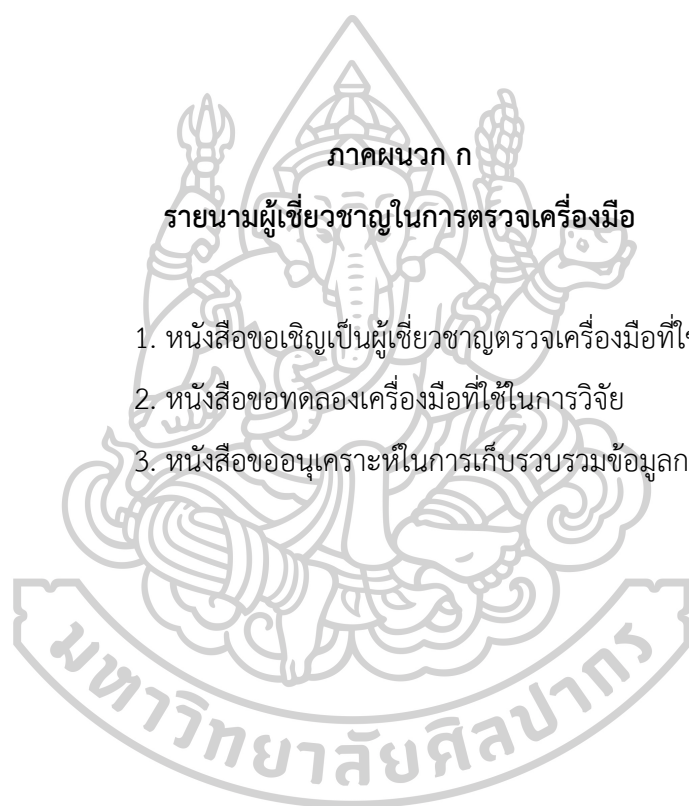
วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
 อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างสรรค์ข้อสอบภาษา*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์.
 อาจिया หลิมกุล. (2556). *การศึกษาศามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญา
 บัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอน
 ภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
 เอกรินทร์ สีหาคาล. (2545). *หลักสูตรสถานศึกษา : แนวคิดสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.

ภาษาอังกฤษ

- Bedri, Z., de Frein, R., & Dowling, G. . (2017). Community-based learning: A primer. *Irish Journal of Academic Practic*(6(1)). Retrieved from <https://arrow.dit.ie/ijap/voViss1/5>
- Best, J. W. (1977). *Research in Education* (3rd). Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Good, C. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill Book.
- Guildford, J. (1976). *A Psychometric Approach to Creativity*, John Curtes Gowan, George D.Demo, And E.Paul Terrance., *Creative : Ist Education Implication*: New york : Iden Wileys Son.
- Guratnik, J. T. (1976). *Psychology of the Classroom*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Jarolimek, J. (1969). *Social Studies in Elementary Education* (3rd ed.). New York: The Macmillan.
- Lewin, K. (1951). "Field. Theory and Leaning" Ind. *Cartwright Field Theory Social Science: Selected Theoretical*. New York : Harper and Row.
- Likert, R. (1967). *The Method of Constructing and Altitude scale, reading in Attitude*. New Jersey: Prentice Hall.
- Nichols, M. (1971). Community Resources for School. *Encyclopedia of Education*, 2(1February), 341-347.
- Olsen, E. G. (1992). *School and community*. New Jersey: Prentice-Hill book.
- Oskamp, S. (1977). *Attitude and Opinion* Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Ramirez, E. D. (1954). *Some Community School Practices*. Quezan city: National Printing.
- Thurstone, L. (1977). *Attitude can be Measured: Attitude Theory and Measurement*.

New York: Willey & Sons.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

1. หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. หนังสือขอตกลงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. หนังสือขออนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภูชิต ภูขำนิ อาจารย์ประจำสาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุจิราพร รามศิริ อาจารย์ประจำสาขาวิชาฟิสิกส์
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนา
การศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน
3. อาจารย์ ดร.ธรรณปพร หงษ์ทอง อาจารย์ประจำ สาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาไทย

ที่ อว 8606 (๒๕) / 439๖

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

16 กรกฎาคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต ภูษานี

ด้วย นางสาวจูไรรัตน์ อ่ำพุทธราห์สประจำตัว 61263301 นักศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาคอนเจดีย์ สุพรรณบุรี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริคมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606 เนหา/4895
๘

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

16 กรกฎาคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุจิราพร รามศิริ

ด้วย นางสาวจูไรรัตน์ อำพุทรา รหัสประจำตัว 61263301 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาคอนเจคต์ สุพรรณบุรี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิตมาต มากจุ้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606 (วทว) / 4397

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

16 กรกฎาคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ชรรมปพร หงษ์ทอง

ด้วย นางสาวจูไรรัตน์ อำพุทรา รหัสประจำตัว 61263301 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความ
สามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษา
คอนเจ็คต์ สุพรรณบุรี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากจู้)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606 (๖๕๗) / ๕๐๕๔
๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

13 สิงหาคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนสระกระโจม โสภณพิทยฯ

ด้วย นางสาวไรรัตน์ อ่างพุทรา รหัสประจำตัว 61263301 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาคอนเจคต์ สุพรรณบุรี" มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 27 คน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาคังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจู้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

ที่ อว 8606 (ทอจ) / 5059

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

13 สิงหาคม 2563

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนสระกระโจม โสภณพิทยา

ด้วย นางสาวจูไรรัตน์ อ่ำพุทรา รหัสประจำตัว 61263301 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความ
สามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษา
ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี " มีความประสงค์จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาศ มากจู้)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

ภาคผนวก ข

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้
 - ความเหมาะสมของหน่วยการจัดการเรียนรู้
2. แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
4. แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย
 - ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
3. แบบสอบถามความคิดเห็น
 - ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ตารางที่ 20 ความสอดคล้องของเนื้อหาหน่วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

แบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1-3

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	S.D.	แปลผล
		1	2	3				
1	สาระสำคัญ							
	1.1 ถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา	4	5	4	13	4.33	0.58	สอดคล้องกันมาก
	1.2 มีความชัดเจนเข้าใจ	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	1.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.00	5.00	4.67	13.67	4.56	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้							
	2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	2.2 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	2.3 ถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.00	5.00	5.00	14.00	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
3	สาระการเรียนรู้							
	3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	4	12	4.00	0.00	สอดคล้องกันมาก
	3.2 ถูกต้องตามหลักวิชาการ	4	4	5	13	4.33	0.58	สอดคล้องกันมาก
	3.3 ครบถ้วนเพียงพอที่เป็นพื้นฐานในการสร้างความรู้ใหม่	3	4	4	11	3.67	0.58	สอดคล้องกันมาก
	3.4 กำหนดเนื้อหาเหมาะสมกับคาบเวลาเรียน	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	3.75	4.25	4.50	12.50	4.17	0.43	สอดคล้องกันมาก
4	กระบวนการจัดการเรียนรู้							
	4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	4.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	4.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	4.5 เสริมสร้างความรู้และพฤติกรรมที่กำหนดไว้ อย่างครบถ้วนและมีประสิทธิภาพ	3	4	4	11	3.67	0.58	สอดคล้องกันมาก
	4.6 เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	3.83	4.83	4.83	13.50	4.50	0.58	สอดคล้องกันมาก

ตารางที่ 20 ความเหมาะสมของเนื้อหาหน่วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี (ต่อ)

แบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1-3

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	S.D.	แปลผล
		1	2	3				
5	สื่อและแหล่งการเรียนรู้							
	5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	4	13	4.33	0.58	สอดคล้องกันมาก
	5.3 สื่อความหมายชัดเจน	3	4	4	11	3.67	0.58	สอดคล้องกันมาก
	5.4 เหมาะสมกับระดับชั้นกับวัยของผู้เรียน	3	4	4	11	3.67	0.58	สอดคล้องกันมาก
	5.5 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	4	4	5	13	4.33	0.58	สอดคล้องกันมาก
	รวมเฉลี่ย	3.60	4.40	4.40	12.40	4.13	0.58	สอดคล้องกันมาก
6	ด้านการวัดและประเมินผล							
	6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับ พฤติกรรมที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	6.2 การประเมินสอดคล้องกับกิจกรรมการ เรียนรู้	4	5	5	14	4.67	0.58	สอดคล้องกันมากที่สุด
	6.3 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	3	4	4	11	3.67	0.58	สอดคล้องกันมาก
	รวมเฉลี่ย	3.67	4.67	4.67	13.00	4.33	0.58	สอดคล้องกันมาก
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	3.79	4.67	4.67	13.16	4.38	0.55	สอดคล้องกันมาก
	S.D.	0.41	0.48	0.48	1.23	0.41		

ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\sum R$	IOC	แปลผล
		1	2	3			
1. ด้านการวัดและประเมินผล							
5	<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งชื่อเรื่องแปลกใหม่ - เสนอเนื้อหาสาระแปลกใหม่ - เสนอแนวคิดเรื่องแปลกใหม่ - เล่าด้วยมุมมองแปลกใหม่ 	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
4	<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งชื่อเรื่องแปลกใหม่ - เสนอเนื้อหาสาระแปลกใหม่ - เสนอแนวคิดเรื่องแปลกใหม่ - เล่าด้วยมุมมองไม่แปลกใหม่ 	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
3	<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งชื่อเรื่องแปลกใหม่ - เสนอเนื้อหาสาระแปลกใหม่ - เสนอแนวคิดเรื่องไม่แปลกใหม่ - เล่าด้วยมุมมองไม่แปลกใหม่ 	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
2	<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งชื่อเรื่องแปลกใหม่ - เสนอเนื้อหาสาระไม่แปลกใหม่ - เสนอแนวคิดเรื่องไม่แปลกใหม่ - เล่าด้วยมุมมองไม่แปลกใหม่ 	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
1	<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งชื่อเรื่องไม่แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหาสาระไม่แปลกใหม่ - เสนอแนวคิดเรื่องไม่แปลกใหม่ - เล่าด้วยมุมมองไม่แปลกใหม่ 	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
(ต่อ)

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\sum R$	IOC	แปลผล
		1	2	3			
2. การเชื่อมโยงความคิด							
5	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองสัมพันธ์กัน - ความคิดต่อเนื่องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
4	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองสัมพันธ์กัน - บางช่วงความคิดไม่ต่อเนื่อง ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
3	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองสัมพันธ์กัน - ความคิดไม่ต่อเนื่องขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
2	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองไม่สัมพันธ์กัน - ความคิดไม่ต่อเนื่องขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
1	- จัดลำดับความคิดไม่เป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองไม่สัมพันธ์กัน - ความคิดไม่ต่อเนื่องขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
(ต่อ)

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\sum R$	IOC	แปลผล
		1	2	3			
3. เนื้อหาสาระ							
5	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความสมบูรณ์ - เนื้อหามีรายละเอียดครบถ้วน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
4	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความสมบูรณ์ - เนื้อหาบางช่วงขาดรายละเอียด	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
3	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง - บางช่วงใจความไม่สมบูรณ์ - เนื้อหาบางช่วงขาดรายละเอียด	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
2	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาบางช่วงไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - บางช่วงใจความไม่สมบูรณ์ - เนื้อหาขาดรายละเอียด	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
1	- ขาดบทนำหรือสรุป - เนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความไม่สมบูรณ์ - เนื้อหาขาดรายละเอียด	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาแบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
(ต่อ)

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\sum R$	IOC	แปลผล
		1	2	3			
4. การใช้ภาษา							
5	- ใช้คำหรือสำนวนภาษาถูกต้อง - สื่อความหมายได้ชัดเจน - เรียบเรียงประโยคถูกต้อง	0	+1	+1	2	0.67	สอดคล้อง
4	- ใช้คำหรือสำนวนภาษามิติด 1 ตำแหน่ง - สื่อความหมายได้ชัดเจน - เรียบเรียงประโยคถูกต้อง	0	+1	+1	2	0.67	สอดคล้อง
3	- ใช้คำหรือสำนวนภาษามิติด 2-3 ตำแหน่ง - บางช่วงสื่อความหมายไม่ชัดเจน - เรียบเรียงประโยคถูกต้อง	0	+1	+1	2	0.67	สอดคล้อง
2	- ใช้คำหรือสำนวนภาษามิติด 4-5 ตำแหน่ง - บางช่วงสื่อความหมายไม่ชัดเจน - เรียบเรียงบางประโยคไม่ถูกต้อง	0	+1	+1	2	0.67	สอดคล้อง
1	- ใช้คำหรือสำนวนภาษามิติด 4-5 ตำแหน่ง - สื่อความหมายไม่ชัดเจน - เรียบเรียงบางประโยคไม่ถูกต้อง	0	+1	+1	2	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 22 ค่าดัชนีสอดคล้องของเนื้อหาแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อ	เกณฑ์การให้คะแนน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\sum R$	IOC	แปลผล
		1	2	3			
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร							
1	นักเรียนเตือนเพื่อนพูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
2	นักเรียนระมัดระวังการพูดสื่อสารภาษาไทยให้ถูกต้อง	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
3	เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
4	การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
5	นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร							
6	นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
7	นักเรียนชอบเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
8	นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
9	ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญ คำกลอนในวันสำคัญต่าง ๆ โดยใช้ภาษาไทยนักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง
10	นักเรียนเห็นว่าป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 23 ค่าดัชนีสอดคล้องของเนื้อหาแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อ	เกณฑ์การให้คะแนน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\sum R$	IOC	แปลผล
		1	2	3			
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้							
1	นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน	+1	+1	0	2.00	0.67	สอดคล้อง
2	นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
3	นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง
4	นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้							
5	บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความสำคัญกันเองกับนักเรียน	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง
6	นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
7	นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู	+1	+1	+1	3.00	1.00	สอดคล้อง
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้							
8	นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์สุพรรณบุรี	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง
9	นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง
10	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	0	+1	+1	2.00	0.67	สอดคล้อง

ภาคผนวก ค
การตรวจสอบสมมติฐานการวิจัย

ตารางที่ 24 คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จากแบบประเมินความสามารถการ
เขียนเชิงสร้างสรรค์ หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1

คะแนนหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1

เลขที่	ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์				รวม	\bar{X}	S.D.	แปลผล
	ความคิดสร้างสรรค์	การเชื่อมโยงความคิด	เนื้อหาสาระ	การใช้ภาษา				
1	3	3	3	3	12	3.00	0.00	ดี
2	4	3	4	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
3	4	3	4	3	14	3.50	0.58	ดี
4	3	3	3	4	13	3.25	0.50	ดี
5	4	3	4	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
6	4	3	4	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
7	3	4	3	4	14	3.50	0.58	ดี
8	3	4	4	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
9	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
10	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
11	4	3	3	3	13	3.25	0.50	ดี
12	3	3	2	4	12	3.00	0.82	ดี
13	4	2	3	3	12	3.00	0.82	ดี
14	5	4	4	4	17	4.25	0.50	ดีมาก
15	4	2	3	4	13	3.25	0.96	ดี
16	4	3	4	3	14	3.50	0.58	ดี
17	3	3	4	4	14	3.50	0.58	ดี
18	4	4	3	3	14	3.50	0.58	ดี
19	3	4	4	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
20	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
21	5	4	4	4	17	4.25	0.50	ดีมาก
22	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
23	4	4	4	5	17	4.25	0.50	ดีมาก
24	3	4	4	3	14	3.50	0.58	ดี
25	4	4	4	5	17	4.25	0.50	ดีมาก
26	4	4	4	4	16	4.00	0.00	ดีมาก
27	4	3	3	4	14	3.50	0.58	ดี
รวม	102	93	98	99	392	98.00	14.13	
ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	3.78	3.44	3.63	3.67	14.52	3.63	0.52	ดีมาก
S.D.	0.58	0.64	0.56	0.62	1.48	0.37		

ตารางที่ 25 คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากแบบประเมินความสามารถการเขียน
เชิงสร้างสรรค์ หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2

คะแนนหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2

เลขที่	ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์				รวม	\bar{X}	S.D.	แปลผล
	ความคิดสร้างสรรค์	การเชื่อมโยงความคิด	เนื้อหาสาระ	การใช้ภาษา				
1	4	3	3	4	14	3.50	0.58	ดี
2	4	2	3	3	12	3.00	0.82	ดี
3	5	4	3	3	15	3.75	0.96	ดีมาก
4	4	3	3	4	14	3.50	0.58	ดี
5	5	3	3	3	14	3.50	1.00	ดี
6	4	4	3	3	14	3.50	0.58	ดี
7	4	2	2	2	10	2.50	1.00	ปานกลาง
8	4	3	3	3	13	3.25	0.50	ดี
9	4	5	5	3	17	4.25	0.96	ดีมาก
10	4	3	3	4	14	3.50	0.58	ดี
11	4	3	4	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
12	3	4	3	4	14	3.50	0.58	ดี
13	4	4	5	4	17	4.25	0.50	ดีมาก
14	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
15	3	4	3	4	14	3.50	0.58	ดี
16	4	5	5	4	18	4.50	0.58	ดีมาก
17	4	4	3	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
18	4	5	5	4	18	4.50	0.58	ดีมาก
19	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
20	3	2	2	3	10	2.50	0.58	ดี
21	4	4	3	3	14	3.50	0.58	ดี
22	5	5	4	5	19	4.75	0.50	ดีเยี่ยม
23	4	4	5	4	17	4.25	0.50	ดีมาก
24	4	4	4	5	17	4.25	0.50	ดีมาก
25	4	3	4	3	14	3.50	0.58	ดี
26	3	4	5	4	16	4.00	0.82	ดีมาก
27	5	5	5	5	20	5.00	0.00	เยี่ยม
รวม	108	100	99	98	405	101.25	16.40	
ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	4.00	3.70	3.67	3.63	15.00	3.75	0.61	ดีมาก
S.D.	0.55	0.91	0.96	0.74	2.39	0.60		

ตารางที่ 26 คะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากแบบประเมินความสามารถการเขียน
เชิงสร้างสรรค์ หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3

คะแนนหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3

เลขที่	ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์				รวม	\bar{X}	S.D.	แปลผล
	ความคิดสร้างสรรค์	การเชื่อมโยงความคิด	เนื้อหาสาระ	การใช้ภาษา				
1	4	3	4	3	14	3.50	0.58	ดี
2	4	4	3	3	14	3.50	0.58	ดี
3	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
4	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
5	4	4	4	4	16	4.00	0.00	ดีมาก
6	4	3	3	3	13	3.25	0.50	ดี
7	5	4	4	4	17	4.25	0.50	ดีมาก
8	5	4	3	4	16	4.00	0.82	ดีมาก
9	4	4	3	3	14	3.50	0.58	ดี
10	5	4	3	4	16	4.00	0.82	ดีมาก
11	4	3	3	4	14	3.50	0.58	ดี
12	5	3	4	3	15	3.75	0.96	ดีมาก
13	4	4	3	3	14	3.50	0.58	ดี
14	4	4	3	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
15	4	3	3	4	14	3.50	0.58	ดี
16	4	3	4	3	14	3.50	0.58	ดี
17	4	3	4	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
18	4	4	4	4	16	4.00	0.00	ดีมาก
19	4	4	3	4	15	3.75	0.50	ดีมาก
20	4	4	4	4	16	4.00	0.00	ดีมาก
21	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
22	5	5	4	3	17	4.25	0.96	ดีมาก
23	4	4	4	3	15	3.75	0.50	ดีมาก
24	4	4	4	4	16	4.00	0.00	ดีมาก
25	5	5	5	4	19	4.75	0.50	ดีเยี่ยม
26	4	4	3	3	14	3.50	0.58	ดี
27	4	3	3	4	14	3.50	0.58	ดี
รวม	114	102	97	95	408	102.00	13.74	
ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	4.22	3.78	3.59	3.52	15.11	3.78	0.51	ดีเยี่ยม
S.D.	0.42	0.58	0.57	0.51	1.28	0.32		

ตารางที่ 27 ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น
เป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความสามารถในการเขียน เชิงสร้างสรรค์	ผลคะแนน						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับ ที่
	ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์						หน่วยที่ 1-3			
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3					
(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.			
1. ความคิดสร้างสรรค์	3.78	0.58	4	0.55	4.22	0.42	4.00	0.52	ดีมาก	1
2. การเชื่อมโยงความคิด	3.44	0.64	3.7	0.91	3.78	0.58	3.64	0.71	ดีมาก	2
3. เนื้อหาสาระ	3.63	0.56	3.67	0.96	3.59	0.57	3.63	0.70	ดีมาก	3
4. การใช้ภาษา	3.67	0.62	3.63	0.74	3.52	0.51	3.61	0.62	ดีมาก	4
ค่าเฉลี่ยรวม	3.63	0.60	3.75	0.79	3.78	0.52	3.72	0.64	ดีมาก	

ตารางที่ 28 คะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1

คะแนนหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น (คน)					(\bar{X})	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด(5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร								
1. นักเรียนชอบทักท้วงเพื่อนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง	3	7	4	3	10	2.63	1.47	ปานกลาง
2. นักเรียนระมัดระวังการพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง	5	9	6	5	2	3.37	1.19	ปานกลาง
3. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง	8	9	3	2	5	3.48	1.45	มาก
4. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”	7	6	12	2	0	3.67	0.94	มาก
5. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน	9	12	5	1	0	4.07	0.81	มาก
สรุปด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร	32	43	30	13	17	3.44	1.29	ปานกลาง
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร								
6. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน	11	8	3	3	2	3.85	1.27	มาก
7. นักเรียนเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก	3	5	8	9	2	2.93	1.12	ปานกลาง
8. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย	3	8	9	4	3	3.15	1.15	ปานกลาง
9. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญต่างๆ นักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย	7	8	5	2	5	3.37	1.42	ปานกลาง
10. ป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย	4	8	12	3	0	3.48	0.88	ปานกลาง
สรุปด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร	49	64	50	29	24	3.39	1.28	ปานกลาง
สรุป						3.42	0.01	ปานกลาง

ตารางที่ 29 คะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2

คะแนนหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 2

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น (คน)					(\bar{X})	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด(5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร								
1. นักเรียนชอบเตือนเพื่อนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง	6	7	3	4	7	3.04	1.53	ปานกลาง
2. นักเรียนระมัดระวังการพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง	3	14	4	6	0	3.52	0.96	มาก
3. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง	12	5	7	1	2	3.89	1.23	มาก
4. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”	8	7	12	0	0	3.85	0.85	มาก
5. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน	11	6	10	0	0	4.04	0.88	มาก
สรุปด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร	40	39	36	11	9	3.67	1.17	มาก
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร								
6. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน	11	10	4	0	2	4.04	1.10	มาก
7. นักเรียนเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก	5	5	7	7	3	3.07	1.27	ปานกลาง
8. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย	1	11	7	7	1	3.15	0.97	ปานกลาง
9. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญต่างๆ นักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย	5	9	6	2	5	3.26	1.35	ปานกลาง
10. ป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย	5	12	9	1	0	3.78	0.79	มาก
สรุปด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร	57	65	54	25	15	3.57	1.19	มาก
สรุป						3.62	0.01	มาก

ตารางที่ 30 คะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3

คะแนนหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น (คน)					(\bar{X})	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	มากที่สุด(5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร								
1. นักเรียนชอบเตือนเพื่อนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง	9	8	5	4	1	3.74	1.17	มาก
2. นักเรียนระมัดระวังการพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง	8	12	3	4	0	3.89	0.99	มาก
3. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง	15	4	3	3	2	4.00	1.33	มาก
4. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”	9	6	10	2	0	3.81	0.98	มาก
5. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน	16	4	7	0	0	4.33	0.86	มาก
สรุปด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร	57	34	28	13	3	3.96	1.10	มาก
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร								
6. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน	18	5	4	0	0	4.52	0.74	มาก
7. นักเรียนเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก	8	7	5	2	0	3.95	0.98	มาก
8. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย	10	5	7	3	2	3.67	1.28	มาก
9. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญต่างๆ นักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย	7	5	4	6	5	3.11	1.47	มาก
10. ป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย	16	8	2	1	0	4.44	0.79	มาก
สรุปด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร	93	51	44	18	5	3.99	1.10	มาก
สรุป						3.97	0.00	มาก

ตารางที่ 31 ผลคะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1-3

คะแนนหน่วยการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 1-3

ความคิดเห็น	ผลคะแนนแบบสอบถามคุณลักษณะ รักความเป็นไทย						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับ ที่
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3		หน่วยที่ 1-3			
	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.		
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร										
1. นักเรียนชอบเตือนเพื่อนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง	2.63	1.47	3.04	1.53	3.74	1.17	3.14	1.39	ปานกลาง	9
2. นักเรียนระมัดระวังการพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง	3.37	1.19	3.52	0.96	3.89	0.99	3.59	1.05	มาก	6
3. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง	3.48	1.45	3.89	1.23	4.00	1.33	3.79	1.34	มาก	4
4. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”	3.67	0.94	3.85	0.85	3.81	0.98	3.78	0.92	มาก	5
5. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน	4.07	0.81	4.04	0.88	4.33	0.86	4.15	0.85	มาก	1
สรุปด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร	3.44	1.29	3.67	1.17	3.96	1.10	3.69	1.19	มาก	2
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร										
6. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน	3.85	1.27	4.04	1.1	4.52	0.74	4.14	1.04	มาก	2
7. นักเรียนเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก	2.93	1.12	3.07	1.27	3.95	0.98	3.32	1.12	ปานกลาง	7
8. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย	3.15	1.15	3.15	0.97	3.67	1.28	3.32	1.13	ปานกลาง	7
9. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญต่างๆ นักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย	3.37	1.42	3.26	1.35	3.11	1.47	3.25	1.41	ปานกลาง	8
10. ป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย	3.48	0.88	3.78	0.79	4.44	0.79	3.90	0.82	มาก	3
สรุปด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร	3.39	1.28	3.57	1.19	3.99	1.10	3.65	1.19	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.42	1.29	3.62	1.18	3.98	1.10	3.67	1.19	มาก	

ตารางที่ 32 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น (คน)					(\bar{X})	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับ ขั้นตอน	13	9	4	1	0	4.26	0.84	มาก
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิด สร้างสรรค์	13	7	7	0	0	4.22	0.83	มาก
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่ง เรียนรู้ท้องถิ่น	15	10	2	0	0	4.48	0.63	มาก
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้ จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	17	8	2	0	0	4.56	0.63	มากที่สุด
สรุปด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	58	34	15	1	0	4.38	0.75	มาก
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ ความเป็นกันเองกับนักเรียน	14	8	5	0	0	4.33	0.77	มาก
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	6	15	6	0	0	4.00	0.67	มาก
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู	18	4	5	0	0	4.48	0.00	มาก
สรุปด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	38	27	16	0	0	4.27	0.77	มาก
8. นักเรียนเกิดความรักความหวง แหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	16	5	6	0	0	4.37	0.82	มาก
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิด ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	15	6	6	0	0	4.33	0.82	มาก
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	19	6	2	0	0	4.63	0.62	มากที่สุด
สรุปด้านประโยชน์ของการจัดการ เรียนรู้	50	17	14	0	0	4.44	0.77	มาก
สรุป						4.37	0.01	มาก

ตารางที่ 33 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 2

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น (คน)					(\bar{X})	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับ ขั้นตอน	18	8	1	0	0	4.63	0.55	มากที่สุด
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิด สร้างสรรค์	16	10	1	0	0	4.56	0.57	มากที่สุด
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	18	7	2	0	0	4.59	0.62	มากที่สุด
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้ จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	16	10	1	0	0	4.56	0.57	มากที่สุด
สรุปด้านการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้	68	35	5	0	0	4.58	0.58	มากที่สุด
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนช่วยให้ ความเป็นกันเองกับนักเรียน	15	10	2	0	0	4.48	0.63	มาก
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้น และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการ เรียนรู้	9	14	4	0	0	4.19	0.67	มาก
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู	20	5	2	0	0	4.67	0.00	มากที่สุด
สรุปด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	44	29	8	0	0	4.44	0.67	มาก
8. นักเรียนเกิดความรักความหวง แหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	17	8	2	0	0	4.56	0.63	มากที่สุด
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิด ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	13	12	2	0	0	4.41	0.62	มาก
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	18	8	1	0	0	4.63	0.55	มากที่สุด
สรุปด้านประโยชน์ของการ จัดการเรียนรู้	48	28	5	0	0	4.53	0.61	มากที่สุด
สรุป						4.52	0.04	มากที่สุด

ตารางที่ 34 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 3

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น (คน)					(\bar{X})	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับ ขั้นตอน	19	5	3	0	0	4.59	0.68	มากที่สุด
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิด สร้างสรรค์	18	6	3	0	0	4.56	0.68	มากที่สุด
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	20	5	2	0	0	4.67	0.61	มากที่สุด
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้ จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	22	5	0	0	0	4.81	0.39	มากที่สุด
สรุปด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	79	21	8	0	0	4.66	0.61	มากที่สุด
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ ความเป็นกันเองกับนักเรียน	18	6	3	0	0	4.56	0.68	มากที่สุด
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	15	7	5	0	0	4.37	0.78	มาก
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู	23	2	2	0	0	4.78	0.00	มากที่สุด
สรุปด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	56	15	10	0	0	4.57	0.70	มากที่สุด
8. นักเรียนเกิดความรักความหวง แหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	15	8	4	0	0	4.41	0.73	มาก
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิด ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	16	9	2	0	0	4.52	0.63	มากที่สุด
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	24	2	1	0	0	4.85	0.45	มากที่สุด
สรุปด้านประโยชน์ของการจัดการ เรียนรู้	55	19	7	0	0	4.59	0.64	มากที่สุด
สรุป						4.61	0.05	มากที่สุด

ตารางที่ 35 คะแนนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยที่ 1-3

ความคิดเห็น	ผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้						รวมเฉลี่ย		แปลผล	ลำดับที่
	หน่วยที่ 1		หน่วยที่ 2		หน่วยที่ 3		(\bar{X})	S.D.		
	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.	(\bar{X})	S.D.				
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน	4.26	0.84	4.63	0.55	4.59	0.68	4.49	0.69	มาก	4
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์	4.22	0.83	4.56	0.57	4.56	0.68	4.45	0.69	มาก	6
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	4.48	0.63	4.59	0.62	4.67	0.61	4.58	0.62	มากที่สุด	3
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น	4.56	0.63	4.56	0.57	4.81	0.39	4.64	0.53	มากที่สุด	2
สรุปด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.38	0.75	4.58	0.58	4.66	0.61	4.54	0.65	มากที่สุด	1
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้										
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนช่วยให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน	4.33	0.77	4.48	0.63	4.56	0.68	4.46	0.69	มาก	5
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4	0.67	4.19	0.67	4.37	0.78	4.19	0.71	มาก	8
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู	4.48	0	4.67	0	4.78	0	4.64	0.00	มากที่สุด	2
สรุปด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.27	0.77	4.44	0.67	4.57	0.7	4.43	0.71	มาก	3
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้										
8. นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี	4.37	0.82	4.56	0.63	4.41	0.73	4.45	0.73	มาก	6
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	4.33	0.82	4.41	0.62	4.52	0.63	4.42	0.69	มาก	7
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.63	0.62	4.63	0.55	4.85	0.45	4.70	0.54	มากที่สุด	1
สรุปด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้	4.44	0.77	4.53	0.61	4.59	0.64	4.52	0.67	มากที่สุด	2
ค่าเฉลี่ยรวม	4.36	0.76	4.52	0.62	4.61	0.65	4.50	0.68	มากที่สุด	

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

1. หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน
2. แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
3. แบบประเมินคุณลักษณะความเป็นไทย
4. แบบสอบถามความคิดเห็น

หน่วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน
หน่วยที่ 1 พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ท 23101 ภาษาไทยพื้นฐาน 5

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

จำนวน 10 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท.2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท.2.1 ม.3/2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา

2. สาระสำคัญ

การเขียนโฆษณา เป็นการสร้างสรรค์รูปแบบเนื้อหา แนวคิด หรือการใช้ภาษา เพื่อโน้มน้าวใจให้เห็นคล้อยตามสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการนำเสนอ เพื่อประโยชน์ทางการค้าหรือเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าหรือหน่วยงาน ดังนั้น ผู้เขียนข้อความโฆษณาควรมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา ส่วนประกอบของโฆษณา เพื่อให้เกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิผล สามารถเขียนโฆษณาเชิญท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ได้

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. ซื่อสัตย์สุจริต
4. มุ่งมั่นในการทำงาน
5. รักความเป็นไทย

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ด้านความรู้

นักเรียนสามารถบอกแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา และส่วนประกอบของโฆษณาได้ถูกต้อง

4.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ

นักเรียนสามารถเขียนโฆษณาเชิญชวนท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ได้

4.3 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์

นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

5. สมรรถนะสำคัญ

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. สาระการเรียนรู้

การเขียนโฆษณา

- แนวทางการเขียนข้อความโฆษณา
- ส่วนประกอบของโฆษณา

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนโฆษณา
2. ชิ้นงานที่ 1 เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

8. การวัดและประเมินผล

8.1 การประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนโฆษณา
2. ชิ้นงานที่ 1 เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

8.2 การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

1. ประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

จุดประสงค์	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ นักเรียนสามารถบอกแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา และส่วนประกอบของโฆษณาได้ถูกต้อง	ตรวจสอบงานเรื่อง การเขียนโฆษณา	ใบงาน เรื่อง การเขียนโฆษณา	ทำใบงานถูกต้อง ทั้ง 2 ข้อ ถือว่าผ่าน
ด้านทักษะ/กระบวนการ นักเรียนสามารถเขียนโฆษณาเชิญชวนท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ได้	ตรวจสอบชิ้นงานเชิญชวนท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์	ตรวจสอบชิ้นงานเชิญชวนท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์	ระดับคุณภาพ “ดีมาก” ถือว่าผ่าน
ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	ผู้เรียนประเมินตนเอง	แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	ระดับคุณภาพ “มาก” ถือว่าผ่าน

9. กิจกรรมการเรียนรู้/ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ (ชั่วโมงที่ 1-2)

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนและการวัดประเมินผลให้นักเรียนเข้าใจ ซึ่งการวัดผลครั้งนี้จะวัดผลประเมินผล 3 รูปแบบ คือ การประเมินการตรวจใบงาน ชิ้นงานและให้ผู้เรียนประเมินตนเอง (10 นาที)

2. นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น ว่านักเรียนประทับใจโฆษณาใดมากที่สุด เพราะเหตุใด (10 นาที)

3. สนทนาถึงวิถีชีวิตเราผูกพันกับการโฆษณาทุกประเภท ทุกรูปแบบ การโฆษณากล่าวได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้บริโภคต้องใช้วิจารณญาณในการรับสาร จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างการโฆษณาประเภทและรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียนทุกคนเขียนไว้บนกระดานหน้าชั้นเรียน (10 นาที)

4. อภิปรายเกี่ยวกับโฆษณาที่นักเรียนยกตัวอย่างไว้บนกระดาน แต่ละโฆษณามีกลวิธี เทคนิค วิธีการโฆษณาอย่างไร (10 นาที)

5. แบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยคละระหว่างนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนโฆษณาจากใบความรู้ และสรุปในกระดาษปฏูฟ โดยมีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ (20 นาที)

1. แนวทางการเขียนโฆษณา

2. ส่วนประกอบของการเขียนโฆษณา

6. นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นจากผลงานที่นำเสนอ (30 นาที)

7. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนโฆษณา จากนั้นร่วมกันเฉลยใบงาน (30 นาที)

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ (ชั่วโมงที่ 3-6)

8. แบ่งนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ เพื่อนำไปศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฏูฟที่ครูจัดเตรียมให้ (40 นาที)

9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ หน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น (20 นาที)

10. ครูและนักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาจากชั่วโมงที่ผ่านมา หากนักเรียนเชิญชวนนักท่องเที่ยวมาเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ นักเรียนจะมีวิธีการโฆษณาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์อย่างไร (20 นาที)

11. นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานที่ 1 เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ โดยให้นักเรียนเขียนโฆษณาเชิญชวนนักท่องเที่ยว มาท่องเที่ยวและศึกษาหาความรู้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ นักเรียนออกแบบผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา (40 นาที)

12. นักเรียนสร้างชิ้นงาน การเขียนโฆษณา เชิญชวนเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ตามที่ตนเองได้ออกแบบไว้ (120 นาที)

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด (ชั่วโมงที่ 7-9)

13. นักเรียนแต่ละคนออกมานำเสนอชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เวลาในการนำเสนอคนละ 4 นาที (120 นาที)

14. นักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์ (60 นาที)

ขั้นที่ 4 ประเมินผล (ชั่วโมงที่ 10)

15. นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ (60 นาที)

10. สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนโฆษณา
2. ใบความรู้ เรื่อง พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

11. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

(นางสาวจุไรรัตน์ อ่ำพุทรา)

ผู้สอน

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวชนิษฐา พลายเพ็ชร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา

ใบความรู้

เรื่อง การเขียนโฆษณา

โฆษณา ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ หมายถึง การเผยแพร่หนังสือสู่สาธารณชน การป่าวร้อง การป่าวประกาศ โฆษณาเป็นการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจประเภทหนึ่งมีลักษณะจูงใจเพื่อประโยชน์ในการขายสินค้าและบริการต่าง ๆ มีจุดมุ่งหมายสร้างความสนใจให้ผู้รับสารสะดุดตา สะดุดใจ และจดจำสินค้าหรือบริการที่โฆษณานั้น ผู้สร้างโฆษณาอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ในการส่งสาร เช่น

ใช้คำคล้องจองเพื่อกระตุ้นความประทับใจ

- สุขกาย สบายใจ เมื่อซื้อพอลโล
- ประทับคุณค่า ประทับตราแสงตะวัน

ใช้การบอกตรง ๆ เช่น

- พีแอนด์ ดีที่สุด

1) แนวทางการเขียนข้อความโฆษณา

1. ต้องเขียนให้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย ไม่คลุมเครือ สามารถสร้างการรับรู้ได้ทันที
2. ต้องเขียนให้มีความเหมาะสม ตรงกับกลุ่มเป้าหมายของสินค้าหรือบริการ เช่น เด็ก วัยรุ่น วัยทำงาน ฯลฯ
3. ต้องเขียนให้มีความกะทัดรัดได้ใจความไม่เยิ่นเย้อ
4. ต้องเขียนให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังบทโฆษณารู้สึกว่าผู้เขียนกำลังสื่อสารกับเขา
5. ต้องเขียนให้ผู้อ่านเกิดความต้องการที่จะซื้อสินค้าหรือใช้บริการ

2) ส่วนประกอบของโฆษณา

2.1) เนื้อหา เนื้อหาของโฆษณาจะนำเสนอให้เห็นความดีพิเศษของสินค้าและบริการหรือกิจกรรมที่โฆษณา เช่น

นำเสนอความดีพิเศษของสินค้า

- ยาหม่องทาดี ทั้งทาทั้งถูในตลับเดียวกัน
- ผงซักฟอกคลื่น กำจัดคราบเพียงแค่ป้ายครั้งเดียว

นำเสนอความดีพิเศษของการบริการ

- โอลิมปิก...ทางสบายสู่ชัยชนะ
- ธนาคารไทยธำรง มั่นคงด้วยรากฐาน บริการดุจญาติมิตร

2.2) รูปแบบการนำเสนอ โฆษณามีรูปแบบการนำเสนอดังนี้

1. แบบเจาะจงกลุ่ม เช่น

- บนข้อมือบุคคลชั้นนำท่านจะพบแต่โซนาร์เท่านั้น

2. เป็นการนำเสนอสินค้าหรือประโยชน์ของสินค้าว่ามีข้อดีอย่างไร

- ปัญหาแบบนี้จะไม่เกิด ถ้าใช้ปูนตรานกพิราบแต่แรก

3. ใช้ถ้อยคำที่สั้นกระชับรัดกุมเพื่อสะดวกในการจำ

- รายได้ไร้ขีด จำกัด

4. ใช้รูปภาพหรือภาพที่เคลื่อนไหว

2.3) ภาษา โฆษณามีลักษณะการใช้ภาษาที่สำคัญ คือการสรรคำมาใช้ได้กระชับใช้คำน้อยกินความมาก สื่อความหมายกว้างขวางลึกซึ้ง จะใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาในการสื่อสาร ภาษาเพื่อการโฆษณามักใช้ถ้อยคำแปลกใหม่เพื่อดึงดูดความสนใจ ใช้ภาษาที่มีสัมผัสเพื่อให้จำง่ายใช้ข้อความวลีประโยคสั้น ๆ จุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้รับสารรับรู้ได้อย่างรวดเร็ว

2.4) การโน้มน้าวใจ การโน้มน้าวใจในโฆษณามีหลายวิธี เช่น การอ้างอิงบุคคลที่สามารถอ้างอิงได้ทั้งบุคคลธรรมดาที่ใช้สินค้าหรือบริการ แต่ถ้าเป็นดาราหรือบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับและรู้จักกันดีในสังคมจะได้รับความสนใจและความเชื่อถือเป็นพิเศษ การอ้างถึงสถาบันหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับรอง เช่น อย. (คณะกรรมการอาหารและยา) หรือเครื่องหมายรับรองของ มอก. (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม) เช่น

- โทนี่ เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมแรกของประเทศไทย

2.5) **ดึงดูดความสนใจ** เป็นส่วนของการเขียนโฆษณาที่ทำให้ผู้พบเห็นหรือผู้รับสารเกิดความสนใจที่จะติดตามโฆษณาต่อไป เช่น

- ทำไมยาสีฟันเหมือนกัน แต่ให้คุณค่าไม่เหมือนกัน
- หายห่วงเรื่องผ้าอนามัยได้แล้วคุณสาว ๆ
- เพราะเหตุใดผงซักฟอกที่ดีต้องไม่มีสารฟอกขาว

ตัวอย่าง บทโฆษณาผงซักฟอก

ใหม่ ถอดด้าม !

เพื่อสุขภาพอนามัย

บริษัท คลีน จำกัด แนะนำ “สไตส์ พลัส แอนตี้แบค” ผงซักฟอกเพื่อสุขภาพอนามัยของคนไทย ลดสาเหตุของกลิ่นเหม็นอับ โดยเพิ่ม “แอ็กทีฟ ออกซิเจน” สารทำความสะอาดที่ฆ่าเชื้อโรคด้วยออกซิเจน ให้ความอ่อนโยนต่อผ้า ปลอดภัยต่อทุกคนในครอบครัว

จากบทโฆษณาข้างต้น ผู้เขียนบทโฆษณาใช้กลวิธีการนำเสนอเพื่อสร้างความสนใจของลูกค้า โดยการเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้สะดุดหูผู้ฟังและดึงดูดให้ผู้ฟังหยุดฟังรายละเอียดของตัวสินค้า จากนั้นจึงค่อย ๆ อธิบายรายละเอียดของสินค้าโดยเน้นว่าตราสินค้านี้มีความแตกต่างจากตราสินค้าอื่น คือมีการเพิ่ม “แอ็กทีฟ ออกซิเจน” เพื่อช่วยกำจัดเชื้อโรคออกจากเสื้อผ้า และใช้ข้อความเพื่อเพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้บริโภคว่า “ปลอดภัยต่อทุกคนในครอบครัว”

พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ประกอบด้วยพระบรมราชานุสาวรีย์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงพระศารธารออกศึกและองค์เจดีย์ยุทธหัตถี สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงสร้างเจดีย์ขึ้น เพื่อเฉลิมฉลองชัยชนะในสงครามยุทธหัตถี ที่ทรงมีต่อพระมหาอุปราชาแห่งพม่า เมื่อปี พ.ศ. 2135 กองทัพยกได้บูรณะ ปฏิสังขรณ์องค์เจดีย์ขึ้นใหม่ โดยสร้างเป็นเจดีย์แบบลังกาทรงกลมใหญ่ สูง 66 เมตร ฐานกว้างด้านละ 36 เมตร ครอบเจดีย์องค์เดิมภายในองค์เจดีย์ได้มีการสร้างห้องแสดงประวัติศาสตร์ ทั้งภาพแสงสีเสียง และหุ่นจำลองการยกทัพของพม่าและไทย หลายร้อยตัว เป็นสถานที่ได้ทั้งความรู้และเพลิดเพลิน พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ฯ ได้เสด็จทรงประกอบพิธีบวงสรวง และเปิดพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ เมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2502

รายละเอียดสถานที่ท่องเที่ยว

พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์แห่งนี้ก่อตั้งขึ้นระลึกถึงวีรกรรมการชนช้างของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระมหากษัตริย์แห่งกรุงศรีอยุธยา กับพระมหาอุปราชาแห่งพม่าที่ยกทัพเข้ามาตีกรุงศรีอยุธยาในปี พ.ศ. 2135 ในเวลาต่อมา เจดีย์แห่งนี้ถูกค้นพบในปี พ.ศ. 2456 โดยสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงรับสั่งให้ค้นหาซากเจดีย์เก่า เมื่อค้นพบก็เชื่อว่าน่าจะเป็นเจดีย์ยุทธหัตถี ภายหลังจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ รัชกาลที่ 6 ได้เสด็จไปประกอบพิธีบวงสรวงสมโภช เมื่อวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2456 ในขณะนั้นองค์เจดีย์เหลือซากแต่เพียงฐานสี่เหลี่ยม กว้างด้านละ 19.50 เมตร สูงจากพื้นดินถึงส่วนซำรูด 6.50 เมตร รัชกาลที่ 6 จึงโปรดเกล้าฯ ให้กรมศิลปากรทำการบูรณะและเลือกแบบเจดีย์ยุทธหัตถีที่จังหวัดตาก ซึ่งเป็นเจดีย์ที่สร้างขึ้นเป็นที่ระลึกครั้งพ่อขุนรามคำแหงชนช้างชนะขุนสามชนเจ้าเมืองฉอด แม้ว่าการบูรณะเจดีย์ในครั้งนั้นจะไม่ได้ดำเนินการตามพระราชประสงค์ หากแต่ในสมัยรัฐบาล จอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้มีการสร้างแบบของเจดีย์ให้เป็นทรงลังกาตามแบบเจดีย์ใหญ่ที่วัดชัยมงคล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพราะสันนิษฐานว่า เจดีย์วัดใหญ่ชัยมงคลนี้ สมเด็จพระนเรศวรฯ ได้โปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งชัยชนะครั้งนั้นตามคำกราบทูลแนะนำของสมเด็จพระวันรัต วัดป่าแก้ว เช่นเดียวกับเจดีย์ยุทธหัตถี ในปี พ.ศ. 2495 กองทัพยกได้บูรณปฏิสังขรณ์องค์เจดีย์ขึ้นใหม่ โดยสร้างเป็นเจดีย์แบบลังกาทรงกลมใหญ่ สูง 66 เมตร ฐานกว้างด้านละ 36 เมตร ครอบเจดีย์องค์เดิมไว้ ภายในได้มีการสร้างห้องแสดงประวัติศาสตร์ ทั้งภาพแสงสีเสียง และหุ่นจำลองการยกทัพของพม่าและไทยหลายร้อยตัว และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จฯ ไปประกอบพิธีบวงสรวงและเปิดพระบรมราชานุสรณ์

ดอนเจดีย์เมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ.2502 ต่อมาทางราชบัณฑิตได้คำนวณพบว่าวันทางจันทรคติที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงกระทำยุทธหัตถี คือวันจันทร์เดือน 2 แรม 2 ค่ำ จุลศักราช 954 ตรงกับวันที่ 18 มกราคม จึงประกาศให้วันดังกล่าวเป็นวันถวายราชสักการะพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์และถือเป็นวันกองทัพไทย พร้อมกันนั้นทางจังหวัดได้จัดให้มีงานเฉลิมฉลองพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ทุกปี ถัดจากเจดีย์ไปประมาณ 100 เมตร เป็นที่ตั้งของพระตำหนักสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ภายในมีรูปปั้นของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชและพระสุพรรณกัลยา ปัจจุบันมีผู้นิยมไปสักการบูชาอยู่เสมอ

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

ให้นักเรียนศึกษาการเขียนโฆษณาแล้วตอบคำถามต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนบอกแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ส่วนประกอบของการเขียนโฆษณามีอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ชิ้นงานที่ 1

โฆษณาเชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนโฆษณาเชิงสร้างสรรค์ เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ โดยมีองค์ประกอบถูกต้องตามรูปแบบและออกแบบให้น่าสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา

แบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้

แบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้
โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้ใช้ประเมินหน่วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

2. โปรดเขียนเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดซึ่งมี 5 ระดับคือ

5 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมาก

3 คะแนน หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความเหมาะสม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. สาระสำคัญ					
1.1 ถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา					
1.2 มีความชัดเจนเข้าใจ					
1.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
2.2 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน					
2.3 ถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย					
3. สาระการเรียนรู้					
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 ถูกต้องตามหลักวิชาการ					
3.3 ครบถ้วนเพียงพอที่เป็นพื้นฐานในการสร้างความรู้ใหม่					
3.4 กำหนดเนื้อหาเหมาะสมกับคาบเวลาเรียน					

รายการประเมิน	คะแนนความเหมาะสม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้					
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
4.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม					
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
4.5 เสริมสร้างความรู้และพฤติกรรมที่กำหนดไว้อย่างครบถ้วนและมีประสิทธิภาพ					
4.6 เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง					
5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้					
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
5.3 สื่อความหมายชัดเจน					
5.4 เหมาะสมกับระดับชั้นกับวัยของผู้เรียน					
5.5 ได้รับความสนใจของผู้เรียน					
6. ด้านการวัดและประเมินผล					
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้					
6.2 การประเมินสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
6.3 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

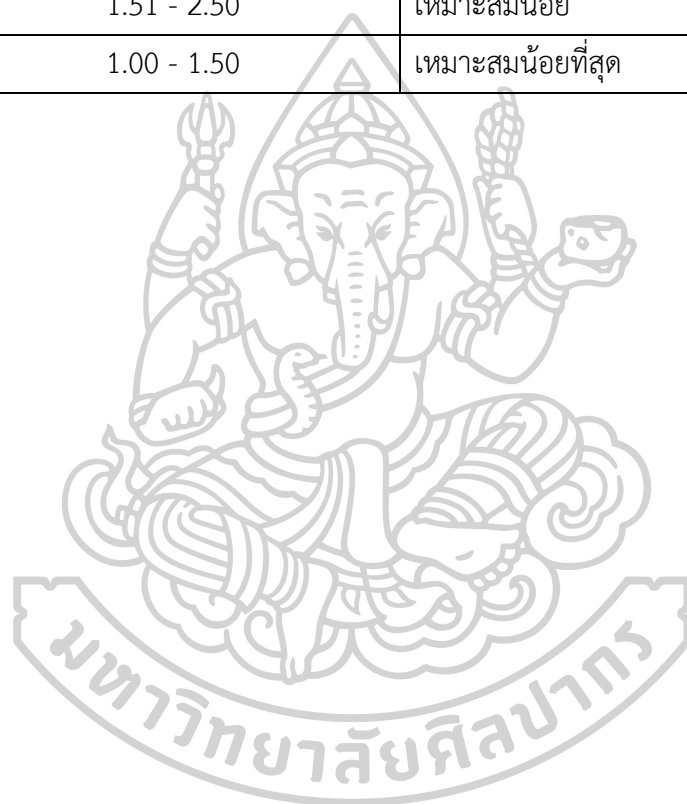
.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ของแบบประเมินหน่วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้
แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	เหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	เหมาะสมน้อย
1.00 - 1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

แบบประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

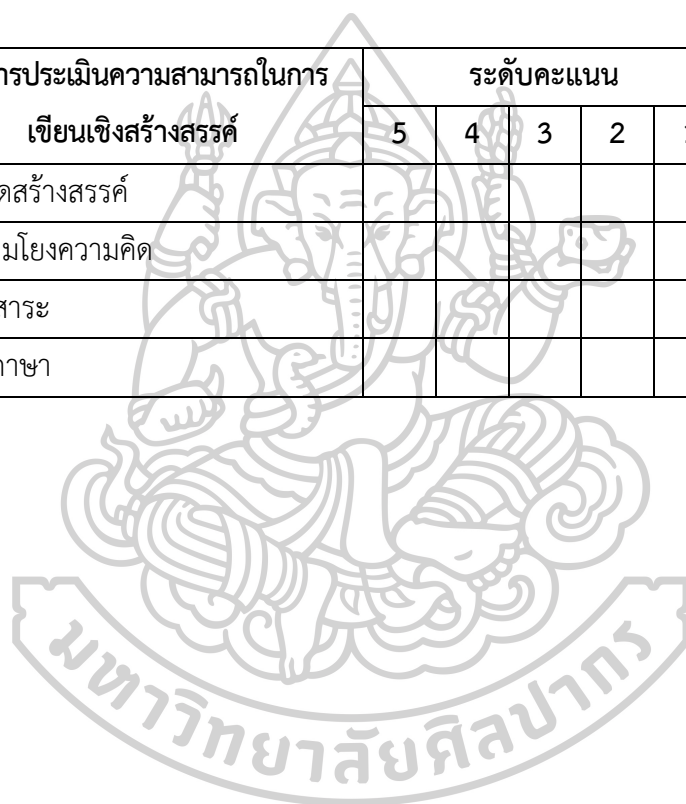
**แบบประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

ชื่อ..... นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

ชื่อผู้ประเมิน.....

วัน เดือน ปี ที่ประเมิน..... เวลา..... น.

ที่	รายการประเมินความสามารถในการ เขียนเชิงสร้างสรรค์	ระดับคะแนน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1.	ความคิดสร้างสรรค์						
2.	การเชื่อมโยงความคิด						
3.	เนื้อหาสาระ						
4.	การใช้ภาษา						

**เกณฑ์การประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

หัวข้อในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	ปานกลาง (2 คะแนน)	พอใช้ (1 คะแนน)
1. ความคิดสร้างสรรค์	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลก ใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่องแปลก ใหม่ -เล่าด้วย มุมมองแปลก ใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลก ใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่องแปลก ใหม่ -เล่าด้วย มุมมอง ใหม่ ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลก ใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่อง ใหม่ ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วย มุมมอง ใหม่ ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระ ใหม่ ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วย มุมมอง ใหม่ ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง ไม่แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระ ใหม่ ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วย มุมมอง ใหม่ ไม่แปลกใหม่
2. การเชื่อมโยงความคิด	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิด หลักกับ ความคิดรอง สัมพันธ์กัน -ความคิด ต่อเนื่องเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิด หลักกับ ความคิดรอง สัมพันธ์กัน -บางช่วง ความคิดไม่ ต่อเนื่อง ขาดความเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิด หลักกับ ความคิดรอง สัมพันธ์กัน -ความคิดไม่ ต่อเนื่อง ขาดความเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดเป็น ระบบ - ความคิด หลักกับ ความคิดรอง ไม่สัมพันธ์กัน -ความคิดไม่ ต่อเนื่อง ขาดความเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน	- จัดลำดับ ความคิดไม่ เป็นระบบ - ความคิด หลักกับ ความคิดรอง ไม่สัมพันธ์กัน -ความคิดไม่ ต่อเนื่อง ขาดความเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกัน

**เกณฑ์การประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ต่อ)**

หัวข้อในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	ปานกลาง (2 คะแนน)	พอใช้ (1 คะแนน)
3. เนื้อหาสาระ	- มีบทนำ เนื้อหาและ สรุป - เนื้อหา สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - ใจความ สมบูรณ์ - เนื้อหามี รายละเอียด ครบถ้วน	- มีบทนำ เนื้อหาและ สรุป - เนื้อหา สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - ใจความ สมบูรณ์ - เนื้อหาบาง ช่วงขาด รายละเอียด	- มีบทนำ เนื้อหาและ สรุป - เนื้อหา สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - บางช่วง ใจความไม่ สมบูรณ์ - เนื้อหาบาง ช่วงขาด รายละเอียด	- มีบทนำ เนื้อหาและ สรุป - เนื้อหาบาง ช่วงไม่ สอดคล้องกับ ชื่อเรื่อง - บางช่วง ใจความไม่ สมบูรณ์ - เนื้อหาขาด รายละเอียด	- ขาดบทนำ หรือสรุป - เนื้อหา ไม่สอดคล้อง กับ ชื่อเรื่อง - ใจความไม่ สมบูรณ์ - เนื้อหาขาด รายละเอียด
4. การใช้ภาษา	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษา ถูกต้อง - สื่อ ความหมายได้ ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยค ถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษา ผิด 1 ตำแหน่ง - สื่อ ความหมายได้ ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยค ถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษา ผิด 2-3 ตำแหน่ง - บางช่วง สื่อความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยค ถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษา ผิด 4-5 ตำแหน่ง - บางช่วงสื่อ ความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียง บางประโยค ไม่ถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษา ผิด 4-5 ตำแหน่ง - สื่อ ความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียง บางประโยค ไม่ถูกต้อง

รายละเอียดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) การประเมินความสามารถ
การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	มีความสามารถอยู่ในระดับดีเยี่ยม
3.51 - 4.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก
2.51 - 3.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดี
1.51 - 2.50	มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง
1.00 - 1.50	มีความสามารถอยู่ในระดับควรพอใจ

แบบประเมินคุณลักษณะความเป็นไทย

แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นหรือการปฏิบัติตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่แสดงถึงคุณลักษณะรักความเป็นไทย

3. ให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นหรือการปฏิบัติของนักเรียน แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อยที่สุด

3. ความคิดเห็นหรือการปฏิบัติจริงที่นักเรียนตอบในแต่ละข้อนั้นไม่มีระดับใดถูกหรือผิดและไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน แต่อย่างไรก็ตามคำตอบของนักเรียนจะใช้สำหรับการวิจัยเท่านั้นซึ่งผลการวิเคราะห์จะใช้การวิเคราะห์โดยรวมดังนั้นจึงขอให้นักเรียนตอบตามความรู้สึกหรือสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติตามความเป็นจริงมากที่สุด

4. ขอให้นักเรียนทำให้ครบทุกข้อ

รายการประเมิน	ความคิดเห็น/การปฏิบัติ					ข้อเสนอแนะ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร						
1. นักเรียนเตือนเพื่อนพูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง						
2. นักเรียนระมัดระวังการพูดสื่อสารภาษาไทยให้ถูกต้อง						
3. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง						
4. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”						
5. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน						
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร						
6. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน						
7. นักเรียนชอบเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก						
8. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย						
9. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญต่าง ๆ โดยใช้ภาษาไทย นักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย						
10. นักเรียนเห็นว่าป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย						

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.51 - 4.50	เห็นด้วยมาก
2.51 - 3.50	เห็นด้วยปานกลาง
1.51 - 2.50	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.50	เห็นด้วยน้อยที่สุด

แบบสอบถามความคิดเห็น

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการวิจัย การตอบคำถามไม่มีผลต่อคะแนนในรายวิชา จึงขอให้นักเรียนพิจารณาและตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง
2. แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้ ประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 10 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ 3) ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้
3. ให้นักเรียนอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนให้ครบทุกข้อ
4. ระดับความคิดเห็นแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน						
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์						
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น						
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น						

รายการประเมิน	ความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้						
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน						
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้						
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู						
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้						
8. นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี						
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์						
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้						

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

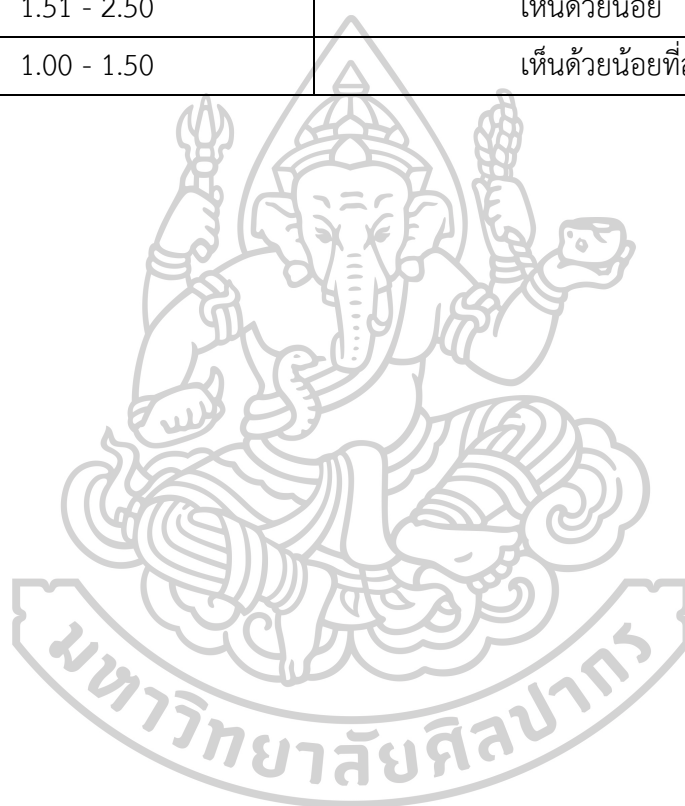
.....

.....

.....

รายละเอียดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

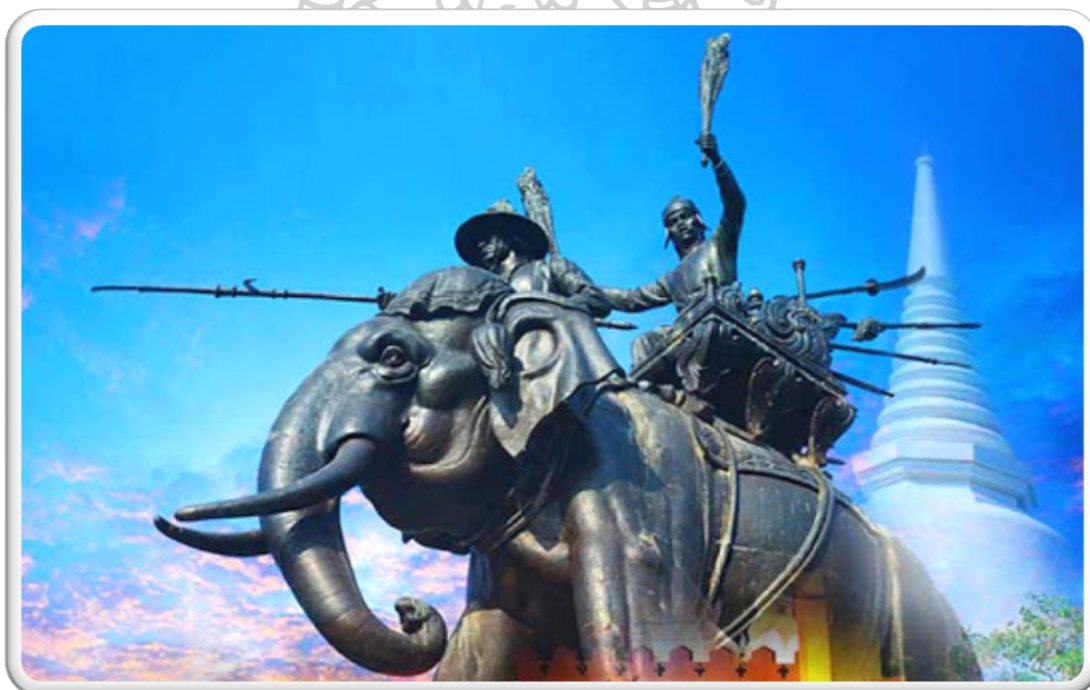
ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.51 - 4.50	เห็นด้วยมาก
2.51 - 3.50	เห็นด้วยปานกลาง
1.51 - 2.50	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.50	เห็นด้วยน้อยที่สุด

คู่มือ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน
กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี
เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โดย
นางสาวจุไรรัตน์ อ่ำพุทธรา
นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำนำ

คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นี้จัดทำขึ้นมาเพื่อเป็นแนวทางในการประกอบการจัดกิจกรรมในการเรียนรู้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย เรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์สุพรรณบุรี”

โดยคู่มือนี้มีเนื้อหาสาระ ประกอบไปด้วย ตอนที่ 1 ความนำเบื้องต้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ ที่มาและความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์สุพรรณบุรี วัตถุประสงค์ และแนวคิดโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานกรณีศึกษาตอนเจดีย์สุพรรณบุรี

ตอนที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ ขั้นตอน/กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน และหน่วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

และตอนที่ 3 การประเมินความสามารถในการเขียนเชิง ประเมินคุณลักษณะรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และประเมินความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน และเครื่องมือการประเมิน

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม และบุคคลที่สนใจ หากคู่มือเล่มนี้ผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

จุไรรัตน์ อ่ำพุทธา

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	(215)
สารบัญ	(216)
ตอนที่	
1 ความนำเบื้องต้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	217
ที่มาและความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ ท้องถิ่นเป็นฐาน	217
วัตถุประสงค์	221
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	221
2 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	226
โครงสร้างรายภาษาไทย ท23101	226
หน่วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	227
3 การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คุณลักษณะรักความเป็นไทย และประเมินความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	302
หลักการประเมิน	302
เครื่องมือการประเมิน	306
รายการอ้างอิง	314

ตอนที่ 1

ความนำเบื้องต้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ที่มาและความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

ภาษามีความสำคัญสำหรับคนไทยทุกคนเพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันแล้ว ภาษาไทยยังเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ของชาติ เสริมสร้างบุคลิกภาพของคนไทยให้มีความเป็นไทย ความมั่นคงของชาติและเป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษ ได้สร้างไว้เพื่อเป็นเครื่องแสดงว่าชาติไทยเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่และมีวัฒนธรรมมาตั้งแต่โบราณกาล เนื่องจากภาษาไทยมีค่าและสำคัญยิ่งสำหรับคนไทย ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติ ที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กำหนดให้วิชาภาษาไทย อยู่ในกลุ่มวิชาทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ เพื่อที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ทั้งด้านการติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ การแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลิน และการประกอบอาชีพ การเรียนการสอนภาษาไทยจึงมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษา สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นการศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและช่วยอนุรักษ์ภาษาไทยไว้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมสืบไป

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดเนื้อหาสาระออกเป็น 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดูและการพูด สาระหลักการใช้ภาษา สาระวรรณคดี และวรรณกรรม กรมวิชาการ (2544) สาระทั้ง 5 นั้น เป็นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการสื่อสารนั้นการฟังและการพูด หากเราใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ก็สามารถสื่อสารเข้าใจได้ แต่เรื่องการอ่านและการเขียนนั้น ถ้าผู้เขียนขาดความรู้ความเข้าใจ อาจจะทำให้การสื่อสารไม่ตรงตามเจตนาของผู้ส่งสารได้ ดังนั้น การที่จะทำให้นักเรียนเขียนได้ดี จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ เรื่องหลักการใช้ภาษาได้อย่างกระจ่างชัด ถูกต้องและแม่นยำ โดยต้องศึกษาถึงโครงสร้างของหลักภาษาที่ว่าด้วยระเบียบการใช้อักษร การอ่าน การเขียน การใช้คำ ความหมายของคำ และที่มาของภาษา ซึ่งมีวิวัฒนาการไปในลักษณะต่าง ๆ กำชัย ทองหล่อ (2537)

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและมีขั้นตอนที่ต้องใช้ความรู้ความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้เพื่อมาเขียนและถ่ายทอดเป็นตัวอักษร ที่ทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ ดังที่ กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2542) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่มนุษย์นำมาใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร โดยที่ผู้เขียนส่งสารออกไปด้วยการใช้ลายลักษณ์อักษรที่มีความหมาย เพื่อให้ผู้รับสารอ่านแปลความหมายเกิดความเข้าใจตรงกันกับผู้ส่งสาร การเขียนจึงมีความสำคัญมากที่ต้องนำมาใช้เรียบเรียงความรู้ จากคำบรรยายของครูหรือบันทึกตำราต่าง ๆ และการเขียนยังมีความสำคัญตามที่ นฤมล ม่วงไทย (2543) ได้ให้ความสำคัญการเขียนไว้ว่า การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่ง สำหรับทุกคนที่ใช้ในการสื่อสารการเรียนรู้ และการประกอบอาชีพ จำเป็นต้องพัฒนาทักษะการเขียนให้ดี หมั่นฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอรู้จักแสวงหาความรู้ประสบการณ์ให้ทันโลกและเหตุการณ์ การฝึกทักษะการเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ ศาสตร์หมายความว่า ความรู้ที่ฝึกฝนได้ และศิลป์ หมายถึง เทคนิควิธีการของผู้เขียนแต่ละคนที่ทำให้ผู้รับสารเข้าใจงานเขียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทักษะที่จำเป็นได้รับการฝึกฝนและพัฒนาการเขียนนั้น ความคิดเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเขียนมากเพราะจะช่วยทำให้เกิดสิ่งแปลกใหม่ และความคิดที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ความคิดเชิงสร้างสรรค์ ที่จะทำให้ผู้เขียนสามารถเขียนได้หลายรูปแบบ การเขียนที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา เรียกว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพราะการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะช่วยพัฒนาผู้เรียน 2 ด้าน คือ การฝึกทักษะการคิด และพัฒนาสมรรถภาพทางการเขียน ที่ต้องได้รับการกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ และจินตนาการ จนทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นความคิดของตนเอง

เนื่องจากการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนและประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จึงได้กำหนดเรื่องการเขียนไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ส่วนการเขียนเชิงสร้างสรรค์เมื่อพิจารณาจากสาระการเรียนรู้แกนกลางในระดับ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก็จะปรากฏอยู่ในระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 2 การเขียน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ เขียนย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับตัวชี้วัดข้อที่ 2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา ตัวชี้วัดข้อที่ 3 เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่า

เหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ ตัวชี้วัดข้อที่ 6 เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัดที่ 7 เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็นหรือโต้แย้งจากสื่อต่าง ๆ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2551)

แม้ว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะมีความสำคัญต่อการศึกษา แต่ก็ยังคงไม่ประสบความสำเร็จมากที่ควร ดังที่เห็นได้จากคะแนนผลสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ O-Net ประจำปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่าสาระที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดและน้อยกว่าระดับประเทศ คือ ท 2.1 ค่าเฉลี่ยร้อยละ 44.09 แม้การเขียนเชิงสร้างสรรค์จะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ แต่นักเรียนยังเกิดปัญหาดังกล่าว ปัญหาในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สำคัญ คือ 1) ผู้เรียนขาดทักษะการคิดและไม่กล้าแสดงออก 2) ยากเกินความสามารถ 3) ปัญหาในด้านการเขียนคำศัพท์ไม่ถูกต้อง 4) การลำดับเหตุการณ์ของเรื่องวกวน สับสน ประเด็นที่ 1 ปัญหาผู้เรียนขาดทักษะการคิดและไม่กล้าแสดงออก เป็นปัญหาสืบเนื่องมาจากช่วงวัยของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นช่วงวัยรุ่น เชนอายุ ไม่กล้าแสดงออกจึงส่งผลต่อการใช้ความคิดและการแสดงออก ประเด็นที่ 2 ยากเกินความสามารถ เรื่องที่ครูนำมาให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องใกล้ตัว ยากที่จะเข้าถึงแก่นของเนื้อหาสาระ จึงไม่สามารถถ่ายทอดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ประเด็นที่ 3 ปัญหาในด้านการเขียนคำศัพท์ไม่ถูกต้อง ปัจจุบันเทคโนโลยีเข้าถึงนักเรียนทุกคน ทำให้การใช้ภาษามีการเปลี่ยนแปลง นักเรียนใช้ภาษาศัพท์วัยรุ่นในโลกออนไลน์ทำให้เกิดความคุ้นเคยส่งผลให้เขียนไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ประเด็นที่ 4 การลำดับเหตุการณ์ของเรื่องวกวน สับสน เป็นอีกประเด็นที่มีความสำคัญ สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนขาดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ไม่สามารถเชื่อมโยงและถ่ายทอดเรื่องราวความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ ส่งผลให้งานเขียนขาดความสนใจและไม่สามารถสะท้อนความรู้สึก ความคิดใหม่ของผู้เขียนออกมาได้อย่างเต็มความสามารถ จากที่กล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ปัญหาในการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สำคัญ คือ ผู้เรียนขาดทักษะการคิดและไม่กล้าแสดงออก ยากเกินความสามารถ การเขียนคำศัพท์ไม่ถูกต้อง และการลำดับเหตุการณ์ของเรื่องวกวน สับสน

นอกจากนั้นยังมาจากตัวครูผู้สอน ที่ยังขาดเทคนิคการสอนใหม่ ๆ มากกระตุ้นความคิดและการนำเสนอความคิดในงานเขียน ในการจัดการเรียนรู้ครูต้องหมั่นศึกษาเทคนิค วิธีใหม่ ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคิดและจินตนาการ เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดออกมาเป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ การจัดสภาพแวดล้อมหรือการสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ประสบความสำเร็จ เพราะช่วยกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น ความฉันทของเด็กแต่ละระดับโดยคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการ คือ 1. บรรยากาศด้านกายภาพ เช่น มีแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย มีต้นไม้ นานาชนิด สระน้ำ สนามหญ้า สัตว์เลี้ยง เพื่อให้เด็กเรียนรู้ธรรมชาติ 2. บรรยากาศด้านสมอง เช่น มีกิจกรรมการเรียนการสอน หรือ สื่อ นวัตกรรมที่ทำทนาย

และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในแบบต่าง ๆ 3. บรรยากาศด้านอารมณ์ ครูเป็นบุคคลสำคัญ เพราะครูเป็นผู้จัดบรรยากาศให้เหมาะสมกับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน เช่น ให้ความไว้วางใจ ให้คำชมเชย ให้นักเรียนมีส่วนร่วมและต้องสนับสนุนความคิดของเด็ก สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2549)

ประเด็น เนื้อหาของเรื่องที่ใช้เขียนที่สอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก็มีความสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องในท้องถิ่นของตนเอง ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นของตนเองจะทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญและคุณค่าของสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ เรื่องเล่า หรือตำนาน ที่บ่งบอกถึงเอกลักษณ์ความโดดเด่นของชุมชนที่อาศัยอยู่ พรรณณันท์ ละอองผล (2546) กล่าวถึงเรื่องการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นมาจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ว่าสามารถทำได้หลายรูปแบบด้วยกัน สามารถนำมาใช้พัฒนาได้ทุกทักษะทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และดู สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้จากแหล่งใกล้ตัวไว้ว่า การที่จะทำให้เด็กเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ได้นั้น จะต้องเริ่มต้นจากต้นทุนเป็นฐานความรู้ที่นักเรียนมีอยู่เชื่อมโยงไปสู่แหล่งการเรียนรู้ใกล้ตัวในโลกกว้างจากแหล่งเรียนรู้ที่ใกล้ตัวเด็กที่สุด คือ แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ฉะนั้นบทบาทสำคัญยิ่งของครู คือ การจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนที่เชื่อมโยงกับท้องถิ่นและเชื่อมโยงสู่ความรู้ที่เป็นสากลซึ่งสอดคล้องกับ ชาตรี สำราญ (2545) กล่าวว่า สิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นซึ่งเป็นวิถีชีวิตเป็นวัฒนธรรมประจำถิ่น เป็นประเพณีเป็นสิ่งของมรดกพื้นบ้านที่มีอยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ แต่ละท้องถิ่นก็ไม่เหมือนกัน ซึ่งเยาวชนรุ่นใหม่ต้องเรียนรู้และควรเรียนรู้ และกิจกรรมฝึกพัฒนาทักษะในแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ซึ่งมีกิจกรรมพัฒนาทักษะที่หลากหลายรูปแบบไม่ซ้ำกัน เช่น กิจกรรมเรียงลำดับเหตุการณ์ กิจกรรมกำหนดคำนำ มาเขียนเรื่องกิจกรรมสื่อความด้วยคำใหม่ที่หลากหลาย กิจกรรมแต่งเรื่องใหม่จากแนวคิดเดิม กิจกรรมต่อยอดการเขียนจากเค้าโครงเรื่องเดิม กิจกรรมเขียนเรื่องตามจินตนาการด้วยภาษาและความคิดของนักเรียนอย่างอิสระ

จากแนวคิดและผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสิ่งสำคัญของการเรียนภาษาไทยทักษะหนึ่งเพราะเป็นทักษะที่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี โดยผู้เขียนจะจินตนาการทางภาษา ใช้ถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ อย่างหลากหลาย โดยสื่ออย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดออกมาเป็นอย่างดี คือ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ได้แก่ แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นตอนเจดีย์ ได้แก่ พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ พระครูอรุณโกวิท และการเลี้ยงโคขุน เพื่อส่งเสริมอาชีพ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี

วัตถุประสงค์คู่มือ

เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน กรณีศึกษาตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถในการเชิงสร้างสรรค์ คุณลักษณะรักความเป็นไทยและความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

แนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ความหมายของแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น

แหล่งเรียนรู้ อาจเรียกว่าแหล่งวิชาการ แหล่งวิทยากร หรือแหล่งทรัพยากร ซึ่งตรงกับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Community Resource หรือ Resources นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้หลายอย่างมีแต่ความหมายคล้ายคลึงกันเป็นส่วนมากได้ให้ความหมาย คำว่า แหล่งเรียนรู้ ไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้กล่าวถึงแหล่งเรียนรู้ในชุมชนและธรรมชาติชุมชนและธรรมชาติเป็นชุมชนทรัพยากรมหาศาล สามารถเรียนรู้จากชุมชนในเรื่องต่าง ๆ มากมาย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคนต่าง ๆ ในชุมชน ประวัติ ประเพณี พิธีกรรมของชุมชนแหล่งเรียนรู้ทางศาสนา วัฒนธรรม งานอาชีพ

กรมวิชาการ (2545) ได้นิยามความหมายของแหล่งเรียนรู้ว่าหมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสารสารสนเทศ และประสบการณ์ที่สนับสนุนให้นักเรียนใฝ่เรียนใฝ่รู้แสวงหาความรู้และเรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัยอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้ ช่วยขยายแนวความคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กว้างขวางขึ้น แหล่งเรียนรู้กระตุ้นให้เกิดการพัฒนากระบวนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544) ได้กำหนดความหมายของแหล่งการเรียนรู้ว่า หมายถึง “แหล่ง” หรือ “ที่รวม” ซึ่งอาจเป็นสถานที่ หรือศูนย์รวมที่ประกอบด้วย ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ และกิจกรรมที่มีกระบวนการเรียนรู้ หรือกระบวนการเรียนการสอนที่มีรูปแบบแตกต่างไปจากกระบวนการเรียนการสอนที่มีครูเป็นผู้สอนหรือศูนย์กลางการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ที่มีกำหนดเวลายืดหยุ่นสอดคล้องกับความต้องการและความพร้อมของนักเรียน

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2542) ได้ให้ความหมายแหล่งเรียนรู้ในชุมชนไว้ว่า หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่เป็นสถานที่สำคัญต่อการศึกษา เช่น ห้องสมุด ศูนย์การเรียนรู้ สถานประกอบการ สำนักงานชุมชน โรงงาน สถานที่ทางประวัติศาสตร์ วัด พิพิธภัณฑสถาน

นิพนธ์ ศุขปรีดี (2548) ได้ให้ความหมายว่า แหล่งเรียนรู้ในชุมชน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในชุมชน ซึ่งครูหรือนักเรียนนำมาใช้ประโยชน์ทางการศึกษาได้ เช่น พิพิธภัณฑสถานที่ราชการ โบราณสถาน โรงพยาบาล แม่น้ำ ลำธาร โรงงาน และบุคคลที่โรงเรียนอาจเชิญมาเป็น

วิทยากร หรือวิทยากรที่โรงเรียนออกไปสัมภาษณ์เยี่ยมเยียน เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา เช่น บุรุษไปรษณีย์ ตำรวจ ชาวสวน ช่างนา พ่อค้า หรือเจ้าหน้าที่ของทางราชการ เป็นต้น

ดาร์ริ บัญชู (2548) กล่าวว่า แหล่งเรียนรู้ หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร ความรู้ และประสบการณ์ทั้งหลายที่สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากการได้คิดเอง ปฏิบัติเองและสร้างความรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัยและต่อเนื่องจนเกิดกระบวนการเรียนรู้และสุดท้ายก็จะเป็นผู้คนแห่งเรียนรู้

นฤมล ตันธสุเศรษฐ์ (2533) กล่าวว่า แหล่งชุมชน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวสามารถกระทบด้วยประสาทสัมผัสทางตา ทางจมูก ทางหู ลิ้น กาย ใจ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจและการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวช่วยให้เป็นคนทันโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง

รจนา เฉลิมชัย (2546) กล่าวถึงแหล่งเรียนรู้ชุมชน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่แวดล้อมตัวของคนในชุมชน ไม่ว่าจะบุคคล วัสดุอุปกรณ์ ที่สถานที่ ซึ่งครูสามารถนำมาประยุกต์ใช้ทำเป็นสื่อการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

Nichols (1971) นิยามความหมาย ของแหล่งเรียนรู้ในชุมชนไว้ว่า แหล่งเรียนรู้ในชุมชนสำหรับโรงเรียนนั้นประกอบด้วย ประชาชน สถานที่ สิ่งต่าง ๆ และกิจกรรมทั้งหลายที่ นำมาใช้ในการศึกษาของนักเรียนเพื่อให้มีคุณลักษณะเป็นพลเมืองที่ดี

Olsen (1992) ให้นิยามแหล่งเรียนรู้ในชุมชน หมายถึง ทรัพยากรที่ประกอบด้วยสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา รวมทั้งประสบการณ์ซึ่งอาจได้รับจากชุมชนใดชุมชนหนึ่ง หรือหลายชุมชนที่แวดล้อมโรงเรียน ส่วนประกอบดังกล่าว ได้แก่ ประชากร ธรรมชาติ ไร่นา โรงงานอุตสาหกรรม กลุ่มชุมชน องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ตลอดจนโครงสร้างและกระบวนการของสังคมและแนวโน้มแห่งการเปลี่ยนแปลงของสังคม

Good (1973) กล่าวว่า แหล่งเรียนรู้ในชุมชน หมายถึง สถาบัน องค์กรต่าง ๆ บุคคลที่มีความสามารถในท้องถิ่น รวมทั้งวัสดุสิ่งของที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น หมายถึง แหล่งเรียนความรู้ในชุมชนหรือแหล่งวิทยากรในชุมชน หรือแหล่งทรัพยากรในชุมชน ต่างก็มีความหมายเหมือนกันเพียงแต่ใช้ชื่อเรียกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้คำว่าแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นหมายถึง หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ วัด ชาวบ้าน ชุมชน อาชีพ แหล่งข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น แหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้

ความสำคัญของแหล่งเรียนรู้

กึ่งแก้ว อารีรักษ์ และคณะ (2548) ให้ความสำคัญของการศึกษาโดยใช้แหล่งเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อที่หลากหลาย
2. ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ให้ลึกซึ้งขึ้น โดยใช้เวลาในการรวบรวมข้อมูลสะท้อนความคิดเห็นจากแหล่งการเรียนรู้
3. กระตุ้นมุ่งเน้นลึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งผลักดันให้นักเรียนแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพิ่มมากขึ้น สามารถสร้างผลผลิตในการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสูงขึ้น
4. เสริมสร้างการเรียนรู้ จนเกิดทักษะการแสวงหาข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยการสร้าง ความตระหนักเชิงมโนทัศน์เกี่ยวกับธรรมชาติและ ความแตกต่างของข้อมูล
5. แหล่งการเรียนรู้เสริมสร้างการพัฒนาการคิด เช่น การแก้ปัญหา การให้เหตุผล และการ ประเมินอย่างมีวิจารณญาณ โดยอาศัยกระบวนการวิจัยอิสระ
6. เปลี่ยนเจตคติของครูและนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. พัฒนาทักษะการวิจัยและความเชื่อมั่นในตนเองในการค้นหาข้อมูล
8. เพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านวิชาการ ในด้านเนื้อหา เจตคติ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณโดย อาศัยแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายในการเรียนรู้

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2542) ได้ให้ความสำคัญกับแหล่งเรียนรู้ที่ หลากหลาย ซึ่งจะทำให้นักเรียนรักการเรียนรู้และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองแหล่งเรียนรู้มี ความสำคัญ คือ

1. เป็นแหล่งการศึกษาตามอัธยาศัย
2. เป็นแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต
3. เป็นแหล่งปลูกฝังนิสัยรักการอ่านการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง
4. เป็นแหล่งเสริมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ
5. เป็นแหล่งเสริมความรู้ความคิดวิทยาการและประสบการณ์

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของแหล่ง เรียนรู้ไว้ดังนี้

สาวิตรี ซาตา (2542) กล่าวไว้ว่า แหล่งความรู้มีความสำคัญ คือ เป็นสถานที่ที่ประชาชน ในหมู่บ้านได้ร่วมแรง ร่วมคิด ร่วมทำ โดยได้มีการบริจาคทรัพย์สินของ ร่วมมือเสียสละกำลังกาย ในการจัดสร้างอาคารสถานที่ขึ้นมา สำหรับเป็นสถานที่ให้ความรู้ ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ แก่ประชาชน โดยมีสื่อประเภทสิ่งพิมพ์และอาจมีสื่อเทคโนโลยีวิทยุโทรทัศน์ของจริงของจำลองการแสดงการสาธิต ต่าง ๆ ไว้บริการ สื่อบางส่วนได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานของราชการและเอกชนต่าง ๆ และสื่อ

อีกบางส่วนได้รับการบริจาคจากประชาชนทั่วไป ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนในหมู่บ้านได้มีโอกาสฝึกอ่านเขียน ได้ปรึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

ประเวศ วะสี (2536) กล่าวว่าห้องถิ่นมีแหล่งการเรียนรู้ และผู้รู้ด้านต่าง ๆ มากมายมากกว่าที่ครูสอนท่องหนังสือ ถ้าเปิดโรงเรียนสู่ท้องถิ่นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากครูในท้องถิ่น จะมีครูมากมายหลากหลายเป็นครูที่รู้จริง ทำจริงจะทำให้การเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติจริง การเรียนสนุกไม่น่าเบื่อ ที่สำคัญเป็นการปรับระบบที่มีคุณค่าเดิมการศึกษามองข้ามคุณค่าเหล่านี้ เมื่อผู้รู้ในท้องถิ่นเหล่านี้เป็นครูได้จะเป็นการยกระดับคุณค่าศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจของท้องถิ่น

นฤมล ตันธสุรเศรษฐ์ (2533) กล่าวไว้ว่า แหล่งความรู้หรือวิทยาการในชุมชนมีความสำคัญคือ

1. เป็นแหล่งการศึกษาตลอดชีวิตที่ประชาชนจะมีปฏิสัมพันธ์เพื่อหาความรู้ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองตลอดเวลา โดยไม่จำกัดเพศและวัย
2. เป็นแหล่งที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนการศึกษาในระบบ
3. เป็นแหล่งที่ประชาชนจะเข้าไปปฏิสัมพันธ์เพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรงหรือลงมือปฏิบัติจริงได้ เช่น การแก้เครื่องยนต์ การประดิษฐ์เครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ การทำอาหาร ขนม หรือดอกไม้ประดิษฐ์ เป็นต้น
4. เป็นแหล่งที่ประชาชนจะเข้าไปปฏิสัมพันธ์เพื่อหาความรู้จากแหล่งกำเนิดได้ การเข้าไปศึกษาโบราณสถาน โบราณวัตถุหรือศาสนสถาน การศึกษาพันธุ์ไม้หรือการศึกษาพันธุ์สัตว์สภาพชีวิตเป็นอยู่ธรรมชาติของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ถึงแหล่งที่อยู่อาศัยในป่า
5. เป็นแหล่งที่ประชาชนจะเข้าไปปฏิสัมพันธ์เพื่อให้ได้ความรู้เกี่ยวกับวิทยาการใหม่ที่มีการคิดค้นขึ้นและยังไม่มีของจริงให้เห็น เช่น การศึกษาถึงประดิษฐ์กรรมชิ้นใหม่ โดยดูจากวิดิทัศน์ ภาพยนตร์ นิทรรศการ หรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งวิทยาการประเภทนี้จะเป็นสื่อต่าง ๆ ซึ่งมีความสำคัญเฉพาะในหลาย ๆ ด้านคือ
 - 5.1 เป็นสิ่งช่วยเปลี่ยนทัศนคติและค่านิยมเพื่อให้เกิดการยอมรับสิ่งใหม่ ๆ แนวความคิดใหม่ ๆ เกิดมุมมองใหม่ ๆ ขึ้น
 - 5.2 เป็นแหล่งให้ข่าวสาร เปิดโลกทัศน์ของผู้ศึกษาให้กว้างไกลกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นของตนช่วยยกระดับความมุ่งมั่นโดยการเสนอภาพในอุดมคติหรือเสนอผลสำเร็จและความก้าวหน้าของงานและบุคคลต่าง ๆ ที่จะช่วยสร้างบรรยากาศของการพัฒนา
 - 5.3 เป็นสื่อการสอนสมัยใหม่ที่ให้ทั้งความรู้ก่อให้เกิดทักษะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

สรุปได้ว่า ความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ คือ เสริมสร้างการเรียนรู้ จนเกิดทักษะการแสวงหาข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เรียนสนุกไม่น่าเบื่อ ส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจของท้องถิ่น ตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคลในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เพราะบุคคลมีความต้องการแตกต่างกันไปตามความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความพร้อมที่จะเรียนรู้ หากสามารถดำเนินการจัดแหล่งเรียนรู้ได้เพียงพอและมีประสิทธิภาพก็สามารถส่งเสริมให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ได้ทั่วทุกหนแห่ง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ ชุมชน แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐานข้างต้น ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้เป็นฐาน และสามารถสรุปขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ คือ ครูชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ให้นักเรียนได้ทราบ ว่านำข้อมูลแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี มาสร้างชิ้นงานผ่านการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย้งอย่างมีเหตุผลเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังจากนั้นครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการตั้งคำถามทบทวนความรู้เดิม และสอนเนื้อหาโดยใช้ใบความรู้ เรื่อง การเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย้งอย่างมีเหตุผลประกอบ ศึกษาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นทั้ง 3 แหล่งเรียนรู้ ได้แก่ อนุสรณ์ตอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท และการเลี้ยงโคขุน หลังจากนั้นให้นักเรียนทำใบงานทำายหน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ครูจัดเตรียมไว้ให้

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้ เรื่อง อนุสรณ์ตอนเจดีย์ ชิวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท และการเลี้ยงโคขุน เพื่อนำไปศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฎูฟที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เมื่อเสร็จแล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน หลังจากนั้นครูผู้สอนเชื่อมโยงเนื้อหาจากที่ได้เรียนในชั่วโมงที่แล้วเข้ากับการเขียนโฆษณา การเขียนชีวประวัติ การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย้งอย่างมีเหตุผลเพื่อนำไปสู่การสร้างชิ้นงาน จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานของตนเอง และลงมือสร้างชิ้นงานจากที่ได้ออกแบบไว้

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด นักเรียนนำเสนอชิ้นงานที่ตนเองได้สร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียน ร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด หลังจากนั้นนักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์

ขั้นที่ 4 ประเมินผล นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอน อภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 2

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถ ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คุณลักษณะรักความเป็นไทย และประเมินความคิดเห็น ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ท23101

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐานการ เรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	หน้า นัก คะแนน
1	พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ - การเขียนโฆษณา	ท.2.1 ม.3/2	เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำ ได้ถูกต้องตามระดับภาษา	10	10
2	ชีวประวัติ พระครูโสภณอรุณโกวิท - การเขียนชีวประวัติ	ท.2.1 ม.3/3	เขียนชีวประวัติหรือ อัตชีวประวัติโดยเล่า เหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ	10	10
3	โคขุนส่งเสริมอาชีพ - การเขียนอธิบาย - การเขียนชี้แจง - การเขียนแสดงความคิดเห็น - การเขียนโต้แย้งอย่างมีเหตุผล	ท.2.1 ม.3/6	เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดง ความคิดเห็น และโต้แย้ง อย่างมีเหตุผล	10	10

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ท 23101 ภาษาไทยพื้นฐาน 5

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

จำนวน 10 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท.2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท.2.1 ม.3/2 เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา

2. สาระสำคัญ

การเขียนโฆษณา เป็นการสร้างสรรค์รูปแบบเนื้อหา แนวคิด หรือการใช้ภาษา เพื่อโน้มน้าวใจให้เห็นคล้อยตามสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการนำเสนอ เพื่อประโยชน์ทางการค้าหรือเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าหรือหน่วยงาน ดังนั้น ผู้เขียนข้อความโฆษณาควรมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา ส่วนประกอบของโฆษณา เพื่อให้เกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิผล สามารถเขียนโฆษณาเชิญท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ได้

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. ซื่อสัตย์สุจริต
4. มุ่งมั่นในการทำงาน
5. รักความเป็นไทย

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ด้านความรู้

นักเรียนสามารถบอกแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา และส่วนประกอบของโฆษณาได้ถูกต้อง

4.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ

นักเรียนสามารถเขียนโฆษณาเชิญชวนท่องเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ได้

4.3 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์

นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

5. สมรรถนะสำคัญ

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. สาระการเรียนรู้

การเขียนโฆษณา

- แนวทางการเขียนข้อความโฆษณา
- ส่วนประกอบของโฆษณา

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนโฆษณา
2. ชิ้นงานที่ 1 เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

8. การวัดและประเมินผล

8.1 การประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนโฆษณา
2. ชิ้นงานที่ 1 เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

8.2 การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

1. ประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

จุดประสงค์	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ นักเรียนสามารถบอกแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา และส่วนประกอบของโฆษณาได้ถูกต้อง	ตรวจสอบงานเรื่อง การเขียนโฆษณา	ใบงาน เรื่อง การเขียนโฆษณา	ทำใบงานถูกต้อง ทั้ง 2 ข้อ ถือว่าผ่าน
ด้านทักษะ/กระบวนการ นักเรียนสามารถเขียนโฆษณาเชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ได้	ตรวจสอบชิ้นงานเชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์	ตรวจสอบชิ้นงานเชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์	ระดับคุณภาพ “ดีมาก” ถือว่าผ่าน
ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	ผู้เรียนประเมินตนเอง	แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	ระดับคุณภาพ “มาก” ถือว่าผ่าน

9. กิจกรรมการเรียนรู้/ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ (ชั่วโมงที่ 1-2)

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนและการวัดประเมินผลให้นักเรียนเข้าใจ ซึ่งการวัดผลครั้งนี้จะวัดผลประเมินผล 3 รูปแบบ คือ การประเมินการตรวจใบงาน ชิ้นงานและให้ผู้เรียนประเมินตนเอง (10 นาที)

2. นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น ว่านักเรียนประทับใจโฆษณาใดมากที่สุด เพราะเหตุใด (10 นาที)

3. สนทนาถึงวิถีชีวิตเราผูกพันกับการโฆษณาทุกประเภท ทุกรูปแบบ การโฆษณากล่าวได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้บริโภคต้องใช้วิจารณญาณในการรับสาร จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างการโฆษณาประเภทและรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียนทุกคนเขียนไว้บนกระดานหน้าชั้นเรียน (10 นาที)

4. อภิปรายเกี่ยวกับโฆษณาที่นักเรียนยกตัวอย่างไว้บนกระดาน แต่ละโฆษณามีกลวิธี เทคนิค วิธีการโฆษณาอย่างไร (10 นาที)

5. แบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยคละระหว่างนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนโฆษณาจากใบความรู้ และสรุปในกระดาษปฐพี โดยมีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ (20 นาที)

1. แนวทางการเขียนโฆษณา

2. ส่วนประกอบของการเขียนโฆษณา

6. นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นจากผลงานที่นำเสนอ (30 นาที)

7. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนโฆษณา จากนั้นร่วมกันเฉลยใบงาน (30 นาที)

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ (ชั่วโมงที่ 3-6)

8. แบ่งนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ เพื่อนำไปศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฐพีที่ครูจัดเตรียมให้ (40 นาที)

9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ หน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น (20 นาที)

10. ครูและนักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาจากชั่วโมงที่ผ่านมา หากนักเรียนเชิญชวนนักท่องเที่ยวมาเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ นักเรียนจะมีวิธีการโฆษณาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์อย่างไร (20 นาที)

11. นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานที่ 1 เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ โดยให้นักเรียนเขียนโฆษณาเชิญชวนนักท่องเที่ยว มาท่องเที่ยวและศึกษาหาความรู้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ นักเรียนออกแบบผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา (40 นาที)

12. นักเรียนสร้างชิ้นงาน การเขียนโฆษณา เชิญชวนเที่ยวพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ ตามที่ตนเองได้ออกแบบไว้ (120 นาที)

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด (ชั่วโมงที่ 7-9)

13. นักเรียนแต่ละคนออกมานำเสนอชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดเวลาในการนำเสนอคนละ 4 นาที (120 นาที)

14. นักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์ (60 นาที)

ขั้นที่ 4 ประเมินผล (ชั่วโมงที่ 10)

15. นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ (60 นาที)

10. สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนโฆษณา
2. ใบความรู้ เรื่อง พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

11. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

(นางสาวจุไรรัตน์ อ่ำพุทรา)

ผู้สอน

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

(นางสาวชนิษฐา พลายเพ็ชร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา

โฆษณา ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ หมายถึง การเผยแพร่หนังสือสู่สาธารณชน การป่าวร้อง การป่าวประกาศ โฆษณาเป็นการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจประเภทหนึ่งมีลักษณะจูงใจเพื่อประโยชน์ในการขายสินค้าและบริการต่าง ๆ มีจุดมุ่งหมายสร้างความสนใจให้ผู้รับสารสะดุดตา สะดุดใจ และจดจำสินค้าหรือบริการที่โฆษณานั้น ผู้สร้างโฆษณาอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ในการส่งสาร เช่น

ใช้คำคล้องจองเพื่อกระตุ้นความประทับใจ

- สุขกาย สบายใจ เมื่อซื้อพอลโล
- ประทับคุณค่า ประทับตราแสงตะวัน

ใช้การบอกตรง ๆ เช่น

- พีเอ็กซ์ ดีที่สุด

1) แนวทางการเขียนข้อความโฆษณา

1. ต้องเขียนให้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย ไม่คลุมเครือ สามารถสร้างการรับรู้ได้ทันที
2. ต้องเขียนให้มีความเหมาะสม ตรงกับกลุ่มเป้าหมายของสินค้าหรือบริการ เช่น เด็ก วัยรุ่น วัยทำงาน ฯลฯ
3. ต้องเขียนให้มีความกะทัดรัดได้ใจความไม่เยิ่นเย้อ
4. ต้องเขียนให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังบทโฆษณารู้สึกว่าผู้เขียนกำลังสื่อสารกับเขา
5. ต้องเขียนให้ผู้อ่านเกิดความต้องการที่จะซื้อสินค้าหรือใช้บริการ

2) ส่วนประกอบของโฆษณา

2.1) เนื้อหา เนื้อหาของโฆษณาจะนำเสนอให้เห็นความดีพิเศษของสินค้าและบริการหรือกิจกรรมที่โฆษณา เช่น

นำเสนอความดีพิเศษของสินค้า

- ยาหม่องทาดี ทั้งทาทั้งถูในตลับเดียวกัน
- ผงซักฟอกคลื่น กำจัดคราบเพียงแค่ป้ายครั้งเดียว

นำเสนอความดีพิเศษของการบริการ

- โอลิมปิก...ทางสบายสู่ชัยชนะ
- ธนาคารไทยธำรง มั่นคงด้วยรากฐาน บริการดูญาติมิตร

2.2) รูปแบบการนำเสนอ โฆษณามีรูปแบบการนำเสนอดังนี้

1. แบบเจาะจงกลุ่ม เช่น

- บนข้อมือบุคคลชั้นนำท่านจะพบแต่โฆษณาเท่านั้น

2. เป็นการนำเสนอสินค้าหรือประโยชน์ของสินค้าว่ามีข้อดีอย่างไร

- ปัญหาแบบนี้จะไม่เกิด ถ้าใช้ปูนตรานกพิราบแต่แรก

3. ใช้ถ้อยคำที่สั้นกระชับรัดกุมเพื่อสะดวกในการจำ

- รายได้ไร้ขีด จำกัด

4. ใช้รูปภาพหรือภาพที่เคลื่อนไหว

2.3) ภาษา โฆษณามีลักษณะการใช้ภาษาที่สำคัญ คือการสรรคำมาใช้ได้กระชับใช้คำน้อยกินความมาก สื่อความหมายกว้างขวางลึกซึ้ง จะใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาในการสื่อสาร ภาษาเพื่อการโฆษณามักใช้ถ้อยคำแปลกใหม่เพื่อดึงดูดความสนใจ ใช้ภาษาที่มีสัมผัสเพื่อให้จำง่ายใช้ข้อความวลีประโยคสั้น ๆ จุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้รับสารรับรู้ได้อย่างรวดเร็ว

2.4) การโน้มน้าวใจ การโน้มน้าวใจในโฆษณามีหลายวิธี เช่น การอ้างอิงบุคคลที่สามารถอ้างอิงได้ทั้งบุคคลธรรมดาที่ใช้สินค้าหรือบริการ แต่ถ้าเป็นดาราหรือบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับและรู้จักกันดีในสังคมจะได้รับความสนใจและความเชื่อถือเป็นพิเศษ การอ้างถึงสถาบันหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับรอง เช่น อย. (คณะกรรมการอาหารและยา) หรือเครื่องหมายรับรองของ มอก. (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม) เช่น

- โทนี่ เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมแรกของประเทศไทย

2.5) ดึงดูดความสนใจ เป็นส่วนของการเขียนโฆษณาที่ทำให้ผู้พบเห็นหรือผู้รับสารเกิดความสนใจที่จะติดตามโฆษณาต่อไป เช่น

- ทำไมยาสีฟันเหมือนกัน แต่ให้คุณค่าไม่เหมือนกัน
- หายห่วงเรื่องผ้าอนามัยได้แล้วคุณสาว ๆ
- เพราะเหตุใดผงซักฟอกที่ดีต้องไม่มีสารฟอกขาว

ตัวอย่าง บทโฆษณาผงซักฟอก

ใหม่ ถอดด้าม !

เพื่อสุขภาพอนามัย

บริษัท คลีน จำกัด แนะนำ “สไตส์ พลัส แอนตี้แบค” ผงซักฟอกเพื่อสุขภาพอนามัยของคนไทย ลดสาเหตุของกลิ่นเหม็นอับ โดยเพิ่ม “แอ็กทีฟ ออกซิเจน” สารทำความสะอาดที่ฆ่าเชื้อโรคด้วยออกซิเจน ให้ความอ่อนโยนต่อผ้า ปลอดภัยต่อทุกคนในครอบครัว

จากบทโฆษณาข้างต้น ผู้เขียนบทโฆษณาใช้กลวิธีการนำเสนอเพื่อสร้างความสนใจของลูกค้า โดยการเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้สะดุดหูผู้ฟังและดึงดูดให้ผู้ฟังหยุดฟังรายละเอียดของตัวสินค้า จากนั้นจึงค่อย ๆ อธิบายรายละเอียดของสินค้าโดยเน้นว่าตราสินค้านี้มีความแตกต่างจากตราสินค้าอื่น คือมีการเพิ่ม “แอ็กทีฟ ออกซิเจน” เพื่อช่วยกำจัดเชื้อโรคออกจากเสื้อผ้า และใช้ข้อความเพื่อเพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้บริโภคว่า “ปลอดภัยต่อทุกคนในครอบครัว”

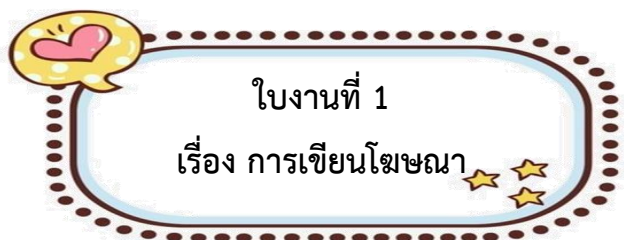
พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ประกอบด้วยพระบรมราชานุสาวรีย์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงพระศารธารออกศึกและองค์เจดีย์ยุทธหัตถี สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงสร้างเจดีย์ขึ้น เพื่อเฉลิมฉลองชัยชนะในสงครามยุทธหัตถี ที่ทรงมีต่อพระมหาอุปราชาแห่งพม่า เมื่อปี พ.ศ. 2135 กองทัพยกได้บูรณะ ปฏิสังขรณ์องค์เจดีย์ขึ้นใหม่ โดยสร้างเป็นเจดีย์แบบลังกาทรงกลมใหญ่ สูง 66 เมตร ฐานกว้างด้านละ 36 เมตร ครอบเจดีย์องค์เดิมภายในองค์เจดีย์ได้มีการสร้างห้องแสดงประวัติศาสตร์ ทั้งภาพแสงสีเสียง และหุ่นจำลองการยกทัพของพม่าและไทย หลายร้อยตัว เป็นสถานที่ได้ทั้งความรู้และเพลิดเพลิน พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ฯ ได้เสด็จทรงประกอบพิธีบวงสรวง และเปิดพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ เมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2502

รายละเอียดสถานที่ท่องเที่ยว

พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์แห่งนี้ก่อตั้งขึ้นระลึกถึงวีรกรรมการชนช้างของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระมหากษัตริย์แห่งกรุงศรีอยุธยาที่พระมหาอุปราชาแห่งพม่าที่ยกทัพเข้ามาตีกรุงศรีอยุธยาในปี พ.ศ. 2135 ในเวลาต่อมา เจดีย์แห่งนี้ถูกค้นพบในปี พ.ศ. 2456 โดยสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงรับสั่งให้ค้นหาซากเจดีย์เก่า เมื่อค้นพบก็เชื่อว่าน่าจะเป็นเจดีย์ยุทธหัตถี ภายหลังจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ รัชกาลที่ 6 ได้เสด็จไปประกอบพิธีบวงสรวงสมโภช เมื่อวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2456 ในขณะนั้นองค์เจดีย์เหลือซากแต่เพียงฐานสี่เหลี่ยม กว้างด้านละ 19.50 เมตร สูงจากพื้นดินถึงส่วนซำรูด 6.50 เมตร รัชกาลที่ 6 จึงโปรดเกล้าฯ ให้กรมศิลปากรทำการบูรณะและเลือกแบบเจดีย์ยุทธหัตถีที่จังหวัดตาก ซึ่งเป็นเจดีย์ที่สร้างขึ้นเป็นที่ระลึกครั้งพ่อขุนรามคำแหงชนช้างชนะขุนสามชนเจ้าเมืองฉอด แม้ว่าการบูรณะเจดีย์ในครั้งนั้นจะไม่ได้ดำเนินการตามพระราชประสงค์ หากแต่ในสมัยรัฐบาล จอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้มีการสร้างแบบของเจดีย์ให้เป็นทรงลังกาตามแบบเจดีย์ใหญ่ที่วัดชัยมงคล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพราะสันนิษฐานว่า เจดีย์วัดใหญ่ชัยมงคลนี้ สมเด็จพระนเรศวรฯ ได้โปรดเกล้าให้สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งชัยชนะครั้งนั้นตามคำกราบทูลแนะนำของสมเด็จพระวันรัต วัดป่าแก้ว เช่นเดียวกับเจดีย์ยุทธหัตถี ในปี พ.ศ. 2495 กองทัพยกได้บูรณปฏิสังขรณ์องค์เจดีย์ขึ้นใหม่ โดยสร้างเป็นเจดีย์แบบลังกาทรงกลมใหญ่ สูง 66 เมตร ฐานกว้างด้านละ 36 เมตร ครอบเจดีย์องค์เดิมไว้ ภายในได้มีการสร้างห้องแสดงประวัติศาสตร์ ทั้งภาพแสงสีเสียง และหุ่นจำลองการยกทัพของพม่าและไทยหลายร้อยตัว และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จฯ ไปประกอบพิธีบวงสรวงและเปิดพระบรมราชานุสรณ์

ดอนเจดีย์เมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ.2502 ต่อมาทางราชบัณฑิตได้คำนวณพบว่าวันทางจันทรคติที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงกระทำยุทธหัตถี คือวันจันทร์เดือน 2 แรม 2 ค่ำ จุลศักราช 954 ตรงกับวันที่ 18 มกราคม จึงประกาศให้วันดังกล่าวเป็นวันถวายราชสักการะพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์และถือเป็นวันกองทัพไทย พร้อมกันนั้นทางจังหวัดได้จัดให้มีงานเฉลิมฉลองพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ทุกปี ถัดจากเจดีย์ไปประมาณ 100 เมตร เป็นที่ตั้งของพระตำหนักสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ภายในมีรูปปั้นของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชและพระสุพรรณกัลยา ปัจจุบันมีผู้นิยมไปสักการบูชาอยู่เสมอ

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

ให้นักเรียนศึกษาการเขียนโฆษณาแล้วตอบคำถามต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนบอกแนวทางการเขียนข้อความโฆษณา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ส่วนประกอบของการเขียนโฆษณามีอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ชิ้นงานที่ 1

โฆษณาเชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนโฆษณาเชิงสร้างสรรค์ เชิญชวนท่องเที่ยว พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ โดยมีองค์ประกอบถูกต้องตามรูปแบบและออกแบบให้น่าสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

รายวิชา ท 23101 ภาษาไทยพื้นฐาน 5
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
เรื่อง ชีวิตประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563
จำนวน 10 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท.2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท.2.1 ม.3/3 เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็นและทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ

2. สาระสำคัญ

ชีวประวัติเป็นงานเขียนที่นำเสนอเรื่องราวและเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในชีวิตของบุคคลที่ควรนำมาเป็นแบบอย่าง ผู้เขียนชีวประวัติจะต้องศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลนั้นในแง่มุมที่น่าสนใจ ทั้งในอดีต ปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต อาจเพิ่มทรรศนะของผู้เขียนไปด้วย ควรมีการเลือกใช้ภาษาในการนำเสนอที่น่าสนใจและเรียบเรียงเนื้อหาให้เป็นไปตามลำดับอย่างชัดเจน

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. ซื่อสัตย์สุจริต
4. มุ่งมั่นในการทำงาน
5. รักความเป็นไทย

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ด้านความรู้

นักเรียนสามารถอธิบายความหมาย ลักษณะ และหลักการเขียนชีวประวัติได้ถูกต้อง

4.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ

นักเรียนสามารถเขียนชีวประวัติของบุคคลสำคัญได้

4.3 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์

นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

5. สมรรถนะสำคัญ

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. สาระการเรียนรู้

การเขียนชีวประวัติ

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนชีวประวัติ
2. ใบกิจกรรมเรื่อง การเขียนชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท

8. การวัดและประเมินผล

8.1 การประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนชีวประวัติ
2. ชิ้นงานที่ 1 เรื่อง การเขียนชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท

8.2 การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

1. ประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

จุดประสงค์	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ นักเรียนสามารถอธิบาย ความหมาย ลักษณะ และ หลักการเขียนชีวประวัติ ได้ถูกต้อง	ตรวจใบงาน เรื่อง การเขียน ชีวประวัติ	ใบงาน เรื่อง การเขียนชีวประวัติ	ทำใบงาน ถูกต้อง ทั้ง 3 ข้อ ถือว่าผ่าน
ด้านทักษะ/กระบวนการ นักเรียนสามารถเขียน ชีวประวัติของบุคคลสำคัญ ได้	ตรวจชิ้นงานการ เขียนชีวประวัติ พระครูโสภณ อรรถโกวิท	ตรวจการเขียน ชีวประวัติพระครู โสภณอรรถโกวิท	ระดับคุณภาพ “ดีมาก” ถือว่าผ่าน
ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดี ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	ผู้เรียนประเมิน ตนเอง	แบบสอบถามความ คิดเห็นของ นักเรียน ที่มีต่อการจัดการ เรียนรู้โดยใช้แหล่ง เรียนรู้ท้องถิ่น เป็นฐาน	ระดับคุณภาพ “มาก” ถือว่าผ่าน

9. กิจกรรมการเรียนรู้/ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ (ชั่วโมงที่ 1-2)

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนและการวัดประเมินผลให้นักเรียนเข้าใจ ซึ่งการวัดผลครั้งนี้จะวัดผลประเมินผล 3 รูปแบบ คือ การประเมินการตรวจใบงาน ชิ้นงานและให้ผู้เรียนประเมินตนเอง (10 นาที)

2. นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น ชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญที่นักเรียนชื่นชม และนำไปเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตคือใคร (10 นาที)

3. นักเรียนดูวีดิทัศน์เกี่ยวกับชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญ และให้พิจารณาเนื้อหาที่บรรยายในด้านการใช้ภาษา ข้อมูลที่น่าสนใจ การลำดับความ การสอดแทรกทฤษฎี (10 นาที)

4. อภิปรายเกี่ยวกับวีดิทัศน์เกี่ยวกับชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญ (10 นาที)

5. แบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยคละระหว่างนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนชีวประวัติจากใบความรู้ และสรุปในกระดาษปรีฟ โดยมีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ (20 นาที)

1. ความหมายของชีวประวัติ

2. ลักษณะของงานเขียนชีวประวัติ

3. หลักการเขียนชีวประวัติ

6. นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นจากผลงานที่น่าสนใจ (30 นาที)

7. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนเขียนชีวประวัติ จากนั้นร่วมกันเฉลยใบงาน (30 นาที)

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ (ชั่วโมงที่ 3-6)

8. แบ่งนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง ชีวิตประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท เพื่อนำไปศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปรีฟที่ครูจัดเตรียมให้ (40 นาที)

9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ชีวิตประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท หน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น (20 นาที)

10. ครูและนักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาจากชั่วโมงที่ผ่านมา หากนักเรียนเขียนชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท นักเรียนจะมีวิธีการเขียนอย่างไร (20 นาที)

11. นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานที่ 1 ชีวิตประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท โดยให้นักเรียนเขียนโฆษณาเชิญชวนนักท่องเที่ยว มาท่องเที่ยวและศึกษาหาความรู้ แหล่งเรียนรู้

ท้องถิ่นพระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์ นักเรียนออกแบบผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา (40 นาที)

12. นักเรียนสร้างชิ้นงาน ชีวประวัติพระครูโสภณอรรถโกวิท ตามที่ตนเองได้ออกแบบไว้ (120 นาที)

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด (ชั่วโมงที่ 7-9)

13. นักเรียนแต่ละคนออกมานำเสนอชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เวลาในการนำเสนอคนละ 4 นาที (120 นาที)

14. นักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์ (60 นาที)

ขั้นที่ 4 ประเมินผล (ชั่วโมงที่ 10)

15. นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ (60 นาที)

10. สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนชีวประวัติ
2. ใบความรู้ เรื่อง พระครูโสภณอรรถโกวิท

11. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

(นางสาวจุไรรัตน์ อ่ำพุทรา)

ผู้สอน

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

(นางสาวชนิษฐา พลายเพ็ชร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา

ใบความรู้ เรื่อง การเขียนชีวประวัติ

ชีวประวัติ

ชีวประวัติ คือ งานเขียนชนิดหนึ่งที่เป็นการกล่าวถึงเรื่องราวของบุคคลในช่วงชีวิต ชีวประวัติของบุคคลหนึ่ง ๆ ไม่เพียงแต่กล่าวถึง วันเกิด อาชีพ การศึกษา แต่จะมีการกล่าวถึงเรื่องราวของแต่ละช่วงชีวิตและเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในชีวิตด้วย

ลักษณะของงานเขียนชีวประวัติ

1. เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่เป็นการนำเสนอข้อมูลและเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคล
2. เนื้อหาของชีวประวัติมักประกอบด้วย การศึกษา การทำงาน ความสัมพันธ์ หรือการเสียชีวิต อีกทั้งเรื่องราวต่าง ๆ ที่สำคัญในชีวิตของบุคคลหนึ่ง
3. ชีวประวัติเป็นการนำเสนอเรื่องราว ประสบการณ์ มุมมองของบุคคล รวมทั้งเกร็ดต่าง ๆ ในชีวิตรวมถึงการวิเคราะห์บุคลิกลักษณะของบุคคลนั้น ๆ

หลักการเขียนชีวประวัติ

1. ใช้ภาษาระดับทางการหรือกึ่งทางการ
2. ศึกษาข้อมูลหรือค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติของผู้ที่เราจะเขียนชีวประวัติ
3. เนื้อหาควรเป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตของบุคคลนั้นในแง่มุมที่น่าสนใจ ทั้งในอดีต ปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตของเขา โดยอาจเพิ่มทัศนคติความเห็นไปด้วย
4. เลือกใช้ภาษาในการนำเสนอที่น่าสนใจ เรียบเรียงให้เป็นลำดับอย่างละเอียดชัดเจน

ลักษณะของชีวประวัติที่ดี

1. เป็นชีวประวัติของบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง มีความน่าสนใจและน่าศึกษา ทั้งที่เป็นบุคคลที่ควรนำมาเป็นแบบอย่างและไม่ควรนำมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต
2. สามารถแสดงเรื่องราวของบุคคลว่าเป็นใคร มีประวัติความเป็นมาอย่างไร บุคคลนั้นมีหลักการคิดและอุดมคติในการดำเนินชีวิต มีความสำเร็จและความล้มเหลวอย่างไรบ้าง ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาสามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างหรือบทเรียนแก่บุคคลอื่นได้
3. ใช้ภาษาระดับทางการหรือกึ่งทางการ

ลักษณะของผู้เขียนชีวประวัติที่ดี

1. ผู้เขียนชีวประวัติต้องมีคุณธรรม ไม่ยกย่องสรรเสริญจนเกินงาม หรือใส่ร้ายป้ายสี มีข้อความที่จะทำให้เกิดผลเสียต่อบุคคลนั้น ๆ อย่างรุนแรง
2. ต้องมีศิลปะในการเขียนให้น่าอ่าน เข้าใจง่าย และสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านให้ติดตามตลอดเวลา นำเสนอในสิ่งที่สมควรนำเสนอ
3. ผู้เขียนชีวประวัติควรแสดงหลักการหรือแนวความคิดที่บุคคลนั้น ๆ ยึดถือ ไม่ควรใส่อารมณ์หรือความคิดของตนเองมากเกินไป และไม่เขียนในทำนองสั่งสอนผู้อ่าน ซึ่งต้องเขียนด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีอคติกับบุคคลที่เขียนถึง

หลักการเขียนชีวประวัติ

1. ใช้ภาษาระดับทางการหรือกึ่งทางการ
2. ศึกษาข้อมูลหรือค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวกับประวัติของผู้ที่เราจะเขียนชีวประวัติ
3. เนื้อหาควรเป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตของบุคคลนั้นในแง่มุมที่น่าสนใจ ทั้งในอดีต ปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตของเขา โดยอาจเพิ่มทัศนคติความเห็นไปด้วย
4. เลือกใช้ภาษาในการนำเสนอที่น่าสนใจ เรียบเรียงให้เป็นลำดับอย่างละเอียดชัดเจน

ตัวอย่าง

ชีวประวัติบุคคลสำคัญ: ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล

หากกล่าวถึงการปฏิบัติตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หนึ่งในท่านที่มักจะถูกเชื่อเชิดชูให้เป็นผู้บรรยาย ถ่ายทอดความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งจากประสบการณ์ในการถวายงานพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร คงเป็นใครไปไม่ได้ นอกเสียจาก “ดร. สุเมธตันติเวชกุล” ผู้มีปรัชญาในการดำรงชีวิตที่น่าสนใจ คือทำเพราะต้องการทำทำเพราะเต็มใจทำเพราะมีความสุขที่ทำ

ดร. สุเมธ ตันติเวชกุล เกิดเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2542 เป็นชาวจังหวัดเพชรบุรี บิดาคือนายอารีย์ ตันติเวชกุล อดีต ส.ส. นครราชสีมา 5 สมัย และอดีต รมช. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มารดาคือท่านผู้หญิงประสานสุข ตันติเวชกุล ซึ่งเป็นต้นเครื่องพระกระยาหารไทยของพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

ชีวิตสมรสของ ดร. สุเมธ ท่านสมรสกับคุณหญิงจินตนา ตันติเวชกุล อดีตรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีบุตรชาย 2 คน คือ นายณิขศิลป์ และนายอรวัต ตันติเวชกุล

การศึกษาของ ดร. สุเมธ เริ่มต้นที่โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย จนจบมัธยม จากนั้นเดินทางไปศึกษาต่อยังประเทศฝรั่งเศส สำเร็จการศึกษาทั้งระดับอนุปริญญา ปริญญาตรี โท และเอก ในหลายสาขา อาทิ ปรัชญา รัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยมงเปอลิเอ และมหาวิทยาลัยเกรอนอบ นอกจากนี้ยังได้รับประกาศนียบัตรการวางแผนเศรษฐกิจ สถาบันบริหารระหว่างประเทศ ปารีส ฝรั่งเศส รวมถึงประกาศนียบัตรทางการพัฒนาเศรษฐกิจ EDI ธนาคารโลก วอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา

เพราะมีโอกาสได้เดินทางไปดูงานด้านการพัฒนาในหลาย ๆ ประเทศ ส่งผลให้ ดร. สุเมธ มีบทบาทในด้านการวางแผนวิเคราะห์นโยบายทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เคยดำรงตำแหน่งที่สำคัญมากมายเช่น พ.ศ. 2537-2539 เป็นเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและ พ.ศ. 2548-2554 เป็นนายกสภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ภาระหน้าที่ของ ดร. สุเมธ ที่ยังปฏิบัติอยู่จนถึงทุกวันนี้มีทั้ง ประธานมูลนิธิข้าวไทย ประธานมูลนิธิประเทศไทยใสสะอาด และที่สำคัญเป็นกรรมการและเลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา

ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลาที่ดร. สุเมธ ทำงานกับมูลนิธิชัยพัฒนาได้ถวายงานพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตรในหลาย

โอกาสสะสมความรู้จากหลักการทรงงานของพระองค์ท่าน ถ่ายทอดออกสู่ประชาชนในช่วงเวลาที่เหมาะสม เพราะเมื่อย้อนไปในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา หลายคนคงรู้สึกถึงสภาพบ้านเมืองที่ไม่นิ่ง หลายคนสับสน และกังวลยึดติดอยู่กับระบบทุนนิยมจนเกินไป ดร. สุเมธ จึงได้ถ่ายทอดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงหวังให้ประชาชนน้อมนำแนวพระราชดำรัสดังกล่าวจากพระองค์ไปประยุกต์ใช้กับตนเองให้เหมาะสม

จากคุณประโยชน์ที่ ดร. สุเมธ ได้ปฏิบัติทำให้หลายหน่วยงานมอบรางวัลโล่ประกาศเกียรติคุณมากมาย อาทิ ได้เป็นบุคคลตัวอย่างในความซื่อสัตย์สุจริต เสียสละ และจงรักภักดี ประจำปี 2537 จากมูลนิธิรัฐบุรุษพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ทั้งยังได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์หลายระดับ

ใบความรู้
เรื่อง พระครูโสภณอรรถโกวิท

พระอธิการบุญเหลือ อตถโกวิท

14 มีนาคม 2516

เจ้าอาวาสวัดสระกระโจม พ.ศ. 2511- 2559

ประวัติของพระครูโสภณอรรถโกวิท

ชื่อเดิม พระบุญเหลือ ฉายา อตถโกวิท **นามสกุล** ต้วงดี

ชื่อสมณศักดิ์ พระครูโสภณอรรถโกวิท

ตำแหน่ง เจ้าอาวาสวัดสระกระโจม เจ้าคณะตำบลสระกระโจม

อายุ 61 ปีพรรษา 41

วิทยฐานะสามัญ ป. 4 **นักธรรมชั้น** เอก

มรณภาพ เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2559

ที่อยู่ วัดสระกระโจม ตำบลสระกระโจม อำเภอคอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี รหัสไปรษณีย์ 72250

โทรศัพท์ 035-557050

สถานะเดิม

ชื่อ บุญเหลือ นามสกุลต้วงดี

เกิดเมื่อวันที่ อาทิตย์ที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2482 แรม 11 ค่ำ เดือน 2 ปีเถาะ

บิดาชื่อ นายแกะ มารดาชื่อ นางบุตร

อยู่บ้านเลขที่ 99 หมู่ 7 ตำบลบ้านไร่ อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

บรรพชา

เมื่อวันที่ อาทิตย์ที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2502

ณ วัดโพธิ์ทองเจริญ ตำบลพลับพลาไชย อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

มีพระครูสุวรรณโพธิ์วัฒน์ รองเจ้าคณะอำเภออู่ทอง วัดโพธิ์ทองเจริญ

ตำบลพลับพลาไชย อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นพระอุปัชฌาย์

อุปสมบท

เมื่อวันศุกร์ที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2502 ขึ้น 12 ค่ำ เดือน 8 ปีเถาะ

ณ วัดโพธิ์ทองเจริญ ตำบลพลับพลาไชย อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

มีพระครูสุวรรณโพธิ์วัฒน์ รองเจ้าคณะอำเภออู่ทอง วัดโพธิ์ทองเจริญ

ตำบลพลับพลาไชย อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นพระอุปัชฌาย์

พระครูประเดิม วัดโสภณาราม ตำบลพลับพลาไชย อำเภออู่ทอง

จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นพระกรรมวาจาจารย์

พระสมุห์ปรีชา วัดจำปา ตำบลบ้านไร่ อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

เป็นพระอนุสาวนาจารย์

วิทยฐานะ

1. พ.ศ. 2493 สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดกม่วัง จังหวัดสุพรรณบุรี
2. พ.ศ. 2507 สอบได้นักธรรมชั้นเอก วัดหนองโสน สำนักเรียนคณะจังหวัดกาญจนบุรี
3. การศึกษาพิเศษ อ่านออกเขียนได้ ภาษาขอม ไทยบาลี พ.ศ. 2512 จบการศึกษาอบรม จากโรงเรียนพระสังฆาธิการส่วนภูมิภาค รุ่นที่ 13 จากจังหวัดสุพรรณบุรี
4. ความชำนาญการ มีความชำนาญในการก่อสร้าง (งานนวกกรรม)

งานปกครอง

1. พ.ศ. 2511 เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดสระกระโจม
2. พ.ศ. 2511 วันที่ 1 เดือน กรกฎาคม เป็นเจ้าอาวาสวัดสระกระโจม
3. พ.ศ. 2512 วันที่ 15 เดือน ธันวาคม เป็นรองเจ้าคณะตำบลดอนเจดีย์
4. พ.ศ. 2520 วันที่ 28 เดือน ธันวาคม เป็นพระกรรมวาจาจารย์
5. พ.ศ. 2521 วันที่ 19 เดือน กุมภาพันธ์ เป็นพระอุปัชฌาย์สามัญ
6. พ.ศ. 2524 วันที่ 19 เดือน มีนาคม เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าคณะตำบลดอนเจดีย์
7. พ.ศ. 2526 วันที่ 8 เดือน เมษายน เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าคณะตำบลสระกระโจม
8. พ.ศ. 2526 วันที่ 1 เดือน กรกฎาคม เป็นเจ้าคณะตำบลสระกระโจม
9. พ.ศ. 2526 วันที่ 1 เดือน พฤษภาคม เป็นกรรมการสงฆ์อำเภอดอนเจดีย์

งานศึกษา

1. พ.ศ. 2511 – ปัจจุบัน เป็นกรรมการควบคุมการสอบธรรมสนามหลวงของอำเภอ
2. พ.ศ. 2512 จัดตั้งสำนักเรียนวัดสระกระโจม
3. พ.ศ. 2516 เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม แผนกธรรม สำนักเรียนวัดสระกระโจม คณะจังหวัดสุพรรณบุรี
4. พ.ศ. 2522 วันที่ 27 เดือน กรกฎาคม ผ่านการถวายความรู้ตามโครงการถวาย ความรู้แก่พระสังฆาธิการระดับเจ้าอาวาส
5. พ.ศ. 2535 จัดตั้งสำนักศาสนศึกษาคณะสงฆ์ตำบลสระกระโจม
6. พ.ศ. 2537- ถึงปัจจุบัน เป็นประธานสนามสอบสนามหลวงแผนกธรรมศึกษา สนามสอบวัดสระกระโจม

งานศึกษาสงเคราะห์

1. พ.ศ. 2515 – ปัจจุบัน เป็นประธานกรรมการศึกษา “โรงเรียนบ้านสระกระโจม” ตำบลสระกระโจม อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี
2. พ.ศ. 2517 - ปัจจุบัน เป็นประธานผู้อำนวยการศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์ วัดสระกระโจม ตำบลสระกระโจม อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี

3. พ.ศ. 2524 – ปัจจุบัน เป็นประธานกรรมการการศึกษา “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” ตำบลสระกระโจม อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี
4. พ.ศ. 2535 – ปัจจุบัน เป็นประธานผู้อำนวยการ “ศูนย์การศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัดสระกระโจม” ตำบลสระกระโจม อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี

งานเผยแผ่

1. พ.ศ. 2519 เป็นประธานหน่วยอบรมประชาชนประจำตำบลสระกระโจม
2. พ.ศ. 2524 วันที่ 25 เดือนกุมภาพันธ์ เป็นพระธรรมทูตสายที่ 1 จังหวัดสุพรรณบุรี

สมณศักดิ์

- พ.ศ. 2517 ได้รับแต่งตั้งเป็นพระฐานานุกรมในพระเดชพระคุณ “พระสุวรรณโมลี” ตำแหน่ง รองเจ้าคณะจังหวัดสุพรรณบุรี ในขณะนั้น (ปัจจุบันเป็น – พระธรรมมหาวิธานวัตร ที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดสุพรรณบุรี
- พ.ศ. 2518 ได้รับพระราชทานแต่งตั้งสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าอาวาสวัดราษฎร์ชั้นเอกในราชทินนามว่า พระครูโสภณอรรถโกวิท
- พ.ศ. 2542 ได้รับพระราชทานเลื่อนชั้นสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะตำบลชั้นเอกในราชทินนามเดิม

วัสดุอุปกรณ์สื่อการเรียน – การสอน

หมายเหตุ ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เงินดอกเบี้ยจัดซื้ออุปกรณ์การเรียน การสอน จากนี้ไปเป็น ข้อมูลที่ปรากฏในวาระการประชุมของคณะกรรมการมูลนิธิฯ

- พ.ศ. 2526 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียน การสอน ให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 64,990 บาท บริจาคเพิ่มอีก 1,010 บาท รวมเป็นเงิน 66,000 บาท (หกหมื่นหกพันบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2527 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียน การสอน ให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 62,670 บาท (หกหมื่นสองพันหกร้อยเจ็ดสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2528 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียน การสอน ให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 66,120 บาท (หกหมื่นหกพันหนึ่งร้อยยี่สิบบาทถ้วน)

- พ.ศ. 2529 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 98,890 บาท (เก้าหมื่นแปดพันแปดร้อยเก้าสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2530 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอน ให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 69,870 บาท (หกหมื่นเก้าพันแปดร้อยเจ็ดสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2531 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอน ให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 59,760 บาท (ห้าหมื่นเก้าพันเจ็ดร้อยหกสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2532 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 62,830 บาท (หกหมื่นสองพันแปดร้อยสามสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2533 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 86,130 บาท (แปดหมื่นหกพันหนึ่งร้อยสามสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2534 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 129,520 บาท (หนึ่งแสนสองหมื่นเก้าพันห้าร้อยยี่สิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2535 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 136,740 บาท (หนึ่งแสนสามหมื่นหกพันเจ็ดร้อยสี่สิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2536 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 113,400 บาท (หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสามพันสี่ร้อยบาทถ้วน)
 พันเอกแสวง คุณนายสุดใจ ปิ่นเกสร บริจาคเพิ่มเติมให้อีก 43,000 บาท (สี่หมื่นสามพันบาทถ้วน) รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 156,400 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นหกพันสี่ร้อยบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2537 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 155,250 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นห้าพันสองร้อยห้าสิบบาทถ้วน)

- พ.ศ. 2538 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 159,990 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2539 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 200,440 บาท (สองแสนสี่ร้อยสี่สิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2539 ดำเนินการหาทุนซื้อโต๊ะ เก้าอี้เด็กเล็กตามแบบ 306 q จำนวน 70 ชุด ๆ ละ 730 บาท เป็นจำนวนเงิน 51,100 บาท (ห้าหมื่นหนึ่งพันหนึ่งร้อยบาทถ้วน) (ไม่ใช่เงินดอกเบี้ย)
- พ.ศ. 2540 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 208,500 บาท (สองแสนแปดพันห้าร้อยบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2540 มอบเงินทุนส่วนตัวให้ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” (ไม่ใช่งบประมาณ) จ้างครูสอนพิเศษภาษาอังกฤษ 1 คน
- จ้างครูสอนพิเศษวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ 1 คน ตลอดภาคเรียน เป็นเวลา 10 เดือน (ปิดเทอม 2 เดือน) เนื่องจากอัตราครูของกรมสามัญศึกษาอย่างไม่เพียงพอ กับปริมาณของเด็กนักเรียน เป็นเงิน 100,000 บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2541 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 140,670 บาท (หนึ่งแสนสี่หมื่นหกกร้อยเจ็ดสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2541 มอบเงินทุนส่วนตัวให้ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” (ไม่ใช่งบประมาณ)
- จ้างครูสอนพิเศษภาษาอังกฤษ 1 คน
 - จ้างครูสอนพิเศษวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ 1 คน ตลอดภาคเรียน เป็นเวลา 10 เดือน (ปิดเทอม 2 เดือน) เนื่องจากอัตราครูของกรมสามัญศึกษาอย่างไม่เพียงพอ กับปริมาณของเด็กนักเรียน เป็นเงิน 100,000 บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2542 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 124,230 บาท (หนึ่งแสนสองหมื่นสี่พันสองร้อยสามสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2543 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 68,580 บาท (หกหมื่นห้าพันห้าร้อยแปดสิบบาทถ้วน)

- พ.ศ. 2544 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 43,434 บาท (สี่หมื่นสามพันสี่ร้อยสามสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2545 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 34,609 บาท (สามหมื่นสี่พันหกร้อยเก้าบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2546 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 68,985 บาท (หกหมื่นแปดพันเก้าร้อยแปดสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2547 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 42,252 บาท (สี่หมื่นสองพันสองร้อยห้าสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2548 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 23,058 บาท (สองหมื่นสามพันห้าสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2549 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 29,895 บาท (สองหมื่นเก้าพันแปดร้อยเก้าสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2550 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 95,761 บาท (เก้าหมื่นห้าพันเจ็ดร้อยหกสิบเอ็ดบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2551 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 70,955 บาท (เจ็ดหมื่นเก้าร้อยห้าสิบบาทถ้วน)
- พ.ศ. 2552 ใช้เงินดอกเบี้ยของ “มูลนิธิวัดสระกระโจมสหศึกษา” จัดซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอนให้กับ “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา” เป็นจำนวนเงิน 52,042 บาท (ห้าหมื่นสองพันสี่สิบบาทถ้วน)
- รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,678,551 บาท (สองล้านหกแสนเจ็ดหมื่นแปดพันห้าร้อยห้าสิบบาท)

อาคารสถานที่

- พ.ศ. 2523 จัดหาทุนซื้อที่ดินเพื่อสร้างโรงเรียนมัธยมประจำตำบลขึ้น (โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา) จำนวน 41 ไร่ 3 งาน 78 ตารางวา แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2524 เป็นเงิน 387,500 บาท (สามแสนแปดหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาทถ้วน) *(ไม่ใช้งบราชการ)*
- พ.ศ. 2524 จัดหาทุนทำถนนดินลูกรังเข้าโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ด้านตะวันออก กว้าง 8 เมตร ยาว 410 เมตร แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2524 เป็นเงิน 87,410 บาท (แปดหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยสิบบาทถ้วน) *(ไม่ใช้งบราชการ)*
- พ.ศ. 2524 จัดหาทุนสร้างอาคารเรียนชั่วคราว ให้กับโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ตามแบบ 204 จำนวน 1 หลัง 3 ห้องเรียน กว้าง 7.50 เมตร ยาว 27 เมตร พร้อมโต๊ะ เก้าอี้ 120 ชุด แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2524 เป็นเงิน 346,870 บาท (สามแสนสี่หมื่นหกพันแปดร้อยเจ็ดสิบบาทถ้วน) *(ไม่ใช้งบราชการ)*
- ในการนี้ทางราชการตั้งชื่อเพื่อให้เป็นเกียรติพ้องกับราชทินนามสมณศักดิ์ ชื่อว่า “โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา”
- ปัจจุบันดำเนินการเปิดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6
 - ดำเนินการสอนปีแรก มีนักเรียน 94 คน
 - ปัจจุบัน (ปี พ.ศ. 2563) มีนักเรียน 538 คน
- พ.ศ. 2525 ร่วมจัดหาทุนปรับพื้นที่ ที่จะสร้างอาคารเรียนถาวร (โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา) ซึ่งเป็นพื้นที่ราบลุ่ม ขนาดกว้าง 50 เมตร ยาว 162 เมตร สูง 1.50 เมตร จำนวนดินที่ใช้ถม 12,150 ลูกบาศก์เมตร ๆ ละ 12.50 เมตร แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2525 เป็นเงิน 151,875 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันแปดร้อยเจ็ดสิบห้าบาทถ้วน) *(ไม่ใช้งบราชการ)*
- พ.ศ. 2525 ดำเนินการให้ทุนโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยาจัดทำห้องสมุดเพื่อเป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลการศึกษา โดยขอให้หนังสือจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นผู้จัดทำ แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2525 เป็นเงิน 35,000 บาท (สามหมื่นห้าพันบาทถ้วน) *(ทุนส่วนตัวไม่ใช้งบราชการ)*
- พ.ศ. 2526 ดำเนินการหาผู้มีจิตศรัทธาเป็นกรณีพิเศษ คือ พันเอกแสวง คุณนายสุดใจ ปิ่นเกษร และคณะ สร้างถังเก็บน้ำฝนคอนกรีตเสริมเหล็ก (คสล.) ให้กับ โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 2 เมตร สูง 5 เมตร จำนวน 5 ถัง ๆ ละ 13,500 บาท แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 26 เมษายน 2526 เป็นเงิน 67,500 บาท (หกหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยบาทถ้วน) *(ไม่ใช้งบราชการ)*

- พ.ศ. 2527 ดำเนินการหาทุนซื้อที่ดินปรับพื้นที่ สนามโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา ซึ่งเป็นพื้นที่ราบลุ่ม ขนาดกว้าง 162 เมตร ยาว 360 เมตร สูง 1.50 เมตร จำนวนดินที่ใช้ถม 87,480 ลูกบาศก์เมตร ๆ ละ 12.50 บาท แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2527 เป็นเงิน 1,093,500 บาท (หนึ่งล้านเก้าหมื่นสามพันห้าร้อยบาทถ้วน) *(ไม่ใช่งบประมาณ)*
- พ.ศ. 2540 ดำเนินการหาผู้มีจิตศรัทธาเป็นกรณีพิเศษ คือ พันเอกแสวง คุณนายสุดใจ ปิ่นเกษร และคณะซ่อมแซมอาคารสถานีนอนามัยหลังเก่า (ราชการย้ายไปสร้างหลังใหม่ในที่ดินที่ขอรับบริจาคให้) เป็นศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนวัดสระกระโจม ลักษณะเป็นอาคารไม้ หลังคามุงกระเบื้อง พื้นเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กขัดมัน ขนาดกว้าง 8 เมตร ยาว 15 เมตร สูง 5 เมตร 1 หลัง ซ่อมแซมปรับปรุงให้เป็นเรือนพักกลางวัน ลักษณะเป็นอาคารไม้ หลังคามุงกระเบื้อง พื้นเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กขัดมัน ขนาดกว้าง 10 เมตร ยาว 24 เมตร สูง 5 เมตร 1 หลัง แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 18 เมษายน 2540 เป็นเงิน 157,640 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยสี่สิบบาทถ้วน) *(ไม่ใช่งบประมาณ)*
- พ.ศ. 2540 ดำเนินการจัดหาทุน สร้างอาคารเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนเกณฑ์วัดสระกระโจม ลักษณะเป็นอาคารไม้ หลังคามุงกระเบื้อง พื้นเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กขัดมัน ขนาดกว้าง 7.5 เมตร ยาว 28 เมตร สูง 5 เมตร 1 หลัง แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2540 เป็นเงิน 507,900 บาท (ห้าแสนเจ็ดพันเก้าร้อยบาทถ้วน) *(ไม่ใช่งบประมาณ)*
- พ.ศ. 2540 ดำเนินการจัดหาทุน สร้างถังเก็บน้ำฝนคอนกรีตเสริมเหล็ก ไว้หลังอาคารศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนเกณฑ์วัดสระกระโจม 1 ถัง ขนาดกว้าง 3 เมตร ยาว 6 เมตร สูง 3 เมตร เป็นเงิน 36,000 บาท (สามหมื่นหกพันบาทถ้วน) *(ไม่ใช่งบประมาณ)*
- รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,871,195 บาท (สองล้านแปดแสนเจ็ดหมื่นหนึ่งพันหนึ่งร้อยเก้าสิบบาท)

ประวัติความเป็นมาของวัด

วัดสระกระโจม มีเรื่องเล่าสืบทอดกันมาแต่หาหลักฐานอ้างอิงไม่ได้ เล่ากันว่า เมื่อครั้งศรีอยุธยาเสียแก่พม่า นั้น กองทัพพม่าได้ด่อนไพร่พลเฉลยชาวไทยผ่านมาทางนี้ เมื่อมาถึงที่สระกระโจม พักขึ้นที่นี้ จึงเรียกที่นี้ว่า สระกระโจม เพราะที่ตั่งนั้นอยู่ริมสระน้ำ เดิมวัดนี้มีชื่อวัดขุนศรีชัย พ่อขุนศรีชัยนายด่านอยุธยา เป็นคนสร้างขึ้นครั้งแรก ปัจจุบันนี้มีศาลเจ้าพ่อขุนด่านอยู่ที่ริมสระน้ำสระกระโจม ต่อมาจึงเปลี่ยนเป็นวัดสระกระโจมทอง หมู่ที่ 6 ตำบลดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี และต่อประมาณ พ.ศ. 2502 ก็เปลี่ยนชื่อเป็นวัดสระกระโจม เพื่อเป็นการฟ้องตามชื่อหมู่บ้าน ได้ขึ้นทะเบียนวัด เมื่อ พ.ศ. 2475

ปัจจุบันวัดสระกระโจม ตั้งอยู่เลขที่ 450 หมู่ที่ 3 ตำบลสระกระโจม อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย.

ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา ตามประกาศ เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2503 กว้าง 40 เมตร ยาว 80 เมตร

มีที่ดินตั้งวัด จำนวน 46 ไร่ 2 งาน 20 ตารางวา ตามหน้าโฉนดที่ดิน เลขที่ 19950 จำนวน 32 ไร่ 3 งาน 40 ตารางวา โฉนดที่ดิน เลขที่ 19951 จำนวน 13 ไร่ 2 งาน 80 ตารางวา

แต่เดิมวัดมีที่ดินอยู่ 32 ไร่เศษ ราวปี พ.ศ. 2512 หลวงพ่อได้รวบรวมกำลังศรัทธาประชาชน จัดซื้อที่ดินจากนายน้อย นางเกลี้ยง หนูทอง เพิ่มอีก 13 ไร่ 2 งาน 80 ตารางวา

พ.ศ. 2523 จากนั้นหลวงพ่อได้ปรารถนากับกรรมการวัดทั้งหลายว่าอยากจะสร้างโรงเรียนมัธยมประจำตำบลขึ้น เพราะลูกหลานที่จะเรียนให้สูงขึ้นก็ไปเรียนดอนเจดีย์ก็ลำบาก จึงได้จัดซื้อที่ดินจากนายน้อย นางเกลี้ยง จำนวน 41 ไร่ 3 งาน 78 ตารางวา พร้อมกันนี้ได้จัดสร้างอาคารเรียนชั่วคราว แบบ 204 จำนวน 1 หลัง 3 ห้องเรียน ได้ทำการยกให้ทางราชการ ทางราชการตั้งชื่อให้เป็นเกียรติว่า โรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา และเปิดเรียนในปีเดียวกันนั่นเอง

พ.ศ. 2528 หลวงพ่อได้ดำเนินการก่อสร้างอุโบสถ, วิหารปัญญามุข, เมรุ ในคราวเดียวกัน

พ.ศ. 2532 หลวงพ่อได้ดำเนินการก่อสร้างศาลาการเปรียญมหามณฑป มาจนบัดนี้ยังไม่แล้วเสร็จ พ.ศ. 2539 หลวงพ่อได้ดำเนินการก่อสร้างหอกลอง – ระฆัง โดยการบริจาคของ คุณณลิน สุวิวัฒนธนชัย

พ.ศ. 2544 หลวงพ่อได้ดำเนินการก่อสร้างซุ้มประตูเข้าวัด โดยคุณนายสุดใจ ปิ่นเกษร

(คำว่า หลวงพ่อ หมายถึง พระครูโสภณอรรถโกวิท เจ้าอาวาสวัดสระกระโจม)

เสนาสนะในวัดสระกระโจม

ปูชนียวัตถุ

เจดีย์ที่สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา ในหมู่นี้มี 4 องค์ ปัจจุบันชำรุดเหลือเพียงฐาน 3 องค์ อีกองค์ก็ชำรุด แต่ยังไม่พังลง รอวันเวลาที่กรมศิลปากรจะมาบูรณะ

พระประธานในอุโบสถ

สมเด็จพระสุโขทัยมบรมนาถนเรนทรราชปิตุ พระประธานในอุโบสถเนื่อนวไลยะ เททองหล่อเมื่อ พ.ศ.2530 ขนาดหน้าตัก กว้าง 69 นิ้ว สูง 109 นิ้ว ปิดทองทั้งองค์ เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ทรงมีพระชนมายุครบ 5 รอบ 60 พรรษา

พระพุทธรูปในวิหาร

หลวงพ่อกเงินสร้างโดยนายโสภณ พงษ์สุภา ไว้ที่วัดมะนาว อ. เมืองสุพรรณบุรี จากนั้นได้อัญเชิญมาประดิษฐานที่อุโบสถหลังเก่าวัดสระกระโจม เมื่อสร้างวิหารเสร็จแล้วได้อัญเชิญมาประดิษฐานไว้ในวิหาร

หลวงพ่อกทอง สร้างเมื่อ พ.ศ. 2502 โดยนายยันต์ สโมสร เป็นคนสร้าง ไว้บนฐานองค์เจดีย์ด้านตะวันตกเฉียงเหนือของวัดสระกระโจม เมื่อสร้างวิหารเสร็จแล้วได้อัญเชิญมาประดิษฐานไว้ในวิหาร

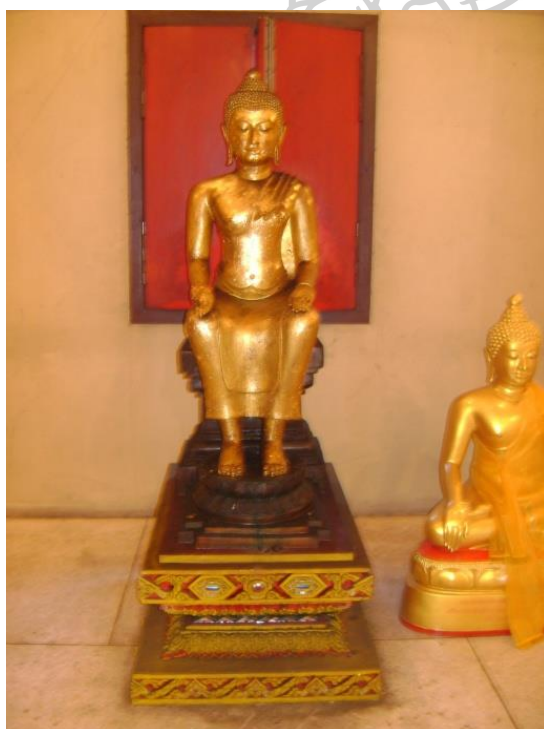
พระประจำวันอาทิตย์

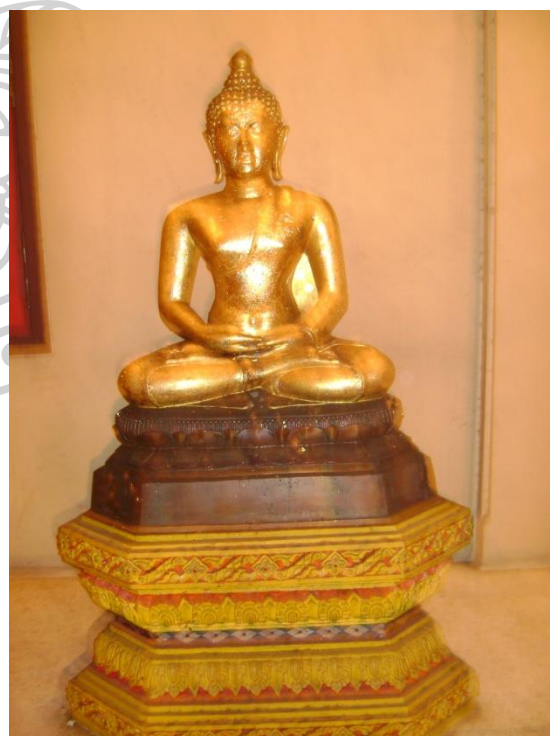
พระประจำวันจันทร์

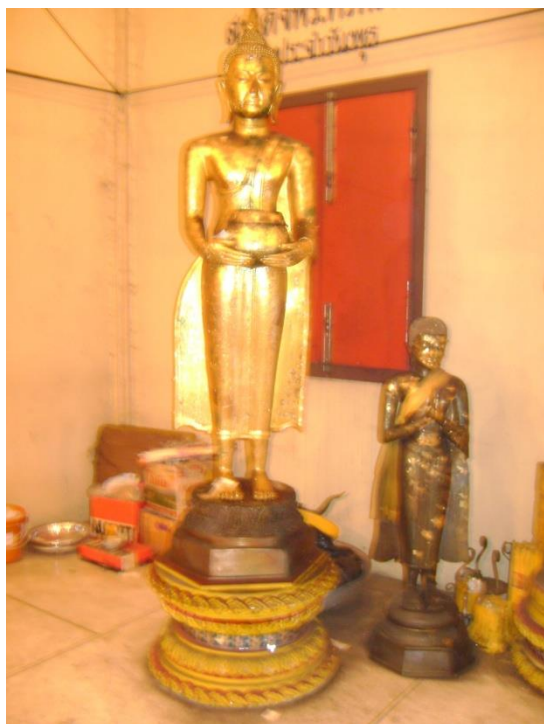
พระประจําวันอังคาร

พระประจําวันพุธกลางคืน

พระประจําวันพฤหัสบดี

พระประจำวันพุทธกลางวัน

พระประจำวันศุกร์

พระประจำวันเสาร์

อาคารเสนาสนะ ต่าง ๆ

ซุ้มประตูเข้าวัดสระกระโจม สร้าง เมื่อ พ.ศ. 2544
โดยคุณนายสุดใจ ปิ่นเกษร

หอกลอง - ระฆัง สร้างเมื่อ พ.ศ. 2539
โดยคุณนลิน สุวิวัฒนชัย

อุโบสถ กว้าง 10 เมตร ยาว 27 เมตร อาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก
สร้างเมื่อ พ.ศ. 2528 สร้างบนที่เดิมของอุโบสถหลังเก่า

ศาลาการเปรียญ กว้าง 12 เมตร ยาว 32 เมตร เป็นอาคารไม้ทั้งหลัง สร้าง เมื่อ พ.ศ. 2502
ในสมัยหลวงพ่อคุ้ม เป็นเจ้าอาวาส ปัจจุบัน ชำรุดทรุดโทรม เพราะถูกปลวกกินและกาลเวลา

หอสวดมนต์ กว้าง 12 เมตร ยาว 24 เมตร สร้างเมื่อ พ.ศ. 2510 อาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก
แล้วเสร็จ เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2519

กุฏิสงฆ์ จำนวน 4 หลังคู่ เป็นอาคารไม้ สร้างเมื่อประมาณ พ.ศ.2510 เริ่มทำการบูรณะ
เดือนพฤษภาคม 2552 เป็นต้นมา

วิหารหลวงพ่อเงินหลวงพ่อทอง (ปัญจमुख) ด้านในประดิษฐาน หลวงพ่อเงิน หลวงพ่อทอง และพระประจำวันเกิด 8 องค์ กว้าง 12 เมตร ยาว 24 เมตร สร้างเมื่อ พ.ศ. 2529 แล้วเสร็จเมื่อ วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2531

เมรุเผาศพ สร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก เมื่อ พ.ศ.2529 แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ.2532

ศาลาการเปรียญมหาณตป ดำเนินการสร้าง เมื่อ ปี 2532

ถังเก็บน้ำฝน คอนกรีตเสริมเหล็ก ขนาดกว้าง 12.50x12.50x3.00 เมตร แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2521 ปัจจุบันไม่ได้ใช้เพราะนกพิราบมีมาก ทำให้น้ำสกปรกเพราะนกพิราบ

บ่อน้ำบาดาล 2 บ่อ หอถังจ่ายน้ำ 1 ลูก สร้างเมื่อ พ.ศ. 2522 แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2522 ปัจจุบันไม่ได้ใช้ เพราะมีน้ำประปามาถึงสระกระโจมแล้ว

ที่ทำการสถานีอนามัย ประจำตำบล 1 หลัง สร้างเมื่อ พ.ศ. 2521 ปัจจุบันใช้เป็นศูนย์อบรมเด็กเล็กก่อนเกณฑ์ในวัด มาตั้งแต่ปี 2539 เพราะสถานีอนามัยได้ย้ายออกไปอยู่ในที่นายเพื่อนางลำพวน ปิ่นทศิรี บริจาคให้ จำนวน 3 ไร่

ลำดับเจ้าอาวาส ตั้งแต่ พ.ศ. 2475

1. หลวงพ่อพัน
2. หลวงพ่อสิน
3. หลวงตาเจ๊ก
4. พระอาจารย์ด่าง ไม่ปรากฏหลักฐานว่า มาอยู่ พ.ศ.ใด
5. พระอธิการตุ้ม ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่ พ.ศ.ใด ไม่ปรากฏ จนถึง พ.ศ.

2510

6. พระครูโสภณธรรมโกวิท (บุญเหลือ อดุลโกวิท) เมื่อ พ.ศ. 2511 ท่านได้จำพรรษาอยู่ วัดสระศรีเจริญ (หนองสระ) ได้รับคำสั่งจากเจ้าคณะอำเภอดอนเจดีย์ ให้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดสระกระโจม จนถึง พ.ศ. 2559

7. พระครูสุวรรณธีรวงศ์ เจ้าอาวาสวัดสระกระโจม เจ้าคณะตำบลสระกระโจม ตั้งแต่ พ.ศ. 2559-ปัจจุบัน

สดุดีพระครูโสภณอรรถโกวิท

พระนักคิด พระนักทำ นำพัฒนา	เพื่อนำพาสังคมชนให้ยิ่งขึ้น
มอบธรรมะล้ำคุณค่าอันเกรียงไกร	ด้วยห่วงใย ญาติโยมยิ่งมานมนาน
ร่วมก่อตั้ง สร้างโรงเรียนในชนบท	ตามกำหนด เวลามา ชนกล่าวชน
ปีสองสี่ เปิดเรียนได้ เป็นทางการ	สุขสราญ ผลิใบดอก งอกงามดี
ส่งเสริมทุน อุปกรณ์ การศึกษา	ด้วยปัญญา อุตสาหะ อย่างเต็มที่
ใจจดจ่อ มุ่งสร้างสรรค์ เป็นสิบปี	ลูกหลานนี้ พันเหตุการณ์ ท่านสุขใจ
หมั่นติดตาม ถามถึงความเรื่องเดือดร้อน	เพื่อจะยื้อน ช่วยปรับปรุง และแก้ไข
ลูกศิษย์เรียน ลูกศิษย์รู้ ก็พอใจ	ด้วยสายใจ รักเคารพ นบกราบกราน
ศิษย์ได้ดี มีงานทำ อย่างมั่นคง	เจตจำนง ครอบครัวยุสุข ร่วมสืบสาน
ยื้อนพัฒนา วัดโรงเรียน สร้างบุญทาน	ใจของท่าน ก็เปี่ยมสุข ร่วมยินดี
ท่านจากไกล แต่หัวใจ ศิษย์ยังรัก	ยังประจักษ์ พระคุณยิ่ง มีศักดิ์ศรี
มุ่งคิดสร้าง นำบุคคล เป็นคนดี	จะกี่ปี กี่ปี ไม่ลืมเลือน
ชื่อบุญเหลือ สกุลท่านคือดวงดี	ท่านมีฉายา อัตโกวิทโ ทหาใครเหมือน
เจ้าอาวาส วัดสระกระโจม ตรึงติดเตือน	สถานที่ มีถาวรฯ ศิลปะงาม

สมัยศ พันธ์รัศมี

ใบงานที่ 1
การเขียนชีวประวัติ

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

ให้นักเรียนศึกษาการเขียนโฆษณาแล้วตอบคำถามต่อไปนี้

1. ชีวประวัติ หมายถึงอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

2. ลักษณะของงานเขียนชีวประวัติ เป็นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

3. การเขียนชีวประวัติมีหลักการเขียนอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

ใบกิจกรรมที่ 1

ชีวประวัติ พระครูโสภณอรรถโกวิท

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนชีวประวัติ เล่าเหตุการณ์ แสดงข้อคิดเห็นและทัศนคติที่มีต่อพระครู
โสภณอรรถโกวิท โดยมีองค์ประกอบถูกต้องตามรูปแบบและออกแบบให้น่าสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์
แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

รายวิชา ท 23101 ภาษาไทยพื้นฐาน 5

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง โศกขุนสงเสริมอาชีพ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

จำนวน 10 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท.2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท.2.1 ม.3/6 เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผล

2. สาระสำคัญ

การเขียนอธิบาย เป็นการเขียนสื่อสารให้เกิดความเข้าใจกระจ่างแจ้งในเรื่องเรื่องหนึ่ง โดยผู้เขียนต้องเขียนให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน การเขียนชี้แจง เป็นการเน้น ขยายความ และให้รายละเอียด การเขียนชี้แจงมักมีสาเหตุ หรือประเด็นเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น การเขียนแสดงความคิดเห็นเป็นการเขียนที่สื่อความรู้สึก และค่านิยมของบุคคลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจจะเขียนเป็นบทความหรือสารคดีก็ได้ การเขียนแสดงความคิดเห็นที่ดีควรมีลักษณะ และโต้แย้ง เป็นการเขียนเพื่อแสดงทรรศนะที่ต่างกัน จะต้องมีข้อมูล สถิติ ในเรื่องต่างๆ จะต้องมีเหตุผลประกอบให้ชัดเจน

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. ซื่อสัตย์สุจริต
4. มุ่งมั่นในการทำงาน
5. รักความเป็นไทย

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ด้านความรู้

นักเรียนสามารถอธิบายความหมาย การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งได้ถูกต้อง

4.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ

นักเรียนสามารถเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผลได้

4.3 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์

นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

5. สมรรถนะสำคัญ

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. สาระการเรียนรู้

เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้ง

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผลและโต้แย้ง
2. ใบกิจกรรมเรื่อง อธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้ง โคขุนส่งเสริมอาชีพ

8. การวัดและประเมินผล

8.1 การประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผล
2. ชิ้นงานที่ 1 เรื่อง อธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้ง โคขุนส่งเสริมอาชีพ

8.2 การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

1. ประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

จุดประสงค์	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ นักเรียนสามารถอธิบาย ความหมาย การเขียน อธิบาย ชี้แจง แสดงความ คิดเห็น และได้แย้งอย่างมี เหตุผลได้ถูกต้อง	ตรวจสอบงาน เรื่อง การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความ คิดเห็น และได้แย้ง อย่างมีเหตุผล	ใบงาน เรื่อง การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความ คิดเห็น และได้แย้ง อย่างมีเหตุผล	ทำใบงานถูกต้อง ทั้ง 3 ข้อ ถือว่าผ่าน
ด้านทักษะ/กระบวนการ นักเรียนสามารถเขียน อธิบาย ชี้แจง แสดงความ คิดเห็น และได้แย้ง โคะขุน ส่งเสริมอาชีพ	ตรวจสอบชิ้นงานการ เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และได้แย้งอย่างมี เหตุผล โคะขุนส่งเสริม อาชีพ	ตรวจสอบการเขียน อธิบาย ชี้แจง แสดง ความคิดเห็น และ ได้แย้งอย่างมีเหตุผล โคะขุนส่งเสริมอาชีพ	ระดับคุณภาพ “ดีมาก” ถือว่าผ่าน
ด้านคุณลักษณะที่พึง ประสงค์ นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดี ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน	ผู้เรียนประเมินตนเอง	แบบสอบถามความ คิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการ เรียนรู้โดยใช้แหล่ง เรียนรู้ท้องถิ่น เป็นฐาน	ระดับคุณภาพ “มาก” ถือว่าผ่าน

9. กิจกรรมการเรียนรู้/ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ (ชั่วโมงที่ 1-2)

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนและการวัดประเมินผลให้นักเรียนเข้าใจ ซึ่งการวัดผลครั้งนี้จะวัดผลประเมินผล 3 รูปแบบ คือ การประเมินการตรวจใบงาน ชิ้นงานและให้ผู้เรียนประเมินตนเอง (10 นาที)

2. นักเรียนอ่านบทความเรื่อง อคติ...สาวเหนือ เราไม่ใช่สาวเครือฟ้า (10 นาที)

3. นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการเขียนบทความเรื่องนี้ จากเรื่อง ที่นำมาอ่านให้ฟัง นักเรียนคิดว่าผู้เขียนเรื่องนี้มีความรู้สึกอย่างไรต่อคำกล่าวหาสาวเหนือ และเรื่องนี้มีลักษณะเป็นงานเขียนประเภทใด (10 นาที)

5. แบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยคละระหว่างนักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนการเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผล จากใบความรู้ และสรุปในกระดาษปฐุพี โดยมีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ (30 นาที)

1. การเขียนอธิบาย
2. การเขียนชี้แจง
3. การเขียนแสดงความคิดเห็น
4. การเขียนโต้แย้ง

6. นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น จากผลงานที่นำเสนอ (30 นาที)

7. นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผลจากนั้นร่วมกันเฉลยใบงาน (30 นาที)

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ (ชั่วโมงที่ 3-6)

8. แบ่งนักเรียนออกเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ส่งตัวแทนออกมารับใบความรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง โคะขุนส่งเสริมอาชีพ เพื่อนำไปศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปองค์ความรู้ที่ได้ลงกระดาษปฐุพีที่ครูจัดเตรียมให้ (40 นาที)

9. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น โคะขุนส่งเสริมอาชีพ หน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น (20 นาที)

10. ครูและนักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาจากชั่วโมงที่ผ่านมา หากนักเรียนเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้ง เรื่องโคขุนส่งเสริมอาชีพ นักเรียนจะมีวิธีการเขียนอย่างไร (20 นาที)

11. นักเรียนแต่ละคนออกแบบชิ้นงานที่ 1 การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้ง เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นโคขุนส่งเสริมอาชีพ นักเรียนออกแบบผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา (40 นาที)

12. นักเรียนสร้างชิ้นงาน การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็นและโต้แย้ง เกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นโคขุนส่งเสริมอาชีพ ตามที่ตนเองได้ออกแบบไว้ (120 นาที)

ขั้นที่ 3 สะท้อนคิด (ชั่วโมงที่ 7-9)

13. นักเรียนแต่ละคนออกมานำเสนอชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น โดยมีเพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขชิ้นงานให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เวลาในการนำเสนอคนละ 4 นาที (120 นาที)

14. นักเรียนนำชิ้นงานกลับไปปรับปรุงตามคำแนะนำของเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์ (60 นาที)

ขั้นที่ 4 ประเมินผล (ชั่วโมงที่ 10)

15. นำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว หน้าชั้นเรียน โดยมีครูผู้สอนอภิปรายผลการสร้างชิ้นงาน และให้ข้อเสนอแนะ (60 นาที)

11. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

(นางสาวจุไรรัตน์ อ่ำพุทรา)

ผู้สอน

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

(นางสาวชนิษฐา พลายเพ็ชร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสระกระโจมโสภณพิทยา

เอกสารประกอบการสอน

อดีต...สาวเหนือ เราไม่ใช่สาวเครือฟ้า

ผ่านมากกว่าสามสัปดาห์แล้ว สังคมล้านนายังคงวิพากษ์วิจารณ์กันไม่จบไม่สิ้นถึงตะกอนน้ำลาย กรณีที่เอกยุทธ ัญชันบุตร พุดจาหมื่นหม่อมศักดิ์ศรีของ “สาวเหนือ” โดยตีวักกระทบคราดไปถึงนายกรัฐมนตรีหญิงที่เป็นสาวสันกำแพงว่ามีค่าเพียงแค่ “สาวขายบริการทางเพศ” (ปัจจุบันเราเรียกอาชีพนี้ว่า “พนักงานบริการ” ถือว่าเป็นงานเลี้ยงชีพที่มีเกียรติเหมือนกันกับทุกๆ อาชีพ)

อันที่จริงคอลัมน์นี้ไม่อยากเสียเนื้อที่ให้กับตรรกะวิบัติของเหล่า “สลิม แมงสาบ” (ไม่ใช่ซ่าหริ่ม ไม่ใช่แมลงสาบ) เท่าใดนัก แต่ได้รับปากกับเพื่อนๆ เครือสหายในเฟซบุ๊กไว้แล้วว่า อยากรังมุ่มมอมของ “สะใภ้เมืองเหนือ” ที่แม้จะเกิด-โตที่กรุงเทพฯ ซ้ำยังมีสายเลือดปักชำได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตามที

สาวเหนือไม่ใช่สาวเครือฟ้า

ภาพลักษณ์ของสาวเหนือที่ถูกเสกสรรปั้นแต่งมอมมาให้คนไทยทั่วประเทศรู้จักนั้น คือภาพของ “สาวเครือฟ้า” หรือภาพสะท้อนสาวสวย โง่ ซื่อ อ่อนแอ ไม่ทันโลก ถูกหลอก ง่ายต่อการล่อลวงทางเพศ แม้ฉากจบจะดูโรแมนติคในลักษณะของหญิงสาวที่ “บูชาความรักเป็นสรณะ” ก็ตาม

ก่อนจะตัดสินและใส่สมการว่าสาวเหนือคือสาวเครือฟ้า นั้น สังคมไทยควรมีความรู้เป็นภูมิคุ้มกันสักเล็กน้อยว่า แท้จริงแล้วสาวเครือฟ้าไม่มีอยู่จริง ไม่ใช่เรื่องจริงในเมืองเหนือ มันเป็นเพียงนิยายประโลมโลกที่อำมาตย์สยามได้จินตนาการขึ้นตามแรงปรารถนาทางเพศของพวกเขา แล้วยึดเหี้ยมมายาภาพนั้นให้แก่สาวเหนือ

เรื่องราวสาวเครือฟ้าถูกปั้นให้มีตัวมีตนโลดแล่นบนแผ่นฟิล์มยุคหนังไทย 16 มม. ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 โดยนำบทประพันธ์ละครร้องของกรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ (พระองค์เจ้าวรรณคร) ผู้ใช้นามแฝงว่า ประดิษฐ์อักษร มาทำเป็นภาพยนตร์ กรมพระนราธิปฯ นั้นเล่า ก็ทรงมาดัดแปลงเค้าโครงหรือ Theme เรื่องมาจากอุปรากรชื่อก้องโลก “มาตามบัตเตอร์ฟลาย” ของจาโกโมปูซซินี ซึ่งได้ต้นเค้ามาจากนวนิยายของ จอห์น ลูเธอร์ลอง อีกต่อหนึ่ง

เรื่องมาตามบัตเตอร์ฟลายนั้น มีท้องเรื่องอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ก็ปรับเปลี่ยนให้เป็นเชียงใหม่ บทนางเอกสาวโจโจ้ซัง สาวเครือฟ้า ช่างพื่อนผู้หวานหยาดเอิ้มและไม่ประสีประสาต่อความรักเสียนี้กระไร ในขณะที่พระเอกเดิมเป็นนายเรือเอกฟิงเคอร์ตัน ชาวอเมริกัน

กลายเป็นร้อยตรีพร้อม หนุ่มปากหวานผู้ถูกจับคลุมถุงชนให้มีภรรยาชาวกรุงใหม่อีกคนชื่อ จำปา เห็นหรือยังว่า “สาวเครือฟ้า” นั้น ได้รับการอิมพอร์ตกันมามีรู้จักที่ทอดต่อกี่ทอด กว่าจะถูกจับมานั่งกางจ้องนั่งขึ้นที่เมืองเชียงใหม่ ซะตาชีวิตของสาวเครือฟ้าไม่เพียงแต่ส่งตรงมาจาก ขุนนางสยามภาคกลางเท่านั้น ทว่าจุดเริ่มต้นแห่งการปฏิสนธิยังนับเอาแนวคิดของตะวันตก ผสมญี่ปุ่นมาเต็มๆ อีกด้วย หากมองในแง่วิชาการถือว่า “สาวเครือฟ้า” เป็นวรรณกรรมที่น่าจับตามองในยุคเปลี่ยนผ่านที่นักประพันธ์แถวหน้าของสยามกล้าตัดแปลงเค้าโครงเรื่อง จากตะวันตกมาสู่ประเทศไทย นักเขียนชั้นครูกลุ่มสุภาพบุรุษในยุคต่อมาหลายคน เช่น ศรีบูรพา เขียนเรื่องข้างหลังภาพ หรือเรียนเอง แต่งเรื่องชั่วฟ้าดินสลาย ต่างก็รับอิทธิพล มาจากกรมพระนราธิปฯ ทั้งสิ้น

กล่าวคือ นักเขียนไฟแรงยุคนั้นได้เห็นหลังให้กับพล็อตเรื่องแนวอีเรียม ไอซ์วิญ ตามอย่าง ไม่เมืองเดิม ด้วยการเปลี่ยนคาแร็กเตอร์ในลักษณะหญิงสองใจที่จำทนแต่งงานกับชายแก่สูง คักดี แต่แล้วก็ลงเอยด้วยการพบรักใหม่กับ Bad Boy ชายพเนจร เก๋อ้น ทราม แต่เร้าใจ

ทั้งข้างหลังภาพและชั่วฟ้าดินสลายต่างก็มีกลิ่นอายละม้ายพล็อตเรื่อง Out of Africa ไม่ ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

สาวเครือฟ้าได้กลายเป็นบรรทัดฐานของหนังไทยยุคต่อมา เหมือนดาบอดข้างเดียวจูงฝูง คนดาบอด หรือตั้งนะโมฯ ผิดแต่ตอนเริ่มสวดกลายเป็นยิงตอกย้ำค่านิยมให้คนทั่วไปมองเห็น ภาพลักษณ์ของสาวเหนือที่บิดเบือน ตามติดด้วยเรื่องวังบัวบาน แม่ยายสะอั้น ที่เน้น โศกนาฏกรรมของสาวเหนือในเชิงถูกทารุณกรรมทางเพศ ถูกเหยียบย่ำศักดิ์ศรี พ่ายแพ้ ถูกทอดทิ้ง แล้วลงท้ายด้วยการสังเวยชีวิต หากไม่กระโดดหน้าผา ก็ต้องเอาמידจ้วงที่ท้อง คือ พยายามเลียนแบบโจโจ้ซัง ซึ่งวัฒนธรรมของญี่ปุ่นเขามีการใช้มิดคว้านท้องแบบฮาราจูกิ

มุมหนึ่งดูคล้ายจะยกย่องว่าสาวเหนือช่างน่าสรรเสริญเสียสิ้นพัน ช่างรักเดียวใจเดียว มีหัวใจเด็ดเดี่ยว แต่อีกมุมหนึ่งนั้น ภาพของสาวเหนือได้ถูกประทับตราบปให้กลายเป็น เครื่องเล่นทางเพศ ประนเปรอบุรุษอย่างเปรมปรีดี

เมื่อพูดถึงคำว่า สาวเหนือ ไม่ว่าจะปิดตา ก็จะมีคนเห็นแต่ภาพผู้หญิงโง่ ใจง่าย ไม่รักกมล สงวนตัว ถูกหลอกซ้ำแล้วซ้ำเล่า สวยแต่รูปจวบไม่หอม ไร้การศึกษา ดอกไม้ริมทาง ดับกระหายคลายหิวให้ชายหนุ่ม ครั้นเปื้อแล้วจะขี้ทิ้งเมื่อไรก็ได้

(ปริศนาโบราณคดี : เพ็ญสุภา สุขคตะ ใจอินทร์)

การเขียนอธิบาย ชี้แจง โต้แย้ง แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

การเขียน หมายถึง ทักษะการสื่อสารด้วยการใช้สัญลักษณ์ หรือตัวอักษรในการถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน

ทักษะการเขียนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เพราะกระบวนการเขียนย่อมประกอบด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการในการถ่ายทอด ซึ่งเปรียบเทียบกับศาสตร์แขนงหนึ่ง ทั้งยังมีศิลปะด้านการ เลือกใช้ภาษาให้ตรงตามถูกต้องเหมาะสมและสามารถสื่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้เขียน สามารถจำแนก การเขียนออกได้เป็น 2 ประเภท คือการเขียนร้อยแก้วและการเขียนร้อยกรอง โดยในที่นี่จะกล่าวถึง เฉพาะการเขียนร้อยแก้ว

1.1 การเขียนอธิบาย

การเขียนอธิบาย คือการเขียนเพื่อชี้แจง อธิบายวิธีใช้ วิธีทำ ขั้นตอนการทำ เพื่อให้ผู้อ่าน เข้าใจและสามารถปฏิบัติตามได้ เช่น อธิบายการใช้ยา ขั้นตอนการปรุงอาหาร ตลอดจนทฤษฎีหรือ ตำราวิชาการต่าง ๆ โดยงานเขียนประเภทนี้ ผู้เขียนควรระมัดระวังการใช้ภาษาให้กระชับ เข้าใจง่าย เป็นลำดับขั้นตอน

1) แนวทางการเขียนอธิบาย การเขียนประเภทนี้ผู้เขียนจะต้องเขียนให้ผู้อ่านเกิด ความเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามได้ โดยมีแนวทางการเขียนดังนี้

1. ควรเป็นเรื่องที่น่าสนใจ น่ารู้
2. ควรเป็นเรื่องที่ต้องการคำอธิบาย โดยเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจที่ ต้องการการอธิบายเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคม
3. ควรใช้ถ้อยคำ ภาษา ให้มีความกระชับรัดกุม ไม่ใช่ภาษาเพื่อการ พรรณนา
4. ควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่คำศัพท์ที่ยาก ศัพท์ทางวิชาการหรือคำที่มีความ ได้หลายความหมาย
5. ควรลำดับขั้นตอนการปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนจบ ด้วยการกล่าวเป็นข้อ ๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้นและผู้อ่านสามารถปฏิบัติตามได้
6. ควรให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ เพื่อเป็นการต่อยอดองค์ความรู้ ทางด้านสหวิทยาการต่าง ๆ ของผู้อ่านให้พัฒนาไปได้อย่างต่อเนื่อง

ในบทเรียนนี้จะแสดงตัวอย่างการเขียนอธิบายขั้นตอนการทำเครื่องดื่ม ซึ่งในปัจจุบันนี้มีงานเขียนประเภทนี้เป็นจำนวนมากที่มีลักษณะการเขียนอธิบายขั้นตอนการทำ เช่น อาหาร เบเกอรี่ งานประดิษฐ์ต่าง ๆ

ตัวอย่าง

การเขียนอธิบาย

น้ำบีทรูท

น้ำบีทรูท เป็นผักเมืองหนาว จัดเป็นหัวผักกาดที่มีทรงกลมป้อม เปลือกดำ เนื้อมีสีแดงเลือดหมูหรือสีม่วงแดง เมื่อปอกสีจะติดมือ มีถิ่นกำเนิดอยู่ในแถบเมดิเตอร์เรเนียน ถ้านำมาประกอบอาหารควรเลือกบีทรูทสด ผิวไม่เหี่ยว จับดูเนื้อไม่นิ่ม ล้างบีทรูททั้งเปลือกให้สะอาดก่อนปอกเปลือก และผ่าครึ่งลูกล้างด้วยน้ำเกลือเจือจางหรือแช่น้ำต่างทับทิม เนื้อของบีทรูทเต็มไปด้วยวิตามินเอ วิตามินบีรวมตลอดจนมีสารสีแดงคือ เบทานิน

ส่วนผสม

บีทรูทสด	2	หัว
น้ำสะอาด	1	ถ้วย
น้ำตาลทรายถ้วย	1/2	ถ้วย
เกลือป่น	1/3	ช้อนชา

วิธีทำ

1. นำบีทรูทมาปอกเปลือก แล้วล้างน้ำให้สะอาดนั้นเป็นฝอยเล็ก ๆ
2. ใส่เครื่องปั่น เติมน้ำ และกรองเอากากออก
3. ใส่หม้อเคลือบตั้งไฟ แล้วเติมน้ำตาลทรายและเกลือให้ได้รับรสชาติตามที่ต้องการ
4. ถ้าต้องการเพิ่มรสชาติ ให้ผสมน้ำสับปะรด น้ำส้ม น้ำมะนาว และน้ำเสาวรสเข้าไป เพราะจะทำให้มีกลิ่นหอมน่ารับประทานขึ้น

สรรพคุณทางยา

ยับยั้งการเจริญเติบโตของเนื้องอกและมะเร็ง ช่วยทำให้เลือดลมดี และการไหลเวียนของโลหิตดีขึ้น เป็นยาขับปัสสาวะ เป็นยาระบาย แก้เจ็บคอ ขับเสมหะ แก้ไอ แก้บวม แก้บิด และช่วยให้เจริญอาหาร

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการเขียนอธิบายที่ผู้อธิบายเริ่มต้นด้วยการเกริ่นนำรูปลักษณะเฉพาะของปัทมวิธีในการนำมาเป็นวัตถุดิบในการปรุงอาหารจากนั้นจึงได้อธิบายวิธีการทำน้ำปัทมโดยเริ่มต้นจากการเตรียมส่วนผสม วิธีทำเป็นขั้นตอนโดยจัดลำดับความสำคัญเป็นข้อ ๆ ทำให้สามารถปฏิบัติตามได้โดยง่าย

1.2 การเขียนชี้แจง

การเขียนชี้แจงมีลักษณะคล้ายกับการเขียนอธิบาย คือเป็นการเขียนเพื่อชี้แจงเรื่องราว หรือเหตุการณ์ขั้นตอน อย่างไม่อย่างหนึ่ง ซึ่งมีวิธีการเขียนเช่นเดียวกับการเขียนอธิบาย

ตัวอย่าง

การเขียนชี้แจง

ยูเนสโกประกาศรับรองจารีกวัตโพธิ์เป็นมรดกความทรงจำแห่งโลก

เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหารหรือวัดโพธิ์ คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยแผนงานความทรงจำแห่งโลกขององค์การศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือยูเนสโก แถลงข่าวการประกาศรับรองจารีกวัตโพธิ์เป็นมรดกความทรงจำแห่งโลกในทะเบียนนานาชาติแล้ว เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคมที่ผ่านมา ณ เมืองแมนเชสเตอร์ สหราชอาณาจักร

คุณหญิงแม้นมาส ชวลิต ประธานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยแผนงานความทรงจำแห่งโลกฯ ประเทศไทย กล่าวว่า จารีกวัตโพธิ์ที่ได้ขึ้นทะเบียนมรดกความทรงจำแห่งโลกมีจำนวน 1,440 ชิ้น แบ่งเป็นความเรียงและบทกลอน มีเนื้อหาสาระแยกออกเป็นหมวดหมู่ที่รวบรวมสรรพวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้คนทุกชนชั้นได้ศึกษา เช่น ภูมิปัญญาการรักษาโรคด้วยการนวด ซึ่งเป็นความรู้ที่มีประโยชน์ตกทอดมาถึงคนรุ่นหลังพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้รวบรวมความรู้ที่มีตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยานำมาจารึกไว้เพราะเกรงว่าจะสูญหาย

“จารีกวัตโพธิ์มีคุณค่าในด้านความเป็นหนึ่งเดียวที่ไม่อาจทดแทนได้ หากสูญหายหรือเสื่อมสภาพนับเป็นอันตรายใหญ่หลวงต่อมนุษยชาติ หากเอกสารอื่นใดมาเปรียบเทียบไม่ได้ ด้านความเป็นของแท้ ไม่ใช่ลอกเลียนหรือของปลอม และด้านความเป็นสากล คือเป็นเอกสารที่ผลิตขึ้นในช่วงเวลาสำคัญในอดีต และมีความสำคัญต่อเนื่องยั่งยืนตลอดไป ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะเรื่องฤกษ์ดีตัดตนเป็นความรู้ที่สากลมาก” คุณหญิงแม้นมาสกล่าว

เนื้อหาจารีกวัตโพธิ์แบ่งเป็นหมวดประวัติศาสตร์ มีจารีกรัชกาลที่ 1 เรื่องสร้างวัดพระเชตุพนฯ จารีกรัชกาลที่ 1 เรื่องพระธาตุนครน่าน รายการปฏิสังขรณ์วัดพระเชตุพนฯ ถอดจากโคลงตั้งและรายการแบ่งด้านปฏิสังขรณ์ถอดจากโคลง หมวดพระพุทธศาสนา มีจารีกรื่องพระสาวกเอตทัคคะ

จารึกเรื่องอุบาสกเอตทัคคะจารึกเรื่องอุบาสิกาเอตทัคคะ จารึกเรื่องอศุภ 10 และญาณ 10 จารึกเรื่อง
ฎีกาพาหุง จารึกเรื่องพระพุทธรูปจารึกเรื่องธุดงค์ 13 จารึกเรื่องชาดก ตอนนิทานกถา จารึกเรื่อง
มหาวงศ์ จารึกเรื่องนिरุกถา และจารึกเรื่องเปรตกถา

หมวดวรรณคดี จารึกเรื่องนารายณ์ 10 ปาง และเรื่องเป็องตันรามเกียรติ์ จารึกเรื่องสิบสอง
เหลี่ยมหมวดทำเนียบ เรื่องสมณศักดิ์ และหัวเมืองขึ้นกรุงสยาม หมวดประเพณี เรื่องเมืองมอญกวน
ข้าวทิพย์ เรื่องมหาสงกรานต์และริ้วกระบวนแห่งถิ่นพยุหยาตราสถลมารค จำพวกบทกลอน อาทิ
โคลงต้นเรื่องการปฏิสังขรณ์วัดพระเชตุพนฯ และโคลงบอกด้านการปฏิสังขรณ์ จารึกตำราฉันท
วรรณพฤติ จารึกตำราฉันทมาตราพฤติ จากตำราเพลงยาวกลบท จารึกตำราโคลงกลบทและจารึก
โคลงภาพเรื่องรามเกียรติ์ จารึกฉันทกฤษณาสอนน้องและจารึกฉันทพาลีสอนน้อง

ส่วนแผนการอนุรักษ์จารึกวัดโพธิ์ คณะกรรมการแห่งชาติฯ ได้ร่วมมือกับกรมศิลปากร
ดำเนินการดูแลและปกป้องสมบัติอันล้ำค่าของชาติให้คงทน ปลอดภัยและไม่ถูกภัยธรรมชาติ น้ำท่วม
แผ่นดินไหว และมีมนุษย์ทำลายจนเสียหายได้ จากนั้นจะไปเผยแพร่จารึกวัดโพธิ์ให้เข้าถึงประชาชน
มากที่สุด

ขณะนี้ได้รับรายงานจาก ม.ร.ว. รุจยา อาภากร กรรมการในคณะกรรมการว่าด้วยแผนงาน
มรดกความทรงจำของไทยว่า ยูเนสโกได้ประกาศรับรองจารึกวัดโพธิ์เป็นมรดกความทรงจำแห่งโลกใน
ทะเบียนนานาชาติ (International Register) แล้ว ในการประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษานานาชาติ
ว่าด้วยแผนงานความทรงจำแห่งโลกของยูเนสโก ครั้งที่ 10 เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคมที่ผ่านมา ณ เมือง
แมนเชสเตอร์ สหราชอาณาจักร คุณหญิงแม้นมาสกล่าวว่า วัดโพธิ์เคยได้รับขึ้นทะเบียนเป็นมรดก
ความทรงจำแห่งโลกของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (Regional Register) เมื่อ พ.ศ. 2551 หลังจากนั้น
คณะกรรมการแห่งชาติฯ ได้ดำเนินการสำรวจจัดทำทะเบียนและถ่ายภาพแผ่นจารึกวัดโพธิ์จำนวน
1,440 ชิ้น และจัดทำแผนอนุรักษ์ตามแนวทางของยูเนสโก ซึ่งคณะกรรมการแห่งชาติฯ เห็นว่าควร
เสนอจารึกวัดโพธิ์ให้ขึ้นบัญชีนานาชาติด้วย ตนและคณะกรรมการฯ จึงได้เสนอให้ยูเนสโกพิจารณา
เมื่อเดือนมกราคม 2554 และได้ผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของยูเนสโก จนถึงขั้นตอนสุดท้าย เมื่อที่ประชุม
คณะกรรมการที่ปรึกษานานาชาติว่าด้วยแผนงานความทรงจำแห่งโลกของยูเนสโก ครั้งที่ 10 ที่เมือง
แมนเชสเตอร์ มีมติเอกฉันท์ให้จารึกวัดโพธิ์เป็นมรดกแห่งความทรงจำแห่งโลกในทะเบียนนานาชาติ
ทั้งนี้จารึกวัดโพธิ์มีเรื่องวิชาความรู้ที่มีลักษณะที่เป็นสากลไม่ใช่ความรู้เฉพาะในประเทศไทย เช่น เรื่อง
พระพุทธศาสนา เรื่องวรรณกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจารึกเรื่องฤษีตัดตนเป็นสากลมาก

หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ 16 มิถุนายน 2554

1.3 การเขียนแสดงความคิดเห็น

การเขียนแสดงความคิดเห็น คืองานเขียนเพื่อแนะนำหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือการเขียนเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ เช่น บทความทางวิชาการ บทความวิชาการ เป็นต้น โดยผู้เขียนจำเป็นต้องตั้งมั่นอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ และหลักเหตุผลอีกด้วย

1) แนวทางการเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนประเภทนี้ควรใช้ความระมัดระวังในการใช้ภาษาเพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน ดังนี้

1. ผู้เขียนต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่จะเขียนเป็นอย่างดี
2. ข้อมูลที่น่าเสนอถูกต้อง
3. ผู้เขียนต้องไม่มีอคติ
4. เขียนเพื่อให้เกิดการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง แก้ไขหรือพัฒนาไปในทางที่ดี
5. ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน
6. ชี้แจงเหตุผลถึงข้อดีข้อบกพร่องอย่างชัดเจน
7. แนวความคิดของผู้เขียนต้องไม่ใช่เพื่อชักจูง เกี้ยยกล่อมหรือสรุปว่าดีไม่ดี แต่ควรเป็นเพียงการเสนอแนะเพื่อให้ผู้อ่านได้พิจารณาเท่านั้น
8. ควรใช้ถ้อยคำภาษาที่เข้าใจได้ง่าย
9. ควรใช้ภาษาที่เร้าใจผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องโดยตลอด
10. ควรใช้ถ้อยคำสำนวนที่เป็นแรงจูงใจหรือกระตุ้นผู้อ่านให้เกิดความคิดหรือแนวคิดใหม่ ๆ

ตัวอย่าง

การเขียนแสดงความคิดเห็น

“งานบวชนาคเป็นงานบุญงานกุศลอย่างหนึ่งที่พุทธศาสนิกชนในประเทศไทยได้ปฏิบัติต่อกันมาเป็นเวลาช้านานแล้ว เจ้าภาพมักให้มีงานรื่นเริงเลี้ยงดูกันเป็นการเอิกเกริก ในการกินเลี้ยง เพื่อแสดงความยินดีต่อผู้ตัดสินใจบรรพชาอุปสมบทนั้น มักจะหนีไม่พ้นที่จะมีการเสพสุรารายาเมากันมากเป็นพิเศษ บางรายถึงกับมีการลุ่มสั่วเลี้ยงเพื่อนำเนื้อมาประกอบเป็นอาหารเลี้ยงดูกันอย่างขนานใหญ่ เจ้าภาพและเจ้านาคเองที่มีญาติมิตรมากมายก็มักจะบอกกล่าวไปยังบุคคลเหล่านั้นให้มาร่วมพิธีฉลองการบวชนาคให้พร้อมเพรียงกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ความหมดเปลืองเงินทองในการบวชนาคแต่ละครั้งจึงมีจำนวนมิใช่น้อยที่ร้ายกว่านั้นบางรายถึงกับไปกู้หนี้ยืมสิน บางรายแม้ว่าจะสึกทาลาเพศออกมาแล้วก็ยังใช้หนี้ไม่หมด สิ่งเหล่านี้แสดงถึงค่านิยมที่ไม่่น่านิยมเลย น่าจะได้ทบทวนแก้ไขเสียใหม่ หันมาพิจารณาจุดประสงค์ของการบวชนาคที่แท้จริงคืออะไร พระพุทธศาสนาเน้นให้บุคคลมีชีวิตอยู่อย่างประหยัด มัธยัสถ์ รู้จักประมาณในกิจการน้อยใหญ่ทั้งปวง และยิ่งการเป็นหนี้เขานั่นก็มีพุทธภาษิตกล่าวไว้ว่า “อิณาทานังทุกขัง โลเก” แปลว่าการกู้หนี้เป็นทุกข์ในโลก

จึงเห็นเป็นการสมควรโดยแท้ที่พุทธศาสนิกชนทั่วไปจะได้เล็งเห็นถึงความไร้สาระอันผิดเพี้ยนไปจากจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา ระงับความฟุ่มเฟือยเช่นที่กล่าวมานั้นเสียหันมาประหยัด รู้จักประมาณ น้อมนำใจเข้าสู่พิธีบวชนาคด้วยสติและปัญญาตามคำสอนของพระพุทธศาสนาที่แท้จริง ๆ

ตัดตอนจากศิลปะการแสดงออกทางภาษา: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

จากตัวอย่าง ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ใช้ภาษาที่กะทัดรัด สื่อความหมายชัดเจนและวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับค่านิยมของสังคมไทยอย่างตรงประเด็น ใช้ภาษาเพื่อประเมินว่าสิ่งใดดีสิ่งใดไม่ดีสิ่งใดเป็นประโยชน์ สิ่งใดเป็นโทษ เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม โดยในย่อหน้าที่สามได้สรุปความคิดเห็นว่าการลดความฟุ่มเฟือย ยึดถือความพอเพียงและประมาณตนนั้นเป็นการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

1.4 แนวทางการเขียนแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งสื่อ

การเขียนแสดงความคิดเห็นหรือการโต้แย้งจะเป็นที่เชื่อถือหรือเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ควรยึดแนวทางการปฏิบัติ ดังนี้

1. ศึกษาเรื่องที่จะโต้แย้งอย่างละเอียด จับใจความสำคัญว่า กล่าวถึงใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร
2. กำหนดขอบเขต ประเด็นในการโต้แย้งว่าจะโต้แย้งในจุดใด มีประเด็นใดบ้างที่ต้องนำมาพิจารณา
3. ใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่ายและเขียนโดยปราศจากอคติ
4. ผู้โต้แย้งต้องชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของทรรศนะของฝ่ายตรงข้าม และเสนอทรรศนะของตนโดยใช้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้สนับสนุนความคิดเห็นของตนโดยอาจเป็นข้อเท็จจริง สถิติ ซึ่งได้มาจากการค้นคว้าด้วยวิธีการอ่าน การฟัง การสืบค้นด้วยตนเอง

ตัวอย่าง

บทความที่นำมาแสดงความคิดเห็น

สัญญาที่ฮอนชู โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ระเบิดสะเทือนประเทศไทย

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ได้แต่งตั้งให้ บริษัท Burns and Roe Group แห่งออราเคิล รัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา เป็นผู้ศึกษาความเป็นไปได้ในการก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ขนาด 1,000 MW รายงานผลการศึกษาที่เสร็จสมบูรณ์นำเสนอในปี 2553 คาดว่าจะลงทุนประมาณ 38.3 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยกองทุนอนุรักษ์พลังงานแห่งประเทศไทยจะลงทุน 21.4 ล้านเหรียญสหรัฐ ส่วนที่เหลือจะเป็นการลงทุนของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.)

การศึกษานอกเหนือจากเสนอสถานที่ที่ตั้งที่เหมาะสมสำหรับการก่อสร้าง พิจารณาและให้ข้อเสนอแนะทางด้านเทคโนโลยีมาตรฐานความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม การจัดการด้านบุคลากร และการฝึกอบรม กระบวนการด้านกฎหมายและกระบวนการด้านการเงินของโครงการแล้ว

ยังจะรวมถึงการเลือกเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ที่จะนำมาใช้ในระหว่างเครื่องปฏิกรณ์ 3 ชนิดที่มีการใช้ทั่วโลก

- เครื่องปฏิกรณ์แบบใช้น้ำความดันสูง (pressurized water reactors)
- เครื่องปฏิกรณ์แบบ CAND (Canada deuterium uranium)
- เครื่องปฏิกรณ์แบบน้ำเดือด (boiling water reactors)

ปัจจุบันเครื่องปฏิกรณ์ที่ใช้กันมากที่สุดคือเครื่องปฏิกรณ์แบบใช้น้ำความดันสูง โดยในจำนวนเครื่องปฏิกรณ์ 442 เครื่อง ที่เดินเครื่องอยู่ในปัจจุบันเป็นเครื่องปฏิกรณ์แบบใช้น้ำความดันสูงร้อยละ 61 ที่น่าสนใจ คือ แนวน้อมและความเป็นไปได้ของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ในประเทศไทย

การศึกษาของบริษัทกลุ่มเบิร์นส์ฯ ที่เสนอต่อการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) น่าสนใจอย่างยิ่ง น่าสนใจตรงที่ได้กำหนดที่ตั้งที่เหมาะสมว่าจะอยู่ทางภาคใด

เนื่องจากทำเลที่ตั้งและการมีแหล่งน้ำสำหรับระบายความร้อน การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ได้พิจารณาสถานที่ที่มีศักยภาพจำนวน 50 แห่ง และได้ จำกัด ลงเหลือ 10 แห่ง ประเทศไทยได้ใช้แผนพัฒนาพลังงานระยะ 15 ปี (2550-2564) โดยได้รวมพลังงานนิวเคลียร์เข้าไว้ในแผนนี้ด้วย โดยอาศัยแก้รัฐธรรมนูญในการผลิตไฟฟ้าสูงถึงร้อยละ 70 แหล่งพลังงานชนิดอื่น ได้แก่ พลังน้ำ น้ำมัน และถ่านหิน โดยพลังงานน้ำส่วนใหญ่จะนำเข้ามาจากต่างประเทศ ขณะที่ผู้เชี่ยวชาญได้ชี้ให้เห็นว่าแก้รัฐธรรมนูญจะขาดแคลนใน 20 ปีข้างหน้า โดยที่แหล่งพลังงานหมุนเวียนของไทยยังมีการพัฒนาไม่เต็มที่และมีศักยภาพที่ไม่สูงนัก

โดยไทยมีการใช้พลังงานไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 5-6 ต่อปีจึงได้ให้ความสนใจในการพัฒนาแหล่งพลังงานอื่น โดยเฉพาะพลังงานนิวเคลียร์ กระนั้น หลังสิ้นปีที่ฮอนชูกระทั่งส่งผลกระทบต่อโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ไม่ต่ำกว่า 3 แห่งระเบิด แรงสะเทือนกว้างไกลมาถึงประเทศไทย ทำให้โครงการที่จ้างเอาไว้ต้องทอดระยะยาวนานออกไปอีก

มติชนสุดสัปดาห์ฉบับที่ 1597 วันที่ 25-31 มีนาคม 2554

1.5 การเขียนแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งสื่อ

ตัวอย่าง

การเขียนแสดงความคิดเห็นจากบทความ

เมื่อได้อ่านบทความ “สินามิที่ฮอนชู โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ระเบิดสะเทือนประเทศไทย” ที่ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นโดยสรุปสาเหตุของการระงับโครงการโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ในประเทศไทยว่าเกิดจากการระเบิดของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นผลกระทบจากการเกิดคลื่นยักษ์สินามิการเกิดอุบัติเหตุทางธรรมชาติดังกล่าวไม่น่าจะเป็นสาเหตุสำคัญของการระงับโครงการเพราะประเทศไทยไม่ได้ตั้งอยู่บริเวณพื้นที่เสี่ยงที่จะเกิดแผ่นดินไหวหรือที่เรียกว่า “แนววงแหวนไฟแปซิฟิก” (The Pacific Ring Fire) ซึ่งครอบคลุมบริเวณตั้งแต่เทือกเขาแอนดิส ในทวีปอเมริกาใต้ผ่านอเมริกากลาง เทือกเขาร็อกกีและที่ราบสูงโคลัมเบีย อะแลสกา คาบสมุทรคัมชัตคา หมู่เกาะญี่ปุ่น หมู่เกาะฟิลิปปินส์ หมู่เกาะอินโดนีเซีย ผ่านลงไปถึงหมู่เกาะแปซิฟิกได้ถึงประเทศนิวซีแลนด์รวมความยาวทั้งสิ้นประมาณ 3,200 กิโลเมตร

การระเบิดของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ในประเทศญี่ปุ่นเป็นอุบัติเหตุทางธรรมชาติที่อาจขึ้นได้และถึงแม้ว่าสารกัมมันตภาพรังสีจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์จะมีผลกระทบต่อมนุษย์ แต่ข้อมูลจากสำนักกำกับดูแลความปลอดภัยทางนิวเคลียร์ สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ ยืนยันว่าหากมีการควบคุมระบบป้องกันที่ดีตามโครงสร้างของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ มีอาคารคลุมเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ที่มีลักษณะเป็นอาคารทรงโดมขนาดใหญ่ มีโครงสร้างที่แข็งแรง ทนทานต่อการเกิดอุบัติเหตุทั้งภายในและภายนอก ก็จะสามารถเก็บกักสารกัมมันตรังสีไว้ภายใน โดยจะไม่ปล่อยให้ฟุ้งกระจายออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกได้ นอกจากนี้ประเทศต่าง ๆ ที่มีการใช้โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ที่มีระบบป้องกันที่ดีและไม่เคยเกิดปัญหาก็ยังมีอีกหลายประเทศ เช่น ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา จีน ฯลฯ ดังนั้นการสรุปด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงอาจเป็นการมองที่ยังไม่รอบด้าน ซึ่งสาเหตุของการระงับโครงการในประเทศไทยจึงควรมีการศึกษาอย่างละเอียดต่อไป

ใบความรู้ เรื่อง โคขุนส่งเสริมอาชีพ

การเลี้ยงโคขุน หมายถึง การเลี้ยงโคที่ยังอายุน้อยให้เติบโตอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาสั้นๆ โดยการให้อาหารแก่โคที่มีคุณค่าทางอาหารสูง ทั้งอาหารหยาบ และอาหารข้นอย่างเต็มที่ ในสภาพการเลี้ยงแบบขังคอกอย่างเดี่ยวหรือร่วมกับการปล่อยแปลงหญ้า

ผู้เลี้ยงโคขุนแบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1. ผู้เลี้ยงเพื่อผลิตลูกโคขุน หรือเรียก ฟาร์มพ่อพันธุ์-แม่พันธุ์ โดยจะเลี้ยงแม่พันธุ์โคเพื่อผลิตลูกโค เมื่อลูกโคหย่านม (7-8 เดือน) ก็จะขายให้แก่ผู้เกษตรกรรายอื่นเพื่อนำไปขุนหรือเลี้ยงเป็นพ่อแม่พันธุ์ต่อไป การเลี้ยงลักษณะนี้มักมีแม่พันธุ์หลายตัว และต้องใช้พื้นที่มากพอ

2. ผู้เลี้ยงโคขุน เป็นการเลี้ยงโคขุนที่ได้จากการซื้อลูกโคหรือซื้อโคที่มีอายุน้อยจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อนำมาเลี้ยงดูให้เติบโตอย่างรวดเร็ว มักเป็นการเลี้ยงแบบคอกหรือปล่อยแปลงหญ้า ซึ่งอาจใช้พื้นที่มากตามจำนวนที่เลี้ยงโค

3. ผู้เลี้ยงวัวมัน เป็นการเลี้ยงโคขุนที่ใช้โคที่มีอายุมากหรือร่างกายซูบผอมที่หาซื้อจากแหล่งต่างๆ เพื่อนำมาเลี้ยงขุนให้มีน้ำหนักเพิ่มขึ้นก่อนส่งจำหน่าย การเลี้ยงลักษณะนี้จะเป็นการเพิ่มน้ำหนักโคที่เกิดจากฟืนฟุโคให้มีกลับมาอ้วนหรือเป็นการเพิ่มไขมันเป็นหลัก เนื่องจากเป็นโคที่มีร่างกายซูบผอมหรือมีอายุมากแล้ว

ประเภทธุรกิจโคขุน

1. แบ่งตามขนาดของกิจการ

- รายย่อย มักเลี้ยงโคขุนเพียง 2-10 ตัว โดยการใช้อาหารในท้องถิ่นหรืออาหารชั้นที่เตรียมเอง รวมถึงการซื้อจากท้องตลาด มักใช้แรงงานในครอบครัวเป็นหลัก มีพื้นที่น้อย
- ขนาดกลาง เลี้ยงโคขุน 30-50 ตัว ต้องใช้พื้นที่มาก ทั้งคอกโค และแปลงหญ้า มีการใช้อาหารชั้นที่ผสมเอง และต้องจ้างแรงงาน
- ขนาดใหญ่ มักเลี้ยงโคขุนมากกว่า 50 ตัว ขึ้นไป เป็นการเลี้ยงที่ต้องใช้พื้นที่มากทั้งคอกและแปลงหญ้า มีการใช้อาหารชั้นที่ผสมเองเพื่อลดต้นทุน และใช้แรงงานคน รวมถึงการใช้เครื่องทุ่นแรงในการจัดการอาหาร

2. แบ่งตามตลาด

- ตลาดชั้นสูง ต้องการเนื้อที่มีคุณภาพ คือ เป็นเนื้อโคที่มีอายุน้อย (ขุนแล้วอายุไม่เกิน 3 ปี) ได้รับการเลี้ยงดู และให้อาหารชั้นในปริมาณมาก ไม่น้อยกว่า 5 เดือน โคที่นำมาเลี้ยงมักเป็นพันธุ์ที่มีการเจริญเติบโตดี เมื่อขุนเสร็จจะได้ราคาสูง
- ตลาดชุมชน ตลาดประเภทนี้ต้องการโคที่อ้วน มีไขมันพอสมควร ไม่จำกัดอายุ ส่วนใหญ่จะใช้โคที่ปลดจากงาน มีเจริญเต็มที่แล้ว แต่ยังไม่ยอมอยู่ แล้วนำมาขุน 3-4 เดือน ด้วยอาหารชั้นให้อ้วน ซึ่งส่วนน้ำหนักที่เพิ่มจะเป็นไขมันเป็นส่วนมาก เรียกโคประเภทนี้ว่า วัวมัน เนื้อมีราคาต่ำกว่าประเภทแรก แต่การเลี้ยงดูง่ายกว่า

การเลี้ยงโคขุน

ข้อพิจารณาการเลี้ยงโคขุน

พันธุ์โคขุน

แหล่งของโคที่นำมาขุน อาจได้จากลูกโคในคอกผู้เลี้ยงเองหรือซื้อลูกโคจากแหล่งขายโคต่างๆ เช่น ตลาดนัดโค-กระบือ

1. โคพันธุ์พื้นเมือง เป็นโคที่เนื้อมีไขมันน้อย ไม่เป็นที่นิยมเลี้ยง เนื่องจากมีอัตราการเติบโตต่ำ น้ำหนักโคเมื่อขุนเสร็จประมาณ 380 กิโลกรัม ได้เปอร์เซ็นต์ซากประมาณ 51%

- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 150 กิโลกรัม จะใช้เวลาขุน 1 ปี
- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 200 กิโลกรัม จะใช้เวลาขุน 7-8 เดือน
- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 250 กิโลกรัม ใช้เวลา 5-6 เดือน

2. โคลูกผสมบราห์มันพื้นเมือง มีเลือดบราห์มันประมาณ 50-85 เปอร์เซ็นต์ มีไขมันแทรกปานกลาง น้ำหนักเมื่อขุนเสร็จประมาณ 450 กิโลกรัม มีเปอร์เซ็นต์ซากประมาณ 56%

- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 150 กิโลกรัม จะใช้เวลาขุน 10-12 เดือน
- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 200 กิโลกรัม จะใช้เวลาขุน 8-9 เดือน
- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 250 กิโลกรัม จะใช้เวลาขุน 5-6 เดือน

3. โคลูกผสมสามสายเลือด โคที่มีเลือดผสมสามสายพันธุ์ ได้แก่

- บราห์มัน พื้นเมือง และชาร์โรเลส์
- บราห์มัน พื้นเมือง และลิ้มัวซิน
- บราห์มัน พื้นเมือง และซิมเมนทัล

ลักษณะที่ดีของโคพันธุ์ผสมนี้ คือ เลี้ยงง่าย เติบโตเร็ว มีคุณภาพซากดี มีเนื้อมาก ไขมันน้อย นิยมเลี้ยงมาก คือ พันธุ์ผสมของชาร์โรเลส์ รองลงมา คือ พันธุ์ผสมของลิ้มัวซิน เนื่องจากพันธุ์ผสมของชาร์โรเลส์มีขนาดใหญ่กว่า และเติบโตดีกว่า

- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 150 กิโลกรัม จะใช้เวลาขุน 10-12 เดือน
- เริ่มขุนที่น้ำหนัก 250 กิโลกรัม จะใช้เวลาขุน 6 เดือน

1. ลูกโคนม และแม่โคที่คัดทิ้ง

โคนมคัดทิ้งจะเป็นลูกโคเพศผู้ และแม่โคนมที่มีอายุมากแล้ว เนื่องจากไม่สามารถผลิตน้ำนมได้ พันธุ์ที่นิยมเลี้ยง ได้แก่ พันธุ์เรตเดน และโฮลสไตน์ฟรีเซียน (ขาวดำ) เป็นโคมีคุณภาพซากไม่ดันทัก ให้เนื้อสะโพกเล็ก และเนื้อเหลว แต่มีราคาสูงกว่าโคพันธุ์อื่นๆ เมื่อรับซื้อมาขุน

2. โคพันธุ์ผสมอินดูบราซิล

เป็นโคที่มีเลือดผสมอินดูบราซิล นิยมเลี้ยงมากที่สุดในภาคอีสาน เป็นโคที่มีโครงร่างใหญ่ รูปร่างสวยงาม ใบหูใหญ่ ยาว นิยมนำมาขุนทั้งตัวเมีย และตัวผู้ที่มีสายเลือดอินดูบราซิลน้อย รูปร่างไม่สวยงาม ตัวไม่ใหญ่ ส่วนตัวผู้ และตัวเมียที่มีสายเลือดอินดูบราซิลมาก รูปร่างใหญ่ รูปทรงสวยงาม จะใช้เป็นพ่อแม่พันธุ์เป็นหลัก

อายุโค

การขุนโคเนื้อ มักใช้โคที่จะขุนอายุระหว่างหย่านมจนถึง 1 ปี ทั้งนี้ จำเป็นต้องดูลักษณะภายนอก เช่น การพิจารณารูปร่าง ต้องมีความใหญ่ มีลักษณะไม่พอมโซจนเกินไป เพราะโคอาจจะอยู่ในสภาวะโรคร้าย หรือมีพยาธิรบกวนมาก หรือขาดอาหารจนอยู่ในสภาพที่ขุนไม่ขึ้นแล้ว นอกจากนั้น ยังมีองค์ประกอบอื่นให้นำมาพิจารณา คือ

1. ลูกโคหลังหย่านม (อายุระหว่าง 8-16 เดือน) จนถึงอายุปีเศษ จะมีอัตราการเจริญเติบโตสูงและตอบสนองต่ออาหารสูงสุด จะทำให้ผู้ทำการขุนได้กำไรสูง โคที่มีอายุน้อยกว่านี้จะมีปัญหาในการเลี้ยงดูมาก และมีอัตราการตายสูง
2. ถ้าลูกโคได้รับอาหารอย่างเต็มที่มาตั้งแต่แรกคลอดอย่างต่อเนื่อง อัตราการเจริญเติบโตต่อวันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และจะสูงสุดเมื่อถึงอายุ 1 ปี จากนั้นอัตราการเจริญเติบโตจะเริ่มลดลง จนเมื่ออายุ 4-5 ปี หรือเต็มวัย อัตราการเจริญเติบโตจะลด น้ำหนักตัวจะเริ่มต่ำลง กรณีที่ซื้อโคที่อ้วนแล้วมาขุนจึงควรเลือกลูกโคที่มีอายุไม่เกิน 1 ปีจะดีที่สุด
3. ถ้าหากว่าโคที่ซื้อมาขุนอยู่ในลักษณะพอม ไม่แคระแกร็น โคที่อายุ 2 ปี อัตราการเจริญเติบโตต่อวันจะมากกว่าโคอายุ 1 ปี และโคอายุ 1 ปี จะมีอัตราการเจริญเติบโตต่อวันสูงกว่าโคที่หย่านมแล้ว
4. โคอายุ 2 ปี ซึ่งมีอัตราการเจริญเติบโตต่อวันสูง บางครั้งเมื่อมองในแง่เศรษฐกิจแล้วมิใช่ว่าจะดีกว่าโคหย่านมเสมอไป เพราะโคอายุ 2 ปี ประสิทธิภาพในการใช้อาหารด้อยกว่าโคที่หย่านม หรือจะกินอาหารมากกว่าโคหย่านมในการเปลี่ยนน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัมเท่ากัน ดังนั้น ความสิ้นเปลืองอัตราการเจริญเติบโตต่อวันจึงไม่ได้เป็นปัจจัยที่สำคัญมากนักในแง่ของกำไรหรือขาดทุน
5. กำไรจากส่วนต่างราคาหลังขุน เช่น ซื้อลูกโคมาขุนในราคา 15 บาท/กิโลกรัม เมื่อขุนเสร็จขายได้ในราคา 25 บาท/กิโลกรัม ซึ่งเกิดจากการประเมินราคาจากรูปร่าง และน้ำหนักที่เพิ่มขึ้น รวมถึงความผันแปรทางด้านราคาเนื้อโคที่เพิ่มขึ้นในแต่ละวันหรือความแตกต่างของราคาเนื้อโคในแต่ละท้องถิ่น
6. โคอายุมาก มักมีปัญหาในการเลี้ยงดูน้อยกว่า ถ้าเพิ่งเริ่มต้นเลี้ยง และยังมีประสบการณ์น้อย ควรขุนโคใหญ่ก่อน เพราะโคใหญ่จะเลี้ยงดูง่าย อัตราการเติบโตดี และไม่พบปัญหาในเรื่องโรค

7. โคที่ไขขุ่นเพื่อส่งตลาดที่ได้จากการขูดลูกโค ควรมียุคน้อยกว่า 3 ปี เนื่องจากจะมีคุณภาพเนื้อที่ดีมาก แต่หากเป็นโคหนุ่มหรือโคที่มีอายุมากจะไม่จำกัดอายุ

8. ถ้าตลาดรับซื้อโคต้องการเนื้อโคที่ติดไขมันสีเหลือง ผู้เลี้ยงก็ต้องซื้อหรือจัดหาโคที่มีอายุมาก คือ 4 ปี ขึ้นไปมาเลี้ยง แต่ไม่ควรนำโคที่มีอายุมากเกินไปมาขุน เพราะสุขภาพไม่ดี ขุนไม่ขึ้นมีโอกาสขาดทุนมาก

9. การขุนโคใหญ่ใช้เวลาน้อยกว่าการขุนโคเล็ก เช่น โคเต็มวัย ใช้เวลาขุนนานประมาณ 3 เดือน โค 2 ปี ใช้เวลาขุนนานประมาณ 4 เดือน โค 1 ปีครึ่ง ใช้เวลาขุนนานประมาณ 6 เดือน โค 1 ปี ใช้เวลาขุนนาน 8 เดือน และโคหย่านมใช้เวลาขุนประมาณ 10 เดือน ถ้าตลาดระยะสั้นดี หรือต้องการผลตอบแทนเร็ว ต้องขุนโคขนาดใหญ่ แต่ถ้าตลาดระยะยาวดี หรือตลาดยังไม่แน่นอน ควรขุนโคอายุน้อย เพื่อประวิงเวลา ซึ่งโคจะเติบโตไปได้เรื่อยๆ ส่วนโคใหญ่จะเจริญเติบโตช้าค่อนข้างมาก

10. โคเล็กต้องการอาหารที่มีระดับโปรตีนสูงกว่าโคอายุมาก ซึ่งอาหารที่มีระดับโปรตีนสูงมีราคาแพงกว่าอาหารที่มีระดับโปรตีนต่ำกว่า

11. โคอายุน้อยต้องการอาหารที่มีโปรตีนสูง และอาหารหยาดคุณภาพดี ดังนั้นถ้าปลูกหญ้าที่มีคุณภาพสูง หรือมีหญ้าสดมากก็สามารถขุนโคเล็กได้ แต่ถ้ามีฟางมาก หรือมีแต่ฟางควรขุนโคใหญ่

12. ถ้าอาหารชั้นมีราคาถูก ควรขุนโคตั้งแต่อายุยังน้อย แต่ถ้าอาหารชั้นมีราคาแพง ควรขุนโคใหญ่น้ำหนักไม่ต่ำกว่า 250 กิโลกรัมเมื่อเริ่มเข้าขุน เพราะจะใช้เวลาสั้นกว่าโคที่มีอายุน้อย หรือเพื่อลดระยะเวลาการขุน

เทศโค

โดยทั่วไปการเลี้ยงโคขุนเพื่อผลิตเนื้อ เมื่อคำนึงถึงผลกำไรสูงสุดแล้ว ส่วนใหญ่นิยมการขุนโครุ่นเพศผู้ที่ตอนมากกว่าโครุ่นเพศผู้ที่ไม่ตอน ส่วนโคเพศเมียจะเป็นโครุ่น รวมถึงต้องพิจารณาปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. กฎหมายเมืองไทยห้ามฆ่าโคเพศเมียเด็ดขาด เว้นแต่จะได้รับหนังสือรับรองว่าเป็นหมันไม่สามารถให้ลูกได้

2. โคเพศผู้มีเปอร์เซ็นต์ซากและคุณภาพซากมากกว่าโคเพศเมียเมื่อขุนเสร็จ

3. โคเพศผู้มีอัตราการเจริญเติบโตมากกว่าโคเพศเมียเมื่ออายุเท่ากัน และโครุ่นเพศผู้ไม่ตอนมีอัตราการเจริญเติบโตต่อวันสูงกว่าโครุ่นเพศผู้ตอน 5-10 เปอร์เซ็นต์ ทั้งยังมีประสิทธิภาพการใช้อาหารสูงกว่า 3-5 เปอร์เซ็นต์

4. โคเพศผู้มีโครงสร้างใหญ่กว่าโคเพศเมียเมื่ออายุเกินกว่าปีครึ่ง และโครุ่นเพศผู้ตอนจะมีอัตราการเจริญเติบโตต่อวันสูงกว่าโครุ่นเพศเมีย 10-15 เปอร์เซ็นต์

5. โคเพศผู้เลี้ยงขุนทำกำไรให้แก่ผู้เลี้ยงมากกว่าโคเพศเมีย แต่ราคาโครุ่นเพศเมีย (ไม่ใช่โคแม่พันธุ์) ที่ซื้อมาขุนมักจะถูกกว่าโครุ่นเพศผู้ แต่เมื่อขุนเสร็จแล้วก็มักจะขายได้ราคาต่ำกว่าโครุ่นเพศผู้เช่นกัน
6. โครุ่นเพศเมียเริ่มสะสมไขมันและโตเต็มที่ก่อนโครุ่นเพศผู้ประมาณ 1 เดือน ทำให้ส่งตลาดได้เร็วกว่า แต่ซากจะมีขนาดเล็กไม่เป็นที่ต้องการของตลาด
7. โคเพศเมียมีปัญหาเรื่องการเป็นสัดและการตั้งท้องในขณะขุน ซึ่งสามารถแก้ไขได้ด้วยการตอน แต่การตอนโคเพศเมียทำได้ยากและต้องอาศัยความชำนาญ เพราะต้องใช้วิธีผ่าตัด
8. แม้ว่าโครุ่นเพศผู้ไม่ตอนจะมีอัตราการเจริญเติบโตและประสิทธิภาพการใช้อาหารสูงที่สุด แต่การเลี้ยงโคขุนเมื่อซึ่งรวมกันหลายตัว จะมีปัญหาเรื่องความคึกคะนอง ขวิดกัน
9. ตลาดเนื้อเกรด 1 หรือตลาดเนื้อชั้นสูง ต้องการเนื้อที่มีไขมันแทรก ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้โคเพศผู้ที่ไม่ตอนได้
10. ตลาดเนื้อพื้นบ้านทั่วไปนิยมเนื้อที่มีไขมันสีเหลืองเข้มหุ้มซากหนาๆ จึงต้องการโคเพศผู้ตอน หรือโคเพศเมียที่มีอายุมาก หรือ “โคมัน” โดยให้ราคาสูงกว่าโคเพศผู้ไม่ตอน ส่วนตลาดเนื้อที่ใช้สำหรับทำลูกชิ้นต้องการเนื้อที่ไม่มีไขมันและสีเข้ม จึงนิยมใช้โคเพศผู้ไม่ตอน

สภาพโค

โคที่นำมาขุน ถ้าเป็นโค 1 ปี ควรคัดเลือกโคที่มีสภาพสมบูรณ์ ไม่ควรเป็นโคผอม เพราะมีโอกาสที่จะแคะแกร็น หรือขุนไม่ขึ้น เนื่องจาก โคทั่วไปจะมีอัตราการเติบโตมากในช่วงอายุ 1-2 ปี หลังจากนั้น อัตราการเติบโตจะค่อย ๆ ลดลง

ส่วนโคที่มีอายุ 2 ปี โครงร่างได้ขยายใหญ่พอสมควรแล้ว ดังนั้น จึงสามารถคัดเลือกตัวที่มีลักษณะผอม แต่โครงร่างใหญ่นำมาขุนได้ เพราะหลังจากได้รับอาหารอย่างเพียงพอ โคจะมีอัตราการเจริญเติบโตแบบชดเชย และมีประสิทธิภาพการใช้อาหารจะสูงกว่าโคอ้วน การซื้อโคอายุ 2 ปี สามารถช่วยประหยัดเงินได้มาก และช่วยให้ได้กำไรจากส่วนต่างราคามากกว่าโคอ้วนเพราะราคาเนื้อโคก่อนขุน และหลังขุนมีราคาต่างกัน

การคัดเลือกโคเข้าขุน

การคัดเลือกโคมาขุน ควรยืนอยู่ห่างจากโคประมาณ 6-7 เมตร แล้วพิจารณาโคจากลักษณะภายนอก ดังนี้

1. เลือกโคที่มีกระดูกหน้าแข้งใหญ่ ขนาดของกระดูกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปริมาณเนื้อโค คือ โคที่มีกระดูกใหญ่จะมีโครงร่างใหญ่ และมีเนื้อมากด้วย เพราะกระดูกเป็นตัวเกาะยึดของกล้ามเนื้อ ความจริงแล้วกระดูกมีราคาต่ำ แต่การเพิ่มเนื้อของโคที่มีกระดูกใหญ่เมื่อเปรียบเทียบกับเป็น

เปอร์เซ็นต์แล้วจะมากกว่าการเพิ่มน้ำหนักของกระดูก และโคที่มีกระดูกใหญ่จะมีอัตราการเจริญเติบโต และประสิทธิภาพการเปลี่ยนอาหารดีกว่าด้วย ส่วนโคที่มีกระดูกหน้าแข้งเล็ก แสดงว่าโคตัวนั้นมีกระดูกและโครงร่างเล็ก

2.ระยะห่างระหว่างกระดูกเชิงกรานกับกระดูกก้นกบมาก ทำให้โคตัวนี้มีสัดส่วนสะโพกยาว และมีเนื้อส่วนที่มีราคาแพงมาก ส่วนโคที่มีระยะห่างระหว่างกระดูกเชิงกรานกับกระดูกก้นกบน้อย เป็นโคที่มีสะโพกสั้น และมีเนื้อส่วนที่ขายได้ราคาแพงน้อย

3.กระดูกก้นกบควรอยู่สูงและห่างจากกันมากๆ เป็นผลให้มีเนื้อส่วนท้ายมาก ซึ่งเนื้อส่วนท้ายมีราคาแพงเช่นกัน ถ้ากระดูกก้นกบอยู่ไม่ห่างกัน เนื้อส่วนท้ายจะน้อย

4.แนวสันหลังตรง และยาว หรืออีกนัยหนึ่งคือ ลำตัวยาว และลำตัวไม่ลึกนัก ซึ่งปกติส่วนครึ่งล่างของกลางลำตัวโคจะมีเนื้อน้อยและราคาต่ำ

การตอน

การตอน เป็นวิธีทำให้โคไม่สามารถสร้างฮอร์โมนเพศได้ เพื่อจุดประสงค์ทำให้โคมีน้ำหนักเพิ่มได้เร็ว รวมถึงเหตุผลอื่น ได้แก่

1.เพื่อความสะดวกในการเลี้ยงดู กล่าวคือ ถ้าเลี้ยงโคที่ไม่ได้ตอนหลายตัวในคอกเดียวกันจะเกิดปัญหาชีวิตกันเป็นแผล และคอกพัง ถ้าตอนแล้วปัญหานี้จะลดน้อยลง

2.ทำตามตลาดต้องการ กล่าวคือ ตลาดชั้นสูงและตลาดพื้นบ้านในภาคกลาง จะต้องการเนื้อโคที่มีไขมันมาก โคที่ไม่ตอนจะไม่มีไขมันหรือถ้ามีก็น้อยมาก ไม่เป็นที่ต้องการของตลาด อย่างไรก็ตามโคในภาคใต้หรือตลาดมาเลเซีย นิยมโคที่ไม่ตอนมากกว่าโคที่ตอนแล้วการตอนโคควรทำตั้งแต่เริ่มขุน ถ้าหากทำการตอนระยะหลังเมื่อโคอ้วนแล้วจะทำให้โคบอบช้ำมาก และอาจจะชะงักการเจริญเติบโตไประยะหนึ่ง

อาหาร และการให้อาหาร

1.อาหารข้น

อาหารข้นเป็นสิ่งจำเป็นในการเลี้ยงโคขุน เนื่องจากเป็นอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการที่สูงมากกว่าอาหารปกติที่โคกิน เช่น อาหารหยาบทั่วไป เนื่องจาก การขุนโคมีระยะการเลี้ยงขุนเพียงไม่กี่เดือน ซึ่งต้องทำให้โคมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นให้เร็วที่สุด อาหารข้นอาจได้จากอาหารสำเร็จรูปตามท้องตลาด และการหาวัตถุดิบมาผสมเอง แต่โดยทั่วไปเกษตรกรมักหาแหล่งวัตถุดิบมาผสมเป็นอาหารข้นใช้เอง เช่น ข้าวโพด รำ และปลายข้าว กากมันสำปะหลัง กระจกปูน กากถั่วเหลือง กากถั่วลิสง ใบกระถิน ยูเรีย รวมถึงผงแร่ธาตุ เช่น แคลเซียม และฟอสฟอรัส เป็นต้น

การผสมอาหารชั้น ควรนำเอาวัตถุดิบที่ใช้น้อยเช่น ยูเรีย แกลือ กระจกปูน และวิตามิน ผสมกับอาหารประเภทพลังงานเพียง 20-30 กิโลกรัม ก่อน แล้วค่อยนำส่วนผสมอื่นเข้าผสม เพื่อให้วัตถุดิบที่มีปริมาณน้อยกระจายในวัตถุดิบอื่นได้อย่างทั่วถึง

การจัดเตรียมอาหารชั้นอาหารชั้นประกอบด้วย อาหารประเภทพลังงาน อาหารประเภทโปรตีน แกลือแร่ วิตามิน และสารเสริมต่างๆ วัตถุดิบที่ต้องใช้ปริมาณมากที่สุด คือ อาหารพลังงาน เช่น ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ปลายข้าว รำ และมันสำปะหลัง การที่จะเลือกใช้ชนิดใดนั้น ขึ้นกับราคาในขณะนั้น และความสะดวกในการจัดหาสำหรับอาหารโปรตีนที่นิยมใช้ คือ ไบโกระถิน และยูเรีย แต่การใช้ยูเรียมีข้อจำกัด คือ สามารถใช้ยูเรียได้ไม่เกิน 3 เปอร์เซ็นต์ของอาหารชั้น และต้องผสมให้เข้ากันดี มิฉะนั้นแล้ว ถ้าโคตัวใดได้รับยูเรียเข้าไปมากเกินไปก็จะถึงตายได้ และควรใช้กับโคที่มีตั้งแต่อายุ 7 เดือนขึ้นไป ส่วนเกลือป่น และกระจกปูน จำเป็นต้องมีอยู่ในอาหารชั้นประมาณ 1-2 เปอร์เซ็นต์ ถ้าโคกินฟางเป็นอาหารหลัก อาจเพิ่มแคลเซียมจากเปลือกหอย หรือปูนมาร์ล 0.5% วิตามินส่วนใหญ่จุลินทรีย์ในกระเพาะสามารถสังเคราะห์ขึ้นมาอย่างเพียงพอ ยกเว้นวิตามินเอซึ่งร่างกายต้องการในปริมาณมาก อาจต้องเสริมลงในอาหารชั้นบ้าง แต่ถ้าโคกินหญ้าสด หรืออาหารชั้นที่มีข้าวโพด และไบโกระถินอยู่พอควรก็ไม่ต้องเติม ส่วนรำเป็นอาหารที่ดี แต่มีปัญหาเรื่องการหืน จึงไม่ควรใช้รำเกิน 30 เปอร์เซ็นต์ ข้าวโพด และข้าวฟ่างที่ใช้ผสมอาหารควรบดเพียงหยาบๆ หรือเพียงบิให้แบนยิ่งดี

2.อาหารหยาบ

หญ้าสด คือ อาหารหยาบที่เป็นอาหารหลักของโค โดยหญ้าสดเป็นแหล่งเยื่อใยที่ช่วยระบบย่อยอาหาร แหล่งวิตามิน และแร่ธาตุต่างๆ และจำเป็นอย่างยิ่งที่โคต้องกินหญ้าในทุกวัน เนื่องจากหญ้าเป็นแหล่งอาหารสำคัญของจุลินทรีย์ในกระเพาะของโค หญ้าสดควรให้อ่อนมีอายุประมาณ 15 ถึง 21 วัน แหล่งของหญ้าอาจเป็นหญ้าที่หาได้จากท้องไร่ปลายนา โดยเฉพาะในฤดูฝนจะมีปริมาณที่เพียงพอ และหาได้ง่าย แต่หากเป็นฤดูแล้งมักจะขาดแคลน ทั้งนี้ สามารถแก้ปัญหาด้วยการปลูกหญ้าในแปลง แต่อาจต้องใช้น้ำเพื่อการดูแลมากขึ้น โดยเฉพาะในฤดูแล้ง หญ้าที่ควรปลูกเลี้ยงโคขุน คือ หญ้าขน หญ้ารูซี่ และหญ้างิน

นอกจากนั้น วัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรหรือใบพืชบางชนิดก็ถือเป็นแหล่งอาหารหยาบที่สามารถหาได้ง่าย เช่น ฟางข้าว เปลือกสับประรด ใบข้าวโพด ไบโกระถิน ใบมันสำปะหลัง ยอดอ้อย ต้นกล้วย เป็นต้น ซึ่งอาหารเหล่านี้ก็สามารถทดแทน และเป็นแหล่งอาหารเสริมจากหญ้าได้เป็นอย่างดี

3. กากน้ำตาล

กากน้ำตาลเป็นผลพลอยได้จากการที่บอ้อย ซึ่งกากน้ำตาลอุดมไปด้วยอาหารประเภทแป้ง มีรสหวาน สัตว์ชอบกิน แต่มีโปรตีนน้อยมาก การให้โคกินจะไม่ให้ผสมกับน้ำ แต่จะใช้ราดใส่ในอาหาร หยาบหรืออาหารข้น เช่น รางผสมฟาง รางผสมกับอาหารข้น เป็นต้น

กากน้ำตาลให้พลังงานสูง แต่ไม่ควรให้เกิน 20% เพราะจะทำให้โคท้องร่วง เนื่องจากมีโพแทสเซียมอยู่มาก มันสำปะหลังเป็นอาหารที่โคชอบกินมาก ส่วนสารเสริมต่างๆ ได้แก่ สารเร่งการเจริญเติบโต เช่น รูเมนซิน และยาปฏิชีวนะ ก็อาจใช้ตามความจำเป็น

ประโยชน์ของกากน้ำตาล

ลูกโค (ยังไม่หย่านม)

-น้อยมาก

-มีโปรตีนต่ำ แนะนำให้ใช้ราดอ่อนแทนจะดีกว่า ถ้าจะให้ลูกโคกินกากน้ำตาล ห้ามผสมกับยูเรีย

โครุ่นและแม่โครีดนม

-น้อยมาก

-มีโปรตีนต่ำ แนะนำให้ใช้อาหารเม็ด หรือ รางแทน

โคขุน (ระยะแรก)

- น้อยมาก

- โคต้องการโปรตีนมาก เพื่อสร้างกระดูก และกล้ามเนื้อ

โคขุน (ตั้งแต่ 4-5เดือนขึ้นไป)

- มาก

- ช่วยเพิ่มไขมันแทรกในเนื้อ แนะนำให้โคกินกากน้ำตาลตามใจชอบ โดยค่อยๆเพิ่ม

ทีละน้อย

แร่ธาตุก้อน

นอกจากอาหารหลักที่เป็นแป้ง โปรตีน ไขมัน และวิตามิน แล้ว การเลี้ยงโคขุนจำเป็นต้องเสริมแร่ธาตุให้แก่โคด้วย เช่น แคลเซียม ฟอสฟอรัส เหล็ก ทองแดง เป็นต้น เพื่อเสริมการทำงานของร่างกาย และส่งเสริมการเจริญเติบโต รวมทั้งกระตุ้นระบบภูมิคุ้มกันของร่างกาย

วิธีการเสริมแร่ธาตุ

จัดหาแร่ธาตุก้อนห้อยไว้เหนือรางอาหาร เพื่อให้โคเลียกิน แต่หากไม่มีแร่ธาตุก้อน ให้เสริมเกลือผสมกับอาหารหรือใช้แร่ธาตุผงผสม

ก้อนแร่ธาตุ

อาหารที่เป็นพิษ

1. ข้าวนึ่ง

โคชอบกินข้าวนึ่ง เนื่องจากเป็นแป้งสุกที่ที่รสหวาน เมื่อโคกินเข้าไปจะเกิดการหมักของจุลินทรีย์ทำให้เกิดแอลกอฮอล์ และกรดในระบบทางเดินอาหาร จนกัดกระเพาะได้ ซึ่งไม่มียารักษา แต่ป้องกันได้โดยไม่ให้โคกินข้าวนึ่งหรือให้กินในปริมาณน้อย

2. ปุ๋ยยูเรีย

ปุ๋ยยูเรียที่ใช้สำหรับอาหารโคนิยมใช้สำหรับผสมกับอาหารหยาบ เพื่อช่วยในการหมัก และเป็นแหล่งเสริมโปรตีน ซึ่งต้องผสมในอัตราที่พอเหมาะ

3. มันสำปะหลัง

มันสำปะหลังสด ทั้งใบสด และหัวสด มีสารพิษไซยาไนด์ ถ้าโคกินมากจะทำให้โคป่วยตายได้ รวมถึงเกิดแก๊สในกระเพาะมากทำให้โคท้องโตจากแก๊สได้ แต่สามารถลดพิษได้โดยการนำไปหรือหัวที่ผ่าแล้วมาตากแดดแดดให้แห้งก่อน

4. ถูพลาสติกหรือผ้า

โคมีพฤติกรรมที่ชอบเลีย และกินถูพลาสติกหรือเสื้อผ้า เพราะมีรสจากการปนเปื้อนของอาหาร สิ่งเหล่านี้ เมื่อโคกินเข้าไปจะย่อยไม่ได้ และเกิดอุดตันในระบบทางเดินอาหาร ทำให้โคจะกินอาหารน้อยลง และสูบดม ซึ่งไม่มียารักษา ป้องกันได้โดยหมั่นเก็บถูพลาสติก เศษผ้า หรือวัสดุต่างๆ ออกจากบริเวณเลี้ยงให้หมด

โคขุนเทคนิคการขุน

โคระยะแรก เป็นช่วงเริ่มขุนให้ใช้อาหารข้นตามสูตรที่กล่าวมาแล้ว วันละ 2 ครั้ง

ระยะที่สอง เป็นช่วงก่อนเดือนสุดท้ายของการขุน 1 เดือนให้เพิ่มการให้อาหารข้นเป็น วันละ 3 ครั้ง แต่ละครั้งให้น้อยกว่าระยะแรกตัวละครั้งกิโลกรัม

ระยะสุดท้าย คือ เดือนสุดท้ายของการขุนให้เปลี่ยนแปลงสูตรโดยการเพิ่มปริมาณมันเส้น เพื่อให้โคอ้วนเร็วขึ้นดังนี้

สัปดาห์ที่ 1 : เพิ่มมันเส้น 2.5 กิโลกรัม จากอาหารข้น 100 กิโลกรัม

สัปดาห์ที่ 2 : เพิ่มมันเส้น 5.0 กิโลกรัม จากอาหารข้น 100 กิโลกรัม

สัปดาห์ที่ 3 : เพิ่มมันเส้น 7.5 กิโลกรัม จากอาหารข้น 100 กิโลกรัม

สัปดาห์ที่ 4 : เพิ่มมันเส้น 10 กิโลกรัม จากอาหารข้น 100 กิโลกรัม

ในเดือนสุดท้าย ให้อาหารวันละ 3 ครั้ง เช่นเดียวกับระยะที่สองคือให้น้อยกว่าปกติครึ่งกิโลกรัมเป็นการเร่งให้โคขุนมีความสม่ำเสมอในการกระจายไขมันพอกตัว ทำให้เนื้อที่มีคุณภาพสม่ำเสมอ เมื่อตัดแต่งขายจะได้ราคาดีมากกว่าโคขุนที่มีการกระจายไขมันที่ไม่สม่ำเสมอ

ลักษณะโคเมื่อพร้อมส่งตลาด

การเจริญเติบโตจากเริ่มขุนกระทั่งส่งตลาด มี 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 การเพิ่มการเจริญเติบโตของกระดูก ทำให้มีโครงร่างใหญ่พร้อมรับเนื้อ และมันที่จะสะสมในการขุนระยะต่อไป โครงร่างที่ใหญ่จะใช้เวลาในการสะสมเนื้อและไขมันนานกว่าโคที่มีโครงร่างเล็กกว่า

ระยะที่ 2 เป็นการสะสมกล้ามเนื้อทั่วร่างกายที่สำคัญ คือ สันในสันนอก หัวไหล่ สะโพก หากพบว่าโคตัวโคขุนมาถึงระยะนี้คือประมาณ 3 เดือน แล้วโคยังมีลักษณะไม่เหมาะสมควรตัดออกขายเป็นโคมัน ไม่ควรเก็บไว้ขุนต่อเพราะจะไม่มีกำไรลักษณะไม่เหมาะสมดังกล่าว มี 2 ประการคือ

- ผอม แสดงว่าโคพันธุ์ไม่ดี เลี้ยงไม่โต อาจเนื่องมาจากเป็นโคที่มีโครงร่างใหญ่เกินไปหรือไม่ก็โคลักษณะไม่ดี

- อ้วนกลม แสดงว่าโคมีโครงร่างเล็กเกินไป เลี้ยงเพียง 4 เดือนก็กลมเสียแล้วทำให้น้ำหนักส่งตลาดต่ำเกินไป ได้ราคาไม่ดีเท่ากับโคโครงร่างใหญ่

ระยะที่ 3 เป็นการสะสมไขมันได้แก่ ไขมันหุ้มตัว และไขมันแทรกกล้ามเนื้อที่พร้อมส่งตลาด จะมีความกลมจนเห็นได้ชัด โดยเฉพาะบริเวณสะโพกและโคนหาง จะปรากฏมีก้อนไขมัน 2 ก้อนอยู่ข้างโคนหาง สวาบไม่บูม เนื้อแน่น หาดปล่อยเกินระยะนี้ไป โคจะกินแต่อาหารแต่จะไม่โต และเนื้อจะยุบไม่เต่งตึง ควรรีบจับขายทันที โคขุนที่ดี ควรมีไขมัน(ไขมันหุ้มสันนอก)ที่วัดจากกลางหลังหนาไม่ต่ำกว่า 1.5 เซนติเมตร

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

ให้นักเรียนศึกษาการเขียนโฆษณาแล้วตอบคำถามต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนอธิบาย การเขียนอธิบายเป็นอย่างไรและมีแนวทางการเขียนอย่างไร

.....

.....

.....

.....

2. . ให้นักเรียนอธิบาย การเขียนชี้แจงเป็นอย่างไรและมีแนวทางการเขียนอย่างไร

.....

.....

.....

.....

3. ให้นักเรียนอธิบาย การเขียนแสดงความคิดเห็น เป็นอย่างไรและมีแนวทางการเขียนอย่างไร

.....

.....

.....

.....

ใบกิจกรรมที่ 1
โคขุนส่งเสริมอาชีพ

ให้นักเรียนเขียนเขียนอธิบายความหมายการเลี้ยงโคขุน ชี้แจงวิธีการเลี้ยงโคขุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลี้ยงโคขุนส่งเสริมอาชีพให้กับชาวอำเภอดอนเจดีย์ โดยมีองค์ประกอบถูกต้องตามรูปแบบและออกแบบให้น่าสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ป้ายโฆษณา

ตอนที่ 3

การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คุณลักษณะความเป็นไทย
และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

หลักการประเมิน

1. การวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

วัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ข้างต้น ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการประเมิน
ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี
5 ระดับ จำนวน 4 ด้าน คือ ความคิดสร้างสรรค์ เชื่อมโยงความคิด เนื้อหาสาระ การใช้ภาษา และ
กำหนดเกณฑ์ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

หัวข้อในการ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	ปานกลาง (2 คะแนน)	พอใช้ (1 คะแนน)
1. ความคิด สร้างสรรค์	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลกใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่องแปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลกใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่องแปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระแปลกใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่อง ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระ ไม่แปลกใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่อง ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่	- ตั้งชื่อเรื่อง ไม่แปลกใหม่ - เสนอเนื้อหา สาระ ไม่แปลกใหม่ -เสนอแนวคิด เรื่อง ไม่แปลกใหม่ -เล่าด้วยมุมมอง ไม่แปลกใหม่

ตารางที่ 2 เกณฑ์การประเมินความสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

(ต่อ)

หัวข้อในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน					
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	ปานกลาง (2 คะแนน)	พอใช้ (1 คะแนน)	
2. การเชื่อมโยงความคิด	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองสัมพันธ์กัน - ความคิดต่อเนื่องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองสัมพันธ์กัน - บางช่วงความคิดไม่ต่อเนื่อง ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองสัมพันธ์กัน - ความคิดไม่ต่อเนื่อง ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองไม่สัมพันธ์กัน - ความคิดไม่ต่อเนื่อง ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	- จัดลำดับความคิดเป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองไม่สัมพันธ์กัน - ความคิดไม่ต่อเนื่อง ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	- จัดลำดับความคิดไม่เป็นระบบ - ความคิดหลักกับความคิดรองไม่สัมพันธ์กัน - ความคิดไม่ต่อเนื่อง ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
3. เนื้อหาสาระ	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความสมบูรณ์ - เนื้อหามีรายละเอียดครบถ้วน	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความสมบูรณ์ - เนื้อหาบางส่วนขาดรายละเอียด	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง - บางช่วงใจความไม่สมบูรณ์ - เนื้อหาบางส่วนขาดรายละเอียด	- มีบทนำเนื้อหาและสรุป - เนื้อหาบางส่วนไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - บางช่วงใจความไม่สมบูรณ์ - เนื้อหาขาดรายละเอียด	- ขาดบทนำหรือสรุป - เนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความไม่สมบูรณ์ - เนื้อหาขาดรายละเอียด	

ตารางที่ 2 เกณฑ์การประเมินความสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
(ต่อ)

หัวข้อในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	ปานกลาง (2 คะแนน)	พอใช้ (1 คะแนน)
4. การใช้ภาษา	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษา ถูกต้อง - สื่อความหมาย ได้ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยคถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 1 ตำแหน่ง - สื่อความหมาย ได้ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยคถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 2-3 ตำแหน่ง - บางช่วง สื่อความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียง ประโยคถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 4-5 ตำแหน่ง - บางช่วงสื่อ ความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียงบาง ประโยคไม่ ถูกต้อง	- ใช้คำหรือ สำนวนภาษาผิด 4-5 ตำแหน่ง - สื่อความหมาย ไม่ชัดเจน - เรียบเรียงบาง ประโยคไม่ ถูกต้อง

รายละเอียดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) การประเมินความสามารถ
การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	มีความสามารถอยู่ในระดับดีเยี่ยม
3.51 - 4.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก
2.51 - 3.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดี
1.51 - 2.50	มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง
1.00 - 1.50	มีความสามารถอยู่ในระดับควรพื่อใช้

2. การวัดและประเมินผลคุณลักษณะรักความเป็นไทย เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 2 ด้าน คือ คุณลักษณะความเป็นไทยในด้านการพูด และด้านการเขียน จำนวน 10

3. การวัดและประเมินผลความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 3 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ จำนวนทั้งหมด 10 ข้อ

เครื่องมือการประเมิน

แบบประเมินความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ..... นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

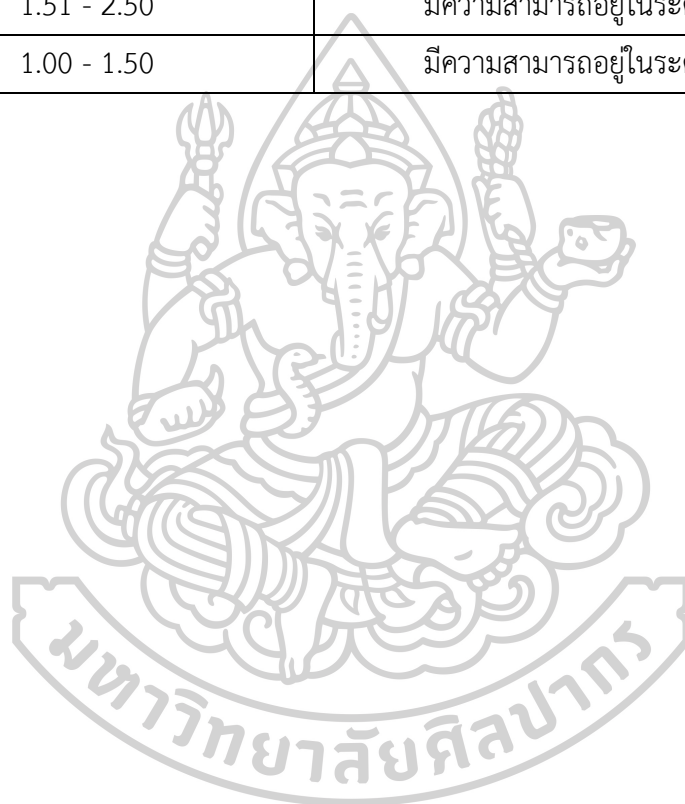
ชื่อผู้ประเมิน.....

วัน เดือน ปี ที่ประเมิน..... เวลา..... น.

ที่	รายการประเมินความสามารถในการ เขียนเชิงสร้างสรรค์	ระดับคะแนน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1.	ความคิดสร้างสรรค์						
2.	การเชื่อมโยงความคิด						
3.	เนื้อหาสาระ						
4.	การใช้ภาษา						

รายละเอียดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) การประเมินความสามารถ
การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	มีความสามารถอยู่ในระดับดีเยี่ยม
3.51 - 4.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก
2.51 - 3.50	มีความสามารถอยู่ในระดับดี
1.51 - 2.50	มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง
1.00 - 1.50	มีความสามารถอยู่ในระดับควรพอใจ

แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นหรือการปฏิบัติตนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่แสดงถึงคุณลักษณะรักความเป็นไทย

3. ให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นหรือการปฏิบัติของนักเรียน แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นมากที่สุด
4	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นมาก
3	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นปานกลาง
2	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อย
1	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยหรือปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นน้อยที่สุด

3. ความคิดเห็นหรือการปฏิบัติจริงที่นักเรียนตอบในแต่ละข้อนั้นไม่มีระดับใดถูกหรือผิดและไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน แต่อย่างไรก็ตามคำตอบของนักเรียนจะใช้สำหรับการวิจัยเท่านั้นซึ่งผลการวิเคราะห์จะใช้การวิเคราะห์โดยรวมดังนั้นจึงขอให้นักเรียนตอบตามความรู้สึกหรือสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติตามความเป็นจริงมากที่สุด

4. ขอให้นักเรียนทำให้ครบทุกข้อ

รายการประเมิน	ความคิดเห็น/การปฏิบัติ					ข้อเสนอแนะ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	
ด้านใช้คำในการพูดสื่อสาร						
1. นักเรียนเตือนเพื่อนพูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง						
2. นักเรียนระมัดระวังการพูดสื่อสารภาษาไทยให้ถูกต้อง						
3. เมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะฝึกซ้อมเพื่อให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้อง						
4. การพูดอวยพรวันเกิดให้กับเพื่อน ควรพูด “สุขสันต์วันเกิด” มากกว่า “แฮปปี้ เบิร์ธเดย์”						
5. นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่คนต่างชาติสามารถพูดไทยได้ชัดเจน						
ด้านใช้คำในการเขียนสื่อสาร						
6. นักเรียนพยายามเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน						
7. นักเรียนชอบเขียนเลขไทยมากกว่าเลขอารบิก						
8. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย						
9. ถ้าโรงเรียนจัดประกวดการแต่งคำขวัญคำกลอนในวันสำคัญต่าง ๆ โดยใช้ภาษาไทย นักเรียนจะส่งเข้าประกวดด้วย						
10. นักเรียนเห็นว่าป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ควรเขียนด้วยภาษาไทย						

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) แบบสอบถามคุณลักษณะรักความเป็นไทย

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.51 - 4.50	เห็นด้วยมาก
2.51 - 3.50	เห็นด้วยปานกลาง
1.51 - 2.50	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.50	เห็นด้วยน้อยที่สุด

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการวิจัย การตอบคำถามไม่มีผลต่อคะแนนในรายวิชา จึงขอให้นักเรียนพิจารณาและตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง
2. แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้ ประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 10 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ 3) ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้
3. ให้นักเรียนอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนให้ครบทุกข้อ
4. ระดับความคิดเห็นแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1. นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอน						
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์						
3. นักเรียนมีความสนใจเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น						
4. นักเรียนรู้จักการจัดการความรู้จากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น						

รายการประเมิน	ความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้						
5. บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน						
6. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้						
7. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนนักเรียนและครู						
ด้านประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้						
8. นักเรียนเกิดความรักความหวงแหนแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นตอนเจดีย์ สุพรรณบุรี						
9. นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เกิดทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์						
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้						

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

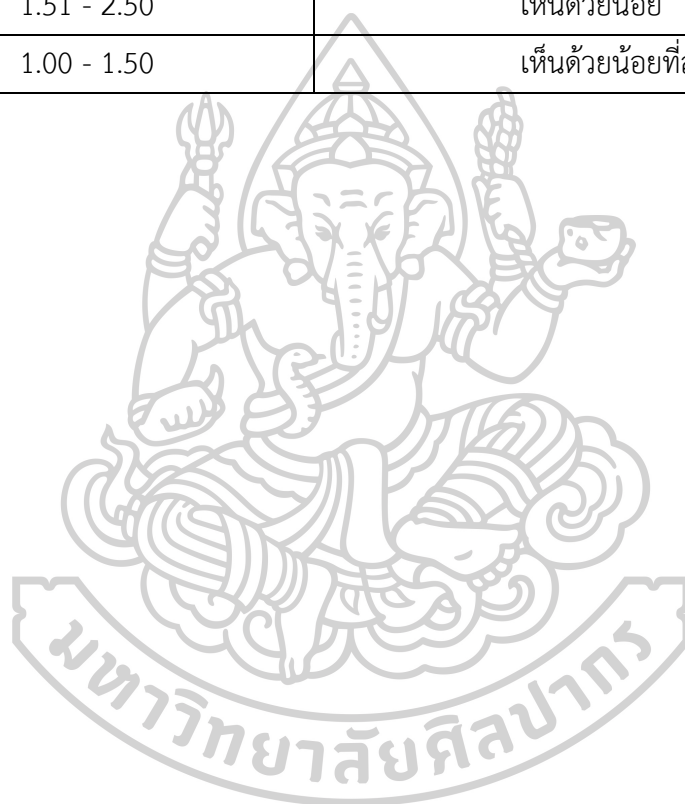
.....

.....

.....

รายละเอียดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย (\bar{x}) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 - 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.51 - 4.50	เห็นด้วยมาก
2.51 - 3.50	เห็นด้วยปานกลาง
1.51 - 2.50	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.50	เห็นด้วยน้อยที่สุด

รายการอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ: ศรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. ((2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551b). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์ และคณะ. (2548). การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: อัสสัมมิเลียนเนียม.
- กองทัพ เคลือบพณิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กรมวิชาการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2554 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุ.
- กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). การพัฒนาและการใช้แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนและท้องถิ่นเพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กำชัย ทองหล่อ. (2537). หลักภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- คำริ บุญชู. (2548). การใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา. วารสารวิชาการ, 8(1(มกราคม-มีนาคม 2548)), 27-31.
- นฤมล ตันธสุเรศรัฐ. (2533). เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาการใช้แหล่งวิทยาการชุมชน เล่ม 1.
- นฤมล ม่วงไทย. (2543). การสร้างแบบการเขียนสรุปความอย่างมีวิจารณ์ญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิพนธ์ สุขปริดี. (2548). นวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อสารการศึกษา. กรุงเทพฯ: นีลนารการพิมพ์.
- ประเวศ วะสี. (2536). ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชุมชนเล่มที่ 1. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนพับลิชซิง จำกัด (มหาชน).
- พรรณณันท์ ละอองผล. (2546). “ครูภาษาไทยกับบทบาทด้านภูมิปัญญาไทย.” ใน 60 ปี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: ประมวลบทความทางการศึกษา การจัดการศึกษาตามแนวปฏิรูปการเรียนรู้. นนทบุรี: พี.เอส.พรินท์, 37-48.

- รจนา เฉลิมชัย. (2546). *ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการใช้แหล่งวิทยาศาสตร์ เรียนรู้ประกอบการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการอาชีพ*. (รายงานการศึกษาอิสระ ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สาวิตรี ซาตา. (2542). *การศึกษาสภาพการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาอำเภอเมือง (วิทยานิพนธ์ ศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารสถานศึกษา) มหาวิทยาลัยขอนแก่น*.
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2550). *กลยุทธ์การสอนคิดสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). *แนวทางการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา เพื่อพร้อมรับการประเมินภายนอก*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงเรียนครูสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2551). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟิค.
- Good, C. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill Book.
- Nichols, M. (1971). *Community Resources for School*. Encyclopedia of Education, 2(1February), 341-347.
- Olsen, E. G. (1992). *School and community*. New Jersey: Prentice-Hill book.

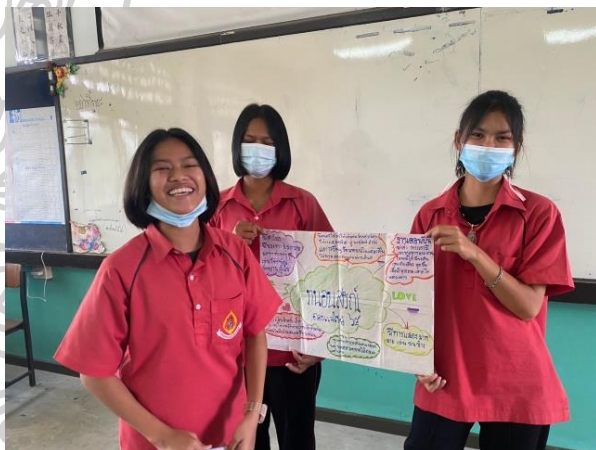
ภาคผนวก ฉ

รูปภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

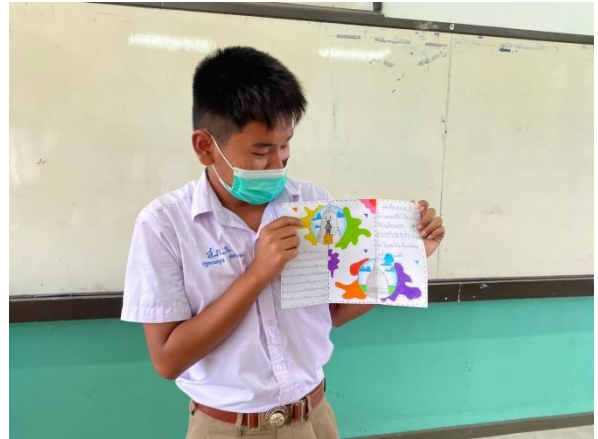
รูปภาพกิจกรรมการเรียนการสอน
 หน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ 1 (พระบรมราชานุสรณ์ดอนเจดีย์)

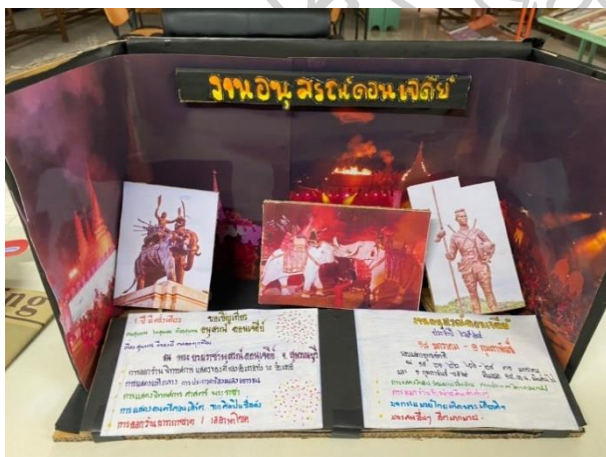
ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้

ชั้นที่ 3 สะท้อนคิด

ชั้นที่ 4 ประเมินผล

รูปภาพกิจกรรมการเรียนการสอน
 หน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ 2 (ชีวประวัติพระครูโสภณอรธโกวิท)

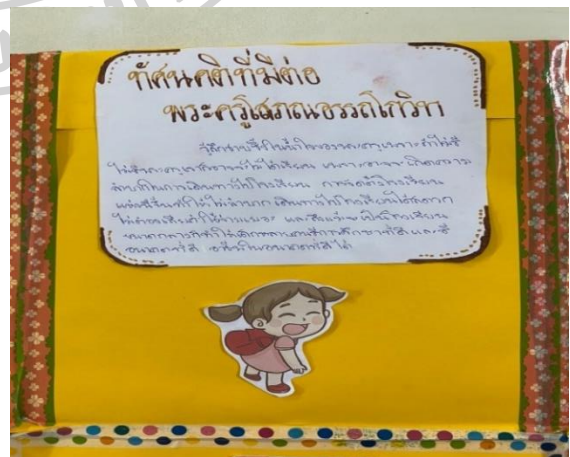
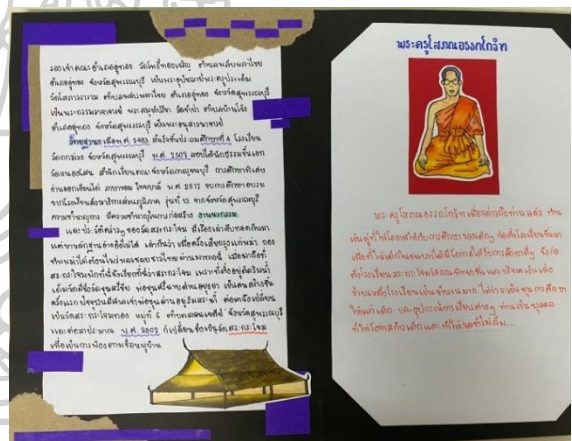
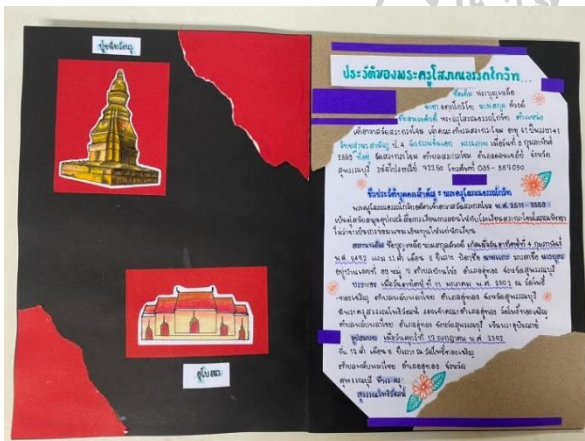
ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจ

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้

ชั้นที่ 3 สะท้อนคิด

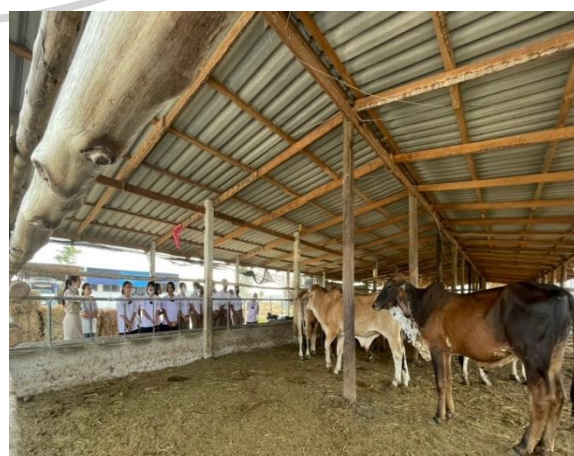

ชั้นที่ 4 ประเมินผล

รูปภาพกิจกรรมการเรียนการสอน
หน่วยการจัดการเรียนรู้ที่ 3 (โคขุนส่งเสริมอาชีพ)

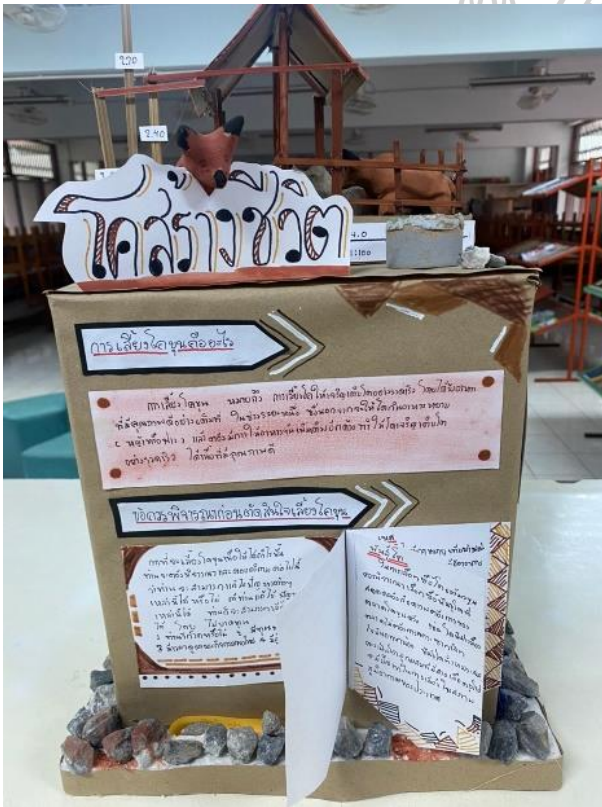
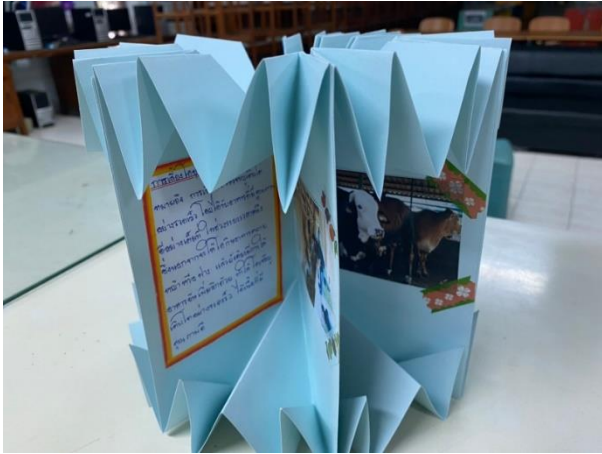
ขั้นที่ 1 เตรียมความพร้อม

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้

ชั้นที่ 3 สะท้อนคิด

ชั้นที่ 4 ประเมินผล

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวจุไรรัตน์ อ่ำพุทรา
วัน เดือน ปี เกิด	3 สิงหาคม 2536
สถานที่เกิด	58 หมู่ 1 ต.กระเจียน อ.อุทุมพร จ.สุพรรณบุรี
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
ที่อยู่ปัจจุบัน	58 หมู่ 1 ต.กระเจียน อ.อุทุมพร จ.สุพรรณบุรี

